

Ms 127923

การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นางสาวณเอร์ลิล พันธุ์สะอาด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2562

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เรื่อง : การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย : นางสาวณัฏฐ์ลิล พันธ์สะอาด

ได้รับอนุมัติเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ท.ดร.ณัฏฐ์ชัย จันทชุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน)

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุชิต บุญทองเถิง)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ดรุณนภา นาชัยฤทธิ์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร)

กรรมการ

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย : นางสาวณัฏฐิณี พันธุ์สะอาด

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์ ดร.ดรณนภา นาชัยฤทธิ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จิงหาร

ปีการศึกษา : 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน 3) ศึกษาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และ 4) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคำเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 11 แผน แบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 12 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 74.71/75.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (75/75) 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ในระดับมีความสามารถมาก ($\bar{x} = 3.74$, S.D. = 0.38) และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.47)

คำสำคัญ : การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ, ผลสัมฤทธิ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Development of English Writing Based on Communicative Language Teaching Approach for Prathom Suksa IV Students

Author : Miss Cherlin Phansa-at

Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Dr.Darunnapa Nachairit
Assistant Professor Dr.Surakarn Jungharn

Year : 2019

ABSTRACT

The purpose of this research was to (1) develop an English language learning plan based on Communicative Language Teaching Approach for Prathom Suksa four students with efficiency value 75/75; (2) to compare learning achievement of pre test and post test the English of Prathom Suksa four students learning based on Communicative Language Teaching Approach; (3) study English writing skills of Prathom Suksa four students learning based on Communicative Language Teaching Approach; and (4) satisfaction study of student. The samples were 9 students of Prathom Suksa four in the 2nd semester of academic year 2018 at Ban Kham Mek School, Kalasin Primary Education Area Office 1st and the samples were selected via the Cluster Random Sampling. The instruments using in this research were the learning plan, the test of English writing and the questionnaire of student's satisfaction. The statistics used in the data analysis by mean, standard division and percentage and The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test.

The findings of this research revealed that; (1) the learning plan based on Communicative Language Teaching Approach found that the efficiency index was 74.71/75.56, which is effective according to the 75/75 criterion; (2) the students'

posttest ability in English writing learning base on Communicative Language Teaching Approach was significantly higher than pretest at the .05 level of statistical significance; (3) students learning by Communicative Language Teaching Approach Having skills in writing English In a very capable level (\bar{x} = 3.74, S.D. = 0.38); and (4) students were satisfied with the learning activities based on Communicative Language Teaching Approach at a very satisfactory level (\bar{x} = 4.27, S.D. = 0.47)

Keywords : Communicative Language Teaching Approach, English Writing Skills,
Learning Achievement

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.ดรณนภา นาชัยฤทธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จิงหาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้ข้อคิดคำแนะนำตลอดจนการแก้ไขด้วยความเอาใจใส่ ด้วยดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อควรปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์จนงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล เอกะกุล อาจารย์ ดร.ธัญญาลักษณ์ เขจรภักดิ์ คุณครูกุลลดา งามเมือง และคุณครูอนุพงศ์ เกษมเศรษฐ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และนักเรียนโรงเรียนบ้านคำเม็ก ที่ให้การสนับสนุนและให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลและจัดทำวิทยานิพนธ์ด้วยดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ประสาทวิชาความรู้ให้ในระหว่างที่ผู้วิจัยศึกษา ตามหลักสูตรจนสำเร็จ

ท้ายสุดนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่และครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนให้กำลังใจ ตลอดจนความห่วงใยผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

นางสาวแอมอร์ลิส พันธุ์สะอาด

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	8
1.3 สมมติฐานการวิจัย	8
1.4 ขอบเขตการวิจัย	8
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	10
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ	12
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	13
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	13
2.2 การสอนเขียนภาษาอังกฤษ	19
2.3 แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	37
2.4 แผนการจัดการเรียนรู้	47
2.5 การหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้	59
2.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	63
2.7 ความพึงพอใจ	66
2.8 บริบทของโรงเรียนบ้านคำเม็ก	71
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	78
2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย	85

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	86
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	86
3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	87
3.3 รูปแบบการวิจัย	87
3.4 เครื่องมือวิจัย	88
3.5 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	88
3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล	97
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล	98
3.8 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	98
บทที่ 4 ผลการวิจัย	104
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	104
4.2 ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล	104
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	105
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	110
5.1 สรุปผลการวิจัย	110
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	111
5.3 ข้อเสนอแนะ	116
บรรณานุกรม	117
ภาคผนวก	126
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	127
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	153
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	163
ประวัติผู้วิจัย	169

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ 17
2.2	เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วนของอีวส์ 33
2.3	เกณฑ์การประเมินทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ 36
2.4	โครงสร้างรายวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 75
3.1	แบบแผนการทดลอง 87
3.2	รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 90
3.3	จำนวนข้อสอบและจุดประสงค์การเรียนรู้ 94
4.1	ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 105
4.2	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนกับหลังเรียน 106
4.3	ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน 107
4.4	ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจ ของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 108
ข.1	ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 154
ข.2	ค่าความแสดงค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ 156
ข.3	ผลการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 157
ข.4	ค่าความแสดงค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 158
ข.5	ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 160

ข.6	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน	161
ข.7	เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียน – หลังเรียน ด้วย Wilcoxon Signed Ranks Test	162

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	85
--------------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาสากลของโลก ในขณะที่กลุ่มประเทศอาเซียน มีการประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเพื่อการทำงานร่วมกัน (Working Language) ของประเทศสมาชิก ตามที่ระบุไว้ในกฎบัตรอาเซียนหมวดที่ 10 การบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน ข้อ 34 ที่บัญญัติว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ (The Working Language of ASEAN Shall be English)” (สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2559, น. 11) หมายความว่า ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้นนอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาท้องถิ่น ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม และผลการวิจัยของสุกัญญา แซ่มซ้อย (2555, น. 51) เรื่อง นโยบายการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม : กรณีศึกษาประเทศไทย พบว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของประเทศไทยกำหนดให้โรงเรียนจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ ตั้งแต่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 นอกจากนี้มีหลักสูตรที่สอนที่จัดการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษ เรียกว่า English Program ยกเว้นสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและประวัติศาสตร์ไทย และหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการภาษาอังกฤษไว้ในวิชาเรียนต่าง ๆ และเพิ่มจำนวนคาบวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เรียกว่า Intensive English Program (IEP) ในขณะที่วิทยาลัยอาชีวศึกษากำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาสามัญทั่วไป

กระทรวงศึกษาธิการ ได้เห็นความสำคัญการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษของประเทศไทย จึงได้มีการยกร่างหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อปรับพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยมุ่งเน้นความสามารถของผู้เรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งยังสามารถเชื่อมโยงสู่การศึกษา

ในระดับสูงขึ้นไป สอดคล้องกับความต้องการการพัฒนาการศึกษาของประเทศ ให้ผู้เรียนมีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเอง และสามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปประกอบไปด้วยทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กันไปตลอดเวลา โดยการเรียนการสอนทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด จึงควรเริ่มสอนตั้งแต่การสะกดคำไต่ถูกต้อง รวมทั้งเสริมสร้างความสนใจ ความตั้งใจ ทั้งในทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการใช้ภาษา และความรอบคอบในการสะกดคำศัพท์ ครูผู้สอนจึงควรมีเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถและมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น (สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้, 2557, น. 4)

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น. 3) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและค่อนข้างยาก เพราะมีความซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยความรู้ และข้อมูลต่าง ๆ จากทักษะการฟัง การดู การพูด และการอ่านเป็นพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ ความสามารถของตนถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรืออารมณ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นภาษาเขียนทำให้ผู้อ่านเข้าใจตามความประสงค์ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับ สมบัติ ศิริจันดา (2554, น. 88) ได้อธิบายว่า การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ ช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์จากผู้มีปัญหาสู่ผู้สนใจใคร่ศึกษา เป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมทางใจ และการเขียนเป็นสิ่งที่สะท้อนตัวผู้เขียนทำให้ทราบได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความคิด ความเชื่อ รวมถึงมีรสนิยม ความชื่นชอบ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม สรรพวิชาความรู้ และภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่ถูกสั่งสมมาจากบรรพบุรุษ อีกทั้ง วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น.32 – 33) ได้กล่าวว่า การเขียนภาษาอังกฤษคือ ความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อแสดงออกทางความคิด ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ออกมาเป็นสัญลักษณ์คือ ตัวอักษร เรียบเรียงเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม ตรงกับจุดมุ่งหมาย รวมถึงความสามารถในการใช้คำศัพท์โครงสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสามารถถ่ายทอดเรื่องราว เพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารให้ถูกต้องตรงกัน

การสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย จุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มิใช่การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงต่อไป สิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหา (Content) ข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน รูปแบบ (Form) การวางรูปแบบของการเขียนไวยากรณ์ (Grammar)

การใช้กฎไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยคต่างๆ ลีลาในการใช้ภาษา (Style) การเลือกใช้ศัพท์ สำนวน เพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษากลไกทางภาษา (Mechanics) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกด คำศัพท์ และการใช้อักษรตัวเล็กและใหญ่ได้อย่างถูกต้อง โดยการสอนการเขียนมี 4 ลักษณะคือ 1) การเขียนแบบคัดลอก (Mechanical Copying) คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้อง สร้างภาษาของตนเอง 2) การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะ การเขียนที่มุ่งเน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ 3) การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less - Controlled Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมน้อยลง และนักเรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น 4) การเขียน แบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุม นักเรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่างกว้างขวาง (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2557, น. 53 - 58)

จากการศึกษาของจิดดา วุฑฒิยากร (2551) พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลคะแนน ความสามารถทางการเขียนเพียงร้อยละ 17.65 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลคะแนน ความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 32.85 และจากการศึกษาของมณีรัตน์ ชุ่มขุนทด (2552, น. 1) พบว่า การเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถจำแนกปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักเรียน เขียนตัวอักษร b, d, p, q ไม่ถูกต้อง ไม่เขียนตัวพิมพ์ใหญ่ (Capital Letter) เมื่อขึ้นต้นประโยค ละเลยการใส่จุด Full Stop เมื่อเขียนจบประโยค และเขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยไม่เว้นช่องไฟ นอกจากนี้ อติศักดิ์ ศรีวรกุล (2558, น. 11) กล่าวว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีโอกาสในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ในห้องเรียนมากกว่าการเรียนรู้นอกห้องเรียน เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ยังคงเคยชินกับ การเรียนรู้แบบทศนคติ เดิมๆ คือ การเรียนรู้ที่ได้รับการป้อนจากผู้สอนอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนขาด การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ดี ในขณะที่ผู้เรียนบางคนเรียนรู้ภาษา จากแหล่งบันเทิง เช่นทีวี ฟังเพลง ข่าว และภาพยนตร์ หรืออินเทอร์เน็ต เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นในการสอน ทักษะการเขียนในระดับประถมศึกษาในปัจจุบันที่วัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสาร ควรเน้นในแง่ความคิด จินตนาการ และความสามารถในการถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อื่นรับมากกว่าที่จะเน้นเรื่องความ ถูกต้องของการใช้คำและหลักไวยากรณ์ หรือเน้นความคล่องตัวในการสื่อสาร (Fluency) มากกว่า ความถูกต้อง (Accuracy) อย่างไรก็ตามกระบวนกรสอนทักษะการเขียน ควรที่จะสร้างระบบความ

ถูกต้องสามารถควบคุมได้แบบ Controlled Writing ก่อน ซึ่งจะนำไปสู่การเขียนแบบควบคุมน้อยลง (Less Controlled Writing) และการเขียนแบบ Free Writing อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนบ้านคำเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ ในปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านมามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษระดับโรงเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เมื่อเปรียบเทียบกับปีการศึกษา 2558 และผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน หรือคะแนน O-NET วิชาภาษาอังกฤษในระดับประเทศมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ และเมื่อสำรวจผลคะแนน O-NET ย้อนหลังตั้งแต่ปีการศึกษา 2558 ถึงปัจจุบัน โดยภาพรวมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคำเม็ก มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษไม่ถึงร้อยละ 50 ต่ำกว่าเกณฑ์ในระดับประเทศเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งยังไม่เป็นไปตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และมีการปรับแนวการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับสังคมในยุคปัจจุบัน (โรงเรียนบ้านคำเม็ก, 2561, น. 4 – 5)

จากการศึกษาสภาพปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในครั้งนี้ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์เป็นผลเนื่องมาจาก นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยคภาษาภาษาอังกฤษ โดยประเด็นสำคัญที่ยังไม่มีการประเมินชัดเจน คือ การเขียน เพราะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเสียก่อน ซึ่งทักษะการเขียน เป็นปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอย่างมาก เนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษค่อนข้างยาก ซับซ้อน ต้องอาศัยทักษะอื่น ๆ เป็นพื้นฐานจึงจะทำให้เขียนได้ดี ต้องมีการฝึกบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดก้าวหน้าแม่นยำในการใช้ภาษามากขึ้น เช่น การฝึกให้นักเรียนแต่งประโยคอย่างง่าย จะทำให้นักเรียนมีความแม่นยำในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวพิมพ์ เป็นการเสริมสร้างพื้นฐานในการเขียนให้กับนักเรียน สอดคล้องกับ ณัฐชนก พลฤทธิ์ (2549, อ้างถึงใน สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้, 2557, น. 77) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนการเขียนนั้นแบ่งเป็น 4 ระยะ คือ กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการปูพื้นฐานก่อนการเขียน เช่น ในด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เป็นต้น กิจกรรมระหว่างการเขียนเป็นการฝึกการเขียนใน

รูปแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านแล้วเขียน หรือการฟังแล้วเขียน เป็นต้น และกิจกรรมหลังการเขียน เป็นการเชื่อมโยงการเขียนสู่กิจกรรมทักษะอื่น ๆ เช่น การวาดภาพ การเขียนตาราง การเขียนเรื่องที่แตกต่างกันที่เรียน เป็นต้น และกิจกรรมการถ่ายโอนเป็นการเขียนเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิม หรือเขียนเรื่องใหม่โดยใช้ความรู้จากการเขียนเรื่องในเรื่องเดิม การสอนการเขียนนั้นมีวิธีการที่หลากหลายตั้งแต่การเขียนในเบื้องต้นจนถึงการเขียนในระดับที่สูงขึ้น แต่ละกิจกรรมนั้นล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดี และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้นจำเป็นต้องอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ เข้าช่วย โดยการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน โดยเริ่มจากสิ่งที่ยากก่อนไปสู่สิ่งที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้องอาศัยการฝึก แก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา จะทำให้ความสามารถในการเขียนดีขึ้น (ประภัสสร ทำแก้ว, 2551, น. 46)

ด้วยเหตุผลและความสำคัญที่ได้กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นระดับชั้นที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไป ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบให้กับผู้สอนและช่วยให้ทราบถึงการวิเคราะห์ สังเคราะห์หรือกรอบในการพัฒนาความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (ประภัสสร ทำแก้ว, 2551, น. 46)

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอน แบบปกติ ของปัทมา วาสสามัคคี (2557, น. 65 – 74) พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งยังพบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการวิจัย

ของ ญัฐกานต์ ตันทิพย์ (2556, น. 1) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 17.25 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงขึ้นจากเดิมทุกคน

จากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยพบว่า แนวคิดการสอนนี้เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา เน้นให้นักเรียนเข้าใจในสถานการณ์จริง ๆ ที่นักเรียนมีโอกาสได้พบด้วยตนเอง มีการนำสื่อจริงมาช่วยสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น มีการยกตัวอย่างสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหา ส่วนกิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นควรเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทำทหายความสามารถของผู้เรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ และให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เหมาะสมใกล้เคียงกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งการสอนจะไม่เน้นหลักไวยากรณ์ แต่จะเป็นการสอดแทรกหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกว่าการเรียนเนื้อหานั้นเป็นเรื่องยากและเกิดความเบื่อหน่าย ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มาใช้ในการพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเน้นหลักสำคัญในการเรียนการสอน 5 ประการ ตามที่ สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 41) เสนอแนะไว้ ได้แก่ 1) การเรียนภาษาต้องเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับผู้เรียน โดยผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา 2) ผู้เรียนควรจะได้ฝึกฝนและใช้ภาษาในภาพรวม อาศัยการสอนในลักษณะบูรณาการชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องใช้ทักษะหลายทักษะรวมกันไป จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีกว่าการสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ 3) ผู้เรียนต้องได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา ที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวัน ให้มากที่สุด 4) ผู้เรียนต้องได้ใช้ภาษามาก ๆ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และ 5) ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนจะต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เลือกใช้ คือ การสอนแบบ 3 Ps ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559, น. 1-2) โดยมีรายละเอียดการสอนในแต่ละขั้นไว้ดังนี้ (1) ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) หมายถึง ทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาที่เชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ

โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย (2) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) หมายถึง การให้ข้อมูลทางภาษา แก่ผู้เรียน โดยการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย และกิจกรรมที่เหมาะสม พยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy) (3) ชี้นฝึก (Practice) หมายถึง การให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากชี้นำเสนอเนื้อหาให้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งในการฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ช่วงนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกเพราะหากผู้สอนกระทำในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาอยู่ ความมั่นใจในการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วของผู้เรียนอาจลดลงได้ (4) ชี้นการใช้ภาษา (Production) หมายถึง การให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม และผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ หากผู้เรียนผิดพลาดในการใช้ภาษาผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยทันทีให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ และ (5) ชี้นสรุป (Wrap up) หมายถึง สรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น การให้ผู้เรียนนำเสนอรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด สรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

จากแนวคิด หลักการสำคัญ และจุดเน้นของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เนื่องจากแนวคิดการสอนดังกล่าวเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา และเข้าใจในสถานการณ์จริง ๆ ที่นักเรียนมีโอกาสได้พบด้วยตนเอง ให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งการสอนจะไม่เน้นหลักไวยากรณ์ แต่จะเป็นการสอดแทรกหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกว่าการเรียนเนื้อหานั้นเป็นเรื่องยากและเกิดความเบื่อหน่าย ส่วนกิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นต้องเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทำลายความสามารถของผู้เรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ และให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เหมาะสมใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังเรียน

1.2.3 เพื่อศึกษาทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยมีขอบเขตดังนี้

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายโป่งกลาง ตำบลไผ่ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาฬสินธุ์ เขต 1 จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 49 คน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคำเม็ก สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 9 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.4.2 ตัวแปร

1.4.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

- 1) กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.4.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 2) ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ
- 3) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.4.3 กรอบเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษครั้งนี้ เป็นสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเหมาะสมกับวัยวุฒิ และพัฒนาการเรียนรู้ของสมองผู้เรียน ตามสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังนี้

1.4.3.1 Pronunciation: initial sound /p/

1.4.3.2 คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกม

1.4.3.3 กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และความหมายเกี่ยวกับกีฬา

1.4.3.4 ประโยค บทสนทนา และเรื่องสั้นๆ ที่มีภาพประกอบ

1.4.3.5 คำศัพท์และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว

1.4.3.6 เช่น Can you....? Yes, I can. / No, I can't. What is he doing? He is catching the baseball.

1.4.3.7 ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และบุคคล

1.4.3.8 กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง

1.4.3.9 ความแตกต่างของเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

1.4.3.10 การรวบรวมและนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (พลศึกษา)

1.4.3.11 การใช้ภาษาในการฟัง พูด/อ่านและเขียนในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

1.4.3.12 การรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

1.4.4 ระยะเวลา สถานที่วิจัย

ผู้วิจัยทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ณ โรงเรียนบ้านคำเม็ก กลุ่มเครือข่าย โปงกลาง ตำบลไผ่ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต 1 จังหวัดพิจิตร

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามความคิดของผู้เรียน โดยใช้การสอนแบบ 3Ps ที่มี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) หมายถึง ทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาที่เชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย
2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) หมายถึง การให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย และกิจกรรมที่เหมาะสม พยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy)
3. ขั้นฝึก (Practice) หมายถึง การให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากขั้นนำเสนอเนื้อหาให้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งในการฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ช่วงนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกเพราะหากผู้สอนกระทำในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาอยู่ ความมั่นใจในการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วของผู้เรียนอาจลดลงได้
4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) หมายถึง การให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency)

และเกิดความสนุกสนาน เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม และผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ หากผู้เรียนผิดพลาดในการใช้ภาษาผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยทันทีให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ

5. ชั้นสรุป (Wrap up) หมายถึง สรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น การให้ผู้เรียน นำเสนอรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด สรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

“ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้” หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ 75/75 คือ 75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ โดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการทำใบงานการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 75 และ 75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลผลิต โดยประเมินจากคะแนนหลังเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 75

“ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ” หมายถึง ความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพ ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือ ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

“ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ” หมายถึง ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดเพื่อสื่อ ข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือตามระดับของการเขียน โดยใช้ความรู้ เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็น งานเขียน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้าน การใช้ภาษาและเนื้อหาจากการทำใบงานการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างเรียนในแต่ละแผนการเรียนรู้

“ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่เป็นไปในทางบวกต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้ แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคล แสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุ จุดมุ่งหมายในระดับหนึ่งในการปฏิบัติสิ่งใด ๆ แต่ความรู้สึกนี้จะลดลงและไม่เกิดขึ้นหากความต้องการ หรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง สำหรับการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ครอบคลุม

ทั้ง 4 องค์ประกอบหลักในการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

1.6.2 นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.6.3 ครูได้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1.6.4 โรงเรียนได้ข้อมูลสารสนเทศสำหรับใช้เป็นแนวทางการสร้างและพัฒนาความสามารถ การเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปเผยแพร่ให้กับครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาใน สถาบันการศึกษาอื่น ๆ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็นสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การสอนเขียนภาษาอังกฤษ
3. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. การหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. ความพึงพอใจ
8. บริบทของโรงเรียนคำเม็ง
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ถือเป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ หรือที่เรียกว่าหลักสูตรที่ยึดมาตรฐานการเรียนรู้ (Curriculum Based Standard) ซึ่งเป็นหลักสูตรที่เน้นมาตรฐาน หรือผลที่เกิดจากการเรียนรู้ที่สามารถวัดได้ด้วยตัวชี้วัดที่กำหนด โดยการ

จัดการเรียนรู้จะเป็นไปในลักษณะที่เน้นศักยภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child Centered) และครูเป็นผู้ชี้แนะหรือผู้อำนวยการความสะอาดและกำหนดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการใช้สื่อหรือนวัตกรรมต่าง ๆ โดยใช้การเรียนรู้แบบ Active Learning หรือการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น ซึ่งนับว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานฉบับนี้เป็นหลักสูตรที่มีความเป็นสากล ทันสมัยและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 ทัดเทียมกับนานาชาติ (สถาพร พุทธิพิบูล, 2555, น. 3)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 220 -221) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือภาษาอังกฤษ ซึ่งจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จะปรากฏองค์ประกอบของหลักสูตรดังต่อไปนี้

2.1.1 สาระการเรียนรู้ (Strands)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 221) สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

2.1.1.1 สาระภาษาเพื่อการสื่อสาร (Language for Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรอบยอต และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2.1.1.2 ภาษาและวัฒนธรรม (Language and Culture) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

2.1.1.3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระอื่น (Language and Relationship with Other Learning Areas) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

2.1.1.4 ภาษาและความสัมพันธ์ชุมชนและโลก (Language and Relationship with Community and the World) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียน

และนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ที่จัดเป็นหมวดหมู่ของเนื้อหาอย่างเป็นระบบที่ต้องบูรณาการไปด้วยกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 4 สาระ ประกอบด้วย 1) สาระภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อใช้เป็นองค์ประกอบของภาษาในการสื่อสารอย่างเหมาะสม 2) สาระภาษาและวัฒนธรรม คือ ธรรมชาติของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 3) สาระภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น คือ การใช้ภาษาต่างประเทศเชื่อมโยงกับความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ และ 4) สาระภาษากับความสัมพันธ์ชุมชนและโลก คือ การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนเพื่อขยายความรู้และเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ

2.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ (Learning Standards)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 8) มาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน และยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาที่เป็นมาตรฐานทั้งระบบ เพราะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบคุณภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้เพียงใด

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 19 – 20) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้และความหมาย ดังนี้

1. มาตรฐาน ต 1.1 หมายถึง คาดหวังว่า ผู้เรียนจะเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
2. มาตรฐาน ต 1.2 หมายถึง คาดหวังว่า ผู้เรียนจะมีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
3. มาตรฐาน ต 1.3 หมายถึง คาดหวังว่า นักเรียนจะสามารถนำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียนได้

4. มาตรฐาน ต 2.1 หมายถึง คาดหวังว่า ผู้เรียนจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

5. มาตรฐาน ต 2.2 หมายถึง คาดหวังว่า ผู้เรียนจะเข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและ เหมาะสมกับกาลเทศะ

6. มาตรฐาน ต 3.1 หมายถึง คาดหวังว่า ผู้เรียนจะใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยง ความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ ของตน

7. มาตรฐาน ต 4.1 หมายถึง คาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาต่างประเทศใน สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคมได้

8. มาตรฐาน ต 4.2 หมายถึง คาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็น เครื่องมือในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่า มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีทั้งหมด 8 มาตรฐานการ เรียนรู้ซึ่งหมายถึง ข้อกำหนดหรือสิ่งที่คาดหวังว่านักเรียนต้องรู้และประสิทธิภาพต่าง ๆ ที่นักเรียน สามารถทำได้ ภายในเวลา 12 ปี มีองค์ประกอบ คือ ความรู้ ทักษะ กระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ซึ่งกำหนดตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในจุดหมายของหลักสูตร เพื่อใช้เป็นมาตรฐานกลางในการจัดการเรียนการสอน การประเมินผล และการตัดสินคุณภาพให้ เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

2.1.3 ตัวชี้วัด (Indicators)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 9) เป็นตัวบ่งชี้การเรียนรู้ที่คาดหวังจะเกิดขึ้นในตัว ผู้เรียนเมื่อเรียนจบแต่ละช่วงชั้น ตามมาตรฐานการเรียนรู้ มีองค์ประกอบสำคัญ 2 ส่วน คือ ทักษะ กระบวนการ ซึ่งบ่งบอกถึงความสามารถในการปฏิบัติ และเนื้อหา (Content) โดยหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้แบ่งตัวชี้วัดออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่

1. ตัวชี้วัดชั้นปี (Grade Level Indicators) เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียน แต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1-มัธยมศึกษาปีที่ 3)
2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น (Key Stage Indicators) เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดชั้นปี เพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศของผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาในระดับการศึกษาภาคบังคับไว้ จำนวน 20 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปได้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.2 ป.4/1	พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อและบุคคลใกล้ชิด และ สำนวนการตอบรับ
ต 1.2 ป.4/3	พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ	คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยคที่ใช้ แสดงความต้องการและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ
ต 1.2 ป. 4/4	พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว	คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยคที่ใช้ขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สิ่งใกล้ตัว เพื่อน และครอบครัว
ต 1.3 ป. 4/1	พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	1. ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูด/ เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล สัตว์ และเรื่องใกล้ตัว เช่น ชื่อ อายุ รูปร่าง สี ขนาด รูปทรง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1 – 100 วัน เดือน ปี ฤดูกาล ตำแหน่งของสิ่งต่าง ๆ 2. เครื่องหมายวรรคตอน

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 3.1 ป. 4/1	ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอ ด้วยการพูด / การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น
ต 4.2 ป. 4/1	ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและ รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและ การรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

สรุปว่า ตัวชี้วัดชั้นปีเป็นสิ่งที่ทำให้ทราบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ควรเรียนรู้เกี่ยวกับอะไร สามารถทำอะไรได้บ้าง เป็นการให้รายละเอียดเพิ่มเติมจากมาตรฐานการเรียนรู้ และระบุสาระการเรียนรู้แกนกลาง เพื่อเป็นกรอบเนื้อหาสำหรับผู้สอนนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถบรรลุประสิทธิภาพตามคุณภาพที่กำหนดไว้ในหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และเป็นมาตรฐานเดียวกัน

สรุปว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ ยึดมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความสำคัญจำเป็นต่อชีวิตประจำวันอย่างยิ่ง ซึ่งมีองค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ 1) สาระการเรียนรู้ 4 สาระ เป็นกรอบเนื้อหา องค์ความรู้ที่จัดเป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระบบ 2) มาตรฐานการเรียนรู้ 8 มาตรฐาน เป็นข้อกำหนดหรือสิ่งที่คาดหวังว่านักเรียนจะต้องรู้และนักเรียนสามารถทำได้ภายหลังจากการเรียน และ 3) ตัวชี้วัด ซึ่งในระดับประถมศึกษาเรียกว่าตัวชี้วัดชั้นปี เป็นสิ่งที่ทำให้ทราบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษา ควรเรียนรู้เกี่ยวกับอะไร สามารถทำอะไรได้บ้าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครอบคลุมตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.4/1, ต 1.2 ป.4/3, ต 1.2 ป.4/4, ต 1.3 ป.4/1, ต 3/1 ป.4/1 และ ต 4.2 ป.4/1 เพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 การสอนเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนต้องสื่อสารโดยการเขียนบ่อย ๆ เมื่อผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างภาษาไวยากรณ์แล้วก็จะสามารถคิดและเขียนข้อความได้อย่างมีความหมายถูกต้องเหมาะสม ไรเมส (Raimes, 1983, p. 3) กล่าวว่า การเขียนอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภทกว้าง ๆ ได้แก่ การเขียนแนว composition และการเขียนเรื่องแนว essay การเขียนประเภทแรก คืองานเขียนที่นักเรียนต้องเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสามารถเชื่อมโยงประโยคเหล่านี้เข้าด้วยกันเพื่อสื่อสารถึงความคิดของผู้เขียนตามหัวข้อที่ต้องการสื่อ เช่น การเขียนจดหมาย รายงาน บันทึกส่วนตัว ส่วนการเขียนแนวเรื่อง essay จะมีความหมายมากกว่า เพียงงานเขียนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ยังหมายถึง การใช้ความคิดสร้างสรรค์จากความคิดสร้างสรรค์จากความคิดส่วนตัวของผู้เขียน เพื่อใช้สื่อความและสร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่าน เช่น การแต่งบทกวี การแต่งนวนิยาย นอกจากนี้ ฮีตัน (Heaton, 1975, p. 127) กล่าวว่าบางครั้งการเขียนจัดเป็นทักษะที่ถูกกลืนหรือได้รับความสนใจน้อยที่สุด เนื่องจากต้องใช้เวลาและความสามารถทางภาษาหลายด้านในการสร้างงาน

2.2.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบ เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ และจินตนาการของผู้เขียน โดยอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้คำที่สละสลวย สุภาพ และใช้สำนวนได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการใช้ข้อความเหล่านั้นเป็นสื่อ (ประภัสสร ทำแก้ว 2551, น. 39)

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 42) กล่าวว่า ความหมายของการเขียนสอดคล้องกันว่าการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด จินตนาการ และประสบการณ์ ของผู้เขียนออกมาเป็นตัวเลขตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ เรียบเรียงให้เป็นคำ ประโยค หรือเรื่องราว ตามรูปแบบและถูกต้องตามหลักภาษา โดยอาศัยความรู้ ความคิด เพื่อสื่อสารตามความต้องการของผู้เขียน ให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจเจตนาของผู้เขียน สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น. 3) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและค่อนข้างยาก เพราะมีความซับซ้อนมากกว่า ทักษะอื่น ๆ เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยความรู้ และ

ข้อมูลต่าง ๆ จากทักษะการฟัง การดู การพูด และการอ่านเป็นพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ความสามารถของตนถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรืออารมณ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นภาษาเขียน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจตามความประสงค์ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

สุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2554, น. 150) กล่าวว่า การเขียนคือการถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิดความต้องการและความรู้สึกของบุคคลด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตามที่ประสงค์

สมบัติ ศิริจินดา (2554, น. 87) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียน ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร (ภาษา) ไปยังผู้รับสาร เพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555, น. 77) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่งถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบจุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 72) การเขียนเป็นทักษะความสามารถที่ผู้ส่งสาร หรือผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ตัวอักษร ในการสื่อความหมายไปยังผู้รับ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ และจินตนาการของผู้เขียนโดยอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้คำที่สละสลวย สุภาพ และใช้สำนวนได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง (2557, น. 5) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดเรื่องราวความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความ ต้องการตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ไปยังผู้อ่านให้ เข้าใจตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 53) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการของการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมา โดยใช้สัญลักษณ์ ตัวอักษรซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ และถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของการเขียน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การเขียนคือการสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือผู้เขียนไปสู่ผู้รับสารคือ ผู้อ่าน มีการเขียนได้ถูกต้องทั้ง

ในด้านการใช้คำศัพท์ การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผนแบบสร้างตามภาษานิยมของเจ้าของภาษา

สรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะความสามารถที่ผู้ส่งสาร หรือผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ตัวอักษร ตัวเลข สัญลักษณ์ คำ กลุ่มคำ ประโยค หรือเรื่องราวในการสื่อความหมายไปยังผู้รับ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยการบูรณาการความคิดและความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบ ถูกต้องตามหลักภาษา เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ และจินตนาการของผู้เขียนโดยอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้คำที่สละสลวย สุภาพ และใช้สำนวนได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ ชัดเจน ทำให้ผู้อื่นเข้าใจและซาบซึ้ง

2.2.2 ความสำคัญของการเขียน

วิธีการสื่อสารในสังคมปัจจุบันมีวิธีการที่หลากหลายต่างกันไปเนื่องด้วยเทคโนโลยีที่เจริญก้าวหน้าอย่างมาก หากแต่การสื่อสารด้วยการเขียนยังคงมีบทบาทความสำคัญเช่นกัน ซึ่งมีผู้แสดงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

ประภัสสร ท่าแก้ว (2551, น. 41) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสอดคล้องกันว่าการเขียนมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อให้ผู้อ่านได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนอย่างสมบูรณ์

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 45) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์ เป็นทักษะที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความคิดความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของตนเอง และเป็นสื่อความหมายที่คงทน ใช้บันทึกแทนความจำเพื่อป้องกันการลืมได้ดีกว่าสื่ออื่น ๆ สามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ และสามารถพัฒนาเพื่อยึดเป็นงานอาชีพได้

สุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2554, น. 150) ได้อธิบายความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและประสบการณ์หรือ จินตนาการในเรื่องต่าง ๆ
2. เป็นเครื่องมือบันทึก และถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญาของคนรุ่นหนึ่งไปยัง คนอีกรุ่นหนึ่ง
3. เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวจิตใจ มนุษย์ใช้การเขียนในการชักจูงเชิญชวนหรือโน้มน้าวจิตใจให้ผู้รับสารยอมรับหรือปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

4. เป็นเครื่องมือในการให้ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องคำขวัญ เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิดไปสู่ผู้รับสารได้กว้างไกล รวดเร็ว และเป็นหลักฐานอ้างอิงได้
6. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่มีเกียรติและมีชื่อเสียง เช่น นักเขียนบทละคร บทภาพยนตร์ นักเขียนเพลง นักเขียน นวนิยาย นักเขียนบทความ นักเขียนข่าว เป็นต้น
7. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา การเขียนต้องอาศัยทักษะทางด้านกาพย์ การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ทำให้ผู้เขียนได้ใช้สติปัญญาในการประมวลความรู้พิจารณาไตร่ตรอง ประมวล ความคิด การเลือกใช้ภาษาเพื่อนำมาถ่ายทอดในรูปแบบของงานเขียนชนิดต่าง ๆ เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาความสามารถของผู้เขียน

สมบัติ ศิริจันดา (2554, น. 88) อธิบายความสำคัญของการเขียนโดยสังเขปว่า การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ ช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์จากผู้มีปัญญาสู่ ผู้สนใจใคร่ศึกษา เป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมทางใจ และการเขียนเป็นสิ่งที่สะท้อนตัวผู้เขียนทำให้ทราบได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความคิด ความเชื่อ รวมถึงมีรสนิยมความชื่นชอบ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม สรรพวิชาความรู้ และภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่ถูกสั่งสมมาจากบรรพบุรุษ

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 73) กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ทุกคนในสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นการแสดงออกของความคิดที่เรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราวอันแสดงถึงความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์ การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และการรักษาไว้ซึ่งความรู้อันมีค่าให้สืบทอดต่อ ๆ กันมา

สรุปได้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ในสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นการแสดงออกของความคิดที่เรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราว อันแสดงถึงความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์ การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และการรักษาไว้ซึ่งความรู้อันมีค่าให้สืบทอดต่อ ๆ กันมา อีกทั้งการเขียนมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์ ในการถ่ายทอดความคิดความรู้สึก จินตนาการ และความ ต้องการของตนเอง เพื่อให้ผู้อ่านได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนอย่างสมบูรณ์และสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้

2.2.3 องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ

Harris (1969, pp. 68 - 69) กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบ

ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดเรียงลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การโครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายได้
4. สีสลา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงการ การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนเฉพาะหรือเพื่อทำให้เกิดอรรถรส
5. กลไกการเขียน (Mechanic) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรให้ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ ในการเขียนครูจะต้องให้นักเรียนเขียนโดยใช้คำที่เรียนมาแล้ว เพื่อความคล่องแคล่ว และใช้ได้อย่างแม่นยำ

Jacobs (1981) กล่าวว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน สรุปได้ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุ สมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงของข้อความ มีข้อความสนับสนุนความคิดนั้นได้อย่างกะทัดรัดชัดเจน
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้น ๆ โดยสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย
4. การใช้ภาษา (Language use) ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้อง และคำนึงถึงหน้าที่ของคำ
5. กลไกทางภาษา (Mechanic) ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 46) กล่าวถึงองค์ประกอบของงานเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่เกิดจากผู้เขียน ใช้ความคิดถ่ายทอดเป็นตัวอักษร โดยใช้เครื่องเขียนและ

อาศัยประสบการณ์ทางภาษา ใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ เลือกเนื้อหาและรูปแบบตามความสนใจ และความต้องการของผู้อ่าน

ฉันทิตากานต์ ปินทุภาค (2560, น. 1 - 10) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนทุกประเภท และทุกวัตถุประสงค์จะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. คำหรือถ้อยคำ หมายถึง การนำอักษรมาประสมกัน และสามารถอ่านได้โดยมีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง
2. ประโยค หมายถึง การนำคำมาเรียงกันอย่างถูกต้องตามหลักภาษาเพื่อแสดงความหมายอย่างสมบูรณ์ตามที่ผู้เขียนต้องการ
3. บทความ หมายถึง การนำประโยคหรือข้อความจำนวนมากว่าหนึ่งประโยคหรือข้อความมาร้อยเรียงกัน เพื่อให้เป็นเรื่องหนึ่ง
4. ใจความ หมายถึง แก่น (Theme) ของเรื่องที่เขียน ในเรื่องหนึ่งมักจะมีใจความของเรื่องประมาณ 3 - 4 ใจความ

ภาณุพันธุ์ ประภาติกุล (2561, น. 3 - 32) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. คำหรือถ้อยคำ หมายถึง การนำอักษรมาประสมกัน และสามารถอ่านได้โดยมีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น นก คน กิน นอน เป็นต้น คำเป็นหน่วยเล็กที่สุดในการเขียนในภาษาไทยมีคำอยู่มากมายหลายชนิด ซึ่งสามารถจัดแบ่งประเภทของคำ หรือถ้อยคำออกได้ 11 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำช่วยกริยา คำวิเศษณ์ คำที่เกี่ยวกับจำนวน คำบอกกำหนด คำบุพบท คำเชื่อม คำลงท้าย และคำปฏิเสธ
2. ประโยคหรือข้อความ หมายถึง หน่วยภาษาที่สื่อสารได้ใจความครบถ้วนสมบูรณ์ที่เล็กที่สุดมักประกอบด้วย ภาคประธานและภาคแสดง หรือประกอบด้วยส่วนใดส่วนหนึ่งเพียงส่วนเดียว ประโยคประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม โดยประโยคตามโครงสร้าง ได้แบ่ง 3 ประเภท คือ ประโยคสามัญหรือประโยคเดียว ประโยคซ้อนหรือประโยคความซ้อน ประโยครวมหรือประโยคความรวม
3. บทความ หมายถึง การนำประโยค หรือข้อความจำนวนมากว่าหนึ่งมาร้อยเรียงกัน เพื่อให้เป็นหนึ่งเรื่อง บทความที่ดีควรประกอบด้วย การแบ่งหัวข้อ การตั้งชื่อหัวข้อเรื่อง

การย่อหน้า การแบ่งตอน บทและหัวข้อ การใช้เชิงอรรถ การใช้ภาพ ตารางประกอบ การอ้างอิง และ ภาคผนวก

4. ใจความสำคัญ หมายถึง แก่น (theme) ของเรื่องที่เขียน ในเรื่องหนึ่งมักจะมี ใจความของเรื่องประมาณ 3-5 ใจความ

สรุปได้ว่า การเขียนภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่เกิดจากผู้เขียนหรือผู้ส่งสาร ที่ใช้ความคิดในการถ่ายทอดเนื้อหา ไวยากรณ์ รูปแบบ ลีลาในการเขียน และกลวิธีในการเขียน ให้เกิดความชัดเจนในการสื่อสาร ซึ่งจะต้องมีองค์ประกอบด้วย 1) เนื้อหา (Content) 2) การวางรูปแบบ (Form) การจัดเรียงลำดับเนื้อหา 3) ไวยากรณ์ (Grammar) โครงสร้างประโยค 4) ลีลา (Style) การเลือกคำศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ ในการเขียน 5) กลไกการเขียน (Mechanic) การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน ในการฝึกการเขียนครูจะต้องให้นักเรียนเขียนโดยใช้คำที่เรียนมาแล้ว เพื่อความคล่องแคล่วและแม่นยำ

2.2.5 ความสามารถในการทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนเป็นทักษะสุดท้ายและเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนมากที่สุด จะต้องใช้ความคิดประกอบหลายอย่างจึงจะทำให้เขียนได้ถูกต้อง ซึ่งผู้เขียนจะต้องอาศัยเทคนิคและความสามารถทางการเขียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโครงสร้างของคำในประโยคและไวยากรณ์ เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้ ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสามารถทางการเขียนไว้แตกต่างกัน ดังนี้

White (1980, p. 6) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการเรียงประโยคให้เชื่อมโยงอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และการเขียนต้องชัดเจน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ในส่วนของลาโด (Lado, 1984, p. 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ และจัดลำดับความคิดได้เหมาะสม และจอห์นสัน (Johnson, 1986, p. 93) กล่าวถึงความหมายของความสามารถทางการเขียนในแนวเดียวกันว่า เป็นความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นเนื้อหารายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งแสดงถึงความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค ข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง

ชนันรัตน์ วิจิตรโท (2553, น. 11) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนหมายถึง ความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำ ประโยคและสำนวนภาษาเข้าด้วยกันอย่างถูกต้องตามหลัก

ไวยากรณ์โครงสร้างของภาษาและกลไกการเขียนต่าง ๆ ที่สำคัญที่สุดคือ ความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้องชัดเจนและตรงตามที่คุณเขียนต้องการ ทั้งนี้ รวมถึงความสามารถในการใช้องค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาและทักษะทางการเขียนในระดับที่เจ้าของภาษายอมรับได้อีกด้วย

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น. 4) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการเขียน เรียบเรียงคำอย่างมีสาระ และสามารถเรียบเรียงถ้อยคำ เป็นประโยคและเป็นข้อความสั้น ๆ จนกระทั่งเป็นเรื่องราวได้อย่างสอดคล้องสัมพันธ์กัน และลำดับเหตุการณ์ได้อย่างเหมาะสม เพื่อสื่อความคิดที่คุณเขียนสื่อสารให้แก่ผู้อ่านได้อย่างถูกต้องนั้น ความรู้ ประสบการณ์ และทักษะกระบวนการคิด การกำหนดประเด็นหลักที่จะเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 76) ได้กล่าวถึงความสามารถทักษะการเขียนภาษาอังกฤษว่า ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อข้อความของคุณเขียนไปยังผู้อ่านถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ตามระดับของการเขียน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาการเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ

วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น. 32 – 33) ได้กล่าวว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อแสดงออกทางความคิด ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ออกมาเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร เรียบเรียงเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสมตรงกับจุดมุ่งหมาย รวมถึงความสามารถในการใช้คำศัพท์โครงสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสามารถถ่ายทอดเรื่องราว เพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารให้ถูกต้องตรงกัน

สรุปได้ว่า ความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดความรู้สึก ประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสื่อข้อความของคุณเขียนไปยังผู้อ่านตามระดับของการเขียน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาการเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่คุณเขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

2.2.6 การสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนนั้นมีความสำคัญอย่างมาก เพราะผู้เรียนจะได้รับความรู้มากน้อยเพียงใดขึ้นกับครูผู้สอนเป็นสำคัญ โดยมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงการสอนเขียนในระดับประถมศึกษา ไว้ดังนี้

ณัฐชนก พลฤทธิ์ (2549, อ้างถึงใน สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้, 2557, น. 77) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการสอนการเขียนนั้นแบ่งเป็น 4 ระยะ คือ กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการปูพื้นฐานก่อนการเขียน เช่น ในด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เป็นต้น กิจกรรมระหว่างการเขียนเป็นการฝึกการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านแล้วเขียน หรือการฟังแล้วเขียน เป็นต้น และกิจกรรมหลังการเขียน เป็นการเชื่อมโยงการเขียนสู่กิจกรรมทักษะอื่น ๆ เช่น การวาดภาพ การเขียนตาราง การเขียนเรื่องที่แตกต่างกันที่เรียน เป็นต้น และกิจกรรมการถ่ายโอนเป็นการเขียนเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิมหรือเขียนเรื่องใหม่โดยใช้ความรู้จากการเขียนเรื่องในเรื่องเดิม การสอนการเขียนนั้นมีวิธีการที่หลากหลายตั้งแต่การเขียนในเบื้องต้นจนถึงการเขียนในระดับที่สูงขึ้น แต่ละกิจกรรมนั้นล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดี

ประภัสสร ทำแก้ว (2551, น. 46) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการสอนเขียนไว้ว่า การสอนเขียนควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน โดยเริ่มจากสิ่งที่ยากก่อนไปสู่สิ่งที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้องอาศัยการฝึก แก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา จะทำให้ความสามารถในการเขียนดีขึ้น

อรุณี วิริยะจิตรา (2555, อ้างถึงใน วิชิตรา สุระคำพันธ์, 2558, น. 31) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation Stage) คือ การที่จะให้ผู้เรียนผลิตภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารใด ๆ นั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับข้อมูลทางภาษาอย่างเพียงพอ จนผู้เรียนพร้อมที่จะผลิตภาษาชนิดนั้น ๆ ในการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมนี้ ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เห็น หรือได้ยินรูปแบบของภาษาที่ต้องการให้ผู้เรียนผลิตก่อน ให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ที่จะต้องใช้ และให้ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องราวที่จะเขียนก่อน ให้รู้จุดมุ่งหมายในการเขียนว่าเพื่อสื่ออะไร

2. ขั้นฝึก (Practice Stage) คือในขั้นนี้ผู้สอนก็จะฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษาเพื่อจะได้นำไปใช้ในการสื่อสาร ในขั้นนี้ควรฝึกอย่างมีความหมายไม่ใช่ฝึกแบบกลไก การฝึกแบบกลไกหมายถึง การฝึกที่ผู้เรียนไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาและเป็นการฝึกที่ผู้เรียนไม่มีเจตนาที่จะสื่อภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการ ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายในระดับนี้ คือ ให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษาที่ต้องการศึกษาก่อน

3. ขั้นใช้การ (Production Stage) คือหลังจากการฝึกจนแน่ใจว่าผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบความหมายและวิธีการใช้ภาษาแล้ว ควรมีโอกาสได้นำสิ่งที่ตนได้เรียนมาใช้ในการ

สื่อสารด้วยการเขียน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก่อนเรียน ในขั้นนี้ควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 53 – 58) การสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย จุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มิใช่การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารโดยมีประสิทธิภาพในระดับสูงต่อไป ดังนั้นสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหา (Content) ข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน รูปแบบ (Form) การวางรูปแบบของการเขียน ไวยากรณ์ (Grammar) การใช้กฎไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยคต่างๆ ลีลาในการใช้ภาษา (Style) การเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษากลไกทางภาษา (Mechanics) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกด คำศัพท์ และการใช้อักษรตัวเล็กและใหญ่ได้อย่างถูกต้อง โดยแบ่งการสอนการเขียนออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. การเขียนแบบคัดลอก (Mechanical Copying) คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเอง มักเป็นกิจกรรมที่ใช้กับนักเรียนในระดับต้น ๆ เช่น การคัดลายมือ เขียนตามรอยประ การโยงภาพและข้อความที่เข้าคู่กันแล้วลอกข้อความ จัดลำดับตัวอักษรแล้วเขียนคำให้ถูกต้อง หรือจัดลำดับประโยคและเขียนข้อความที่ถูกต้อง นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้อรรถรสของคำ การประกอบคำเข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่านในใจไปพร้อมกัน ข้อเสียของการเขียนในลักษณะนี้ คือในบางกิจกรรมนักเรียนอาจลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่เข้าใจความหมาย ครูจึงควรพิจารณาการจัดกิจกรรมการเขียนในแบบนี้ไม่ให้มากเกินไป

2. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนที่มุ่งเน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ โดยครูให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับนักเรียนใช้ในการเขียน ครูจะเป็นผู้กำหนดส่วนที่เปลี่ยนแปลงให้นักเรียน ข้อดีของการเขียนแบบควบคุมนี้ คือ การป้องกันมิให้นักเรียนเขียนผิดตั้งแต่เริ่มต้น กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเขียน เช่น

2.1 Copying เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้

2.2 Gap Filling เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างของประโยค

2.3 Re-ordering Words เป็นการฝึกเขียนโดยเรียงเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยค

2.4 Changing Forms of Certain words เป็นการฝึกเขียนโดยเปลี่ยนแปลงคำที่กำหนดไว้ในประโยคให้เป็นรูปพจน์ หรือรูปกาลต่าง ๆ

2.5 Substitution Tables เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ในตารางมาเขียนเป็นประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด

3. การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less – Controlled Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมน้อยลง และนักเรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น การฝึกการเขียนในลักษณะนี้ ครูจะกำหนดเค้าโครงหรือรูปแบบ แล้วให้นักเรียนเขียนต่อเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ วิธีการฝึกการเขียนแบบกึ่งอิสระมีดังนี้

3.1 Sentence Combining เป็นการฝึกเขียนโดยเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกัน ด้วยคำขยายหรือคำเชื่อมประโยค

3.2 Describing People เป็นการฝึกการเขียนบรรยาย คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะของสิ่งที่กำหนดให้

3.3 Questions and Answers Composition เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราว ภายหลังจากการฝึกถามตอบปากเปล่าแล้วเขียนเรื่องราวต่อเนื่องกัน

3.4 Parallel Writing เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวเทียบเคียงกับเรื่องที่อ่าน โดยเขียนจากข้อมูลหรือประเด็นสำคัญที่กำหนดให้ ซึ่งมีลักษณะเทียบเคียงกับความหมายและโครงสร้างประโยคของเรื่องที่อ่าน

3.5 Dictation เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่วัดความรู้ความสามารถของนักเรียนในหลาย ๆ ด้าน เช่น การสะกดคำ ความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ รวมถึงความหมายของคำ ประโยค หรือข้อความที่เขียน

4. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุม นักเรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่างกว้างขวาง การเขียนในลักษณะนี้ ครูจะกำหนดเพียงหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องราวตามความคิดของตนเอง กิจกรรมการเขียนแบบนี้ครูจะต้องเตรียมนักเรียนเป็นอย่างดีก่อนที่จะให้นักเรียนเขียน โดยมีหลักในการเตรียมตัวดังนี้

4.1 กำหนดเนื้อหาก่อนการเขียนโดยการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียน ควรให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด

4.2 ครูไม่ควรกำหนดหัวข้อเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์ ครูไม่ควรสั่งงานเขียนลักษณะนี้ให้เป็นการบ้าน และไม่ควรกำหนดให้นักเรียนเขียนหัวข้อหรือเรื่องที่ยากเกินความสามารถของนักเรียน

สรุปได้ว่า การสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาออกเป็นการสอนเขียนแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบแบ่งเป็นเป็นระยะ หรือตามขั้นตอนกระบวนการสอน 4 กิจกรรม ได้แก่ 1) กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการปูพื้นฐานหรือทบทวนความรู้ก่อนการเขียน 2) กิจกรรมระหว่างเขียนเป็นการฝึกการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ 3) กิจกรรมหลังการเขียน เป็นการเชื่อมโยงการเขียนสู่กิจกรรมทักษะอื่น หรือการเขียนเรื่องที่แตกต่างจากสิ่งที่เรียน 4) กิจกรรมการถ่ายโอน เป็นการเขียนเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิมหรือเขียนเรื่องใหม่โดยใช้ความรู้จากการเขียนเรื่องในเรื่องเดิม ซึ่งในแต่ละกิจกรรมนั้นล้วนเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดี
2. การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เป็นการเขียนที่เน้นการสื่อเนื้อหาความให้อิสระในการใช้ภาษา
3. วิธีการสอนเขียนที่เน้นผลงาน หรือการสอนเขียนแนวเดิม เน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
4. การสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร เน้นการเขียนเนื้อหาการสื่อสารที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน และการสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนควรเรียงลำดับขั้นของกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน เริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายก่อนแล้วปรับระดับกิจกรรมที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น และกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหลายอย่าง การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้องอาศัยการฝึก แก้ไข ข้อบกพร่อง และปรับปรุงการเขียนอยู่เสมอ จะทำให้ความสามารถเขียนได้ดีขึ้น

2.2.7 การวัดผลประเมินผลการเขียน

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญเพราะถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ครูต้องวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมิน และการวัดความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

Willkins (1974, p. 71) ได้เสนอเกณฑ์ประเมินผลทักษะการเขียนตามความสามารถของผู้ใช้ภาษาซึ่งมีทั้งหมด 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้ได้

ระดับที่ 2 สามารถเขียนตามคำบอกที่ซ้ำ ๆ ได้แต่ยังมีที่ผิดพลาดแก้ไข และพอที่จะเปลี่ยนคำบางคำในประโยคที่ให้ เช่น เปลี่ยนจาก She wrote with a pen. เป็น She wrote with a pencil. หรือ She is writing with a pen. ได้

ระดับที่ 3 สามารถเขียนประโยคเดี่ยว ๆ หรือข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีที่ผิดพลาดไวยากรณ์ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนอยู่มีความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่องกันน้อยมาก ซึ่งพอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงเนื้อความที่ให้ได้บ้างในด้านเนื้อหาเท่านั้น ยังเปลี่ยนแปลงด้านลีลาภาษา (Style) ของการเขียนไม่ได้และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 4 สามารถเขียนเนื้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้และเขียนรายงานเหตุการณ์ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ความสามารถในการเขียนพจนานุกรมวิธีการต่าง ๆ ยังมีน้อยมาก และยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 5 สามารถเขียนเนื้อความต่าง ๆ เช่น บรรยาย พรรณนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของการเขียนแบบภาษาไทยหลงเหลืออยู่และยังเขียนไม่คล่องเท่าการเขียนภาษาไทย เพราะยังติดรูปแบบการเขียนของภาษาไทยอยู่สามารถเขียนวิธีต่าง ๆ ตามความต้องการได้มีการใช้พจนานุกรมไม่มากนัก และมีการเขียนที่ซ้ำกว่าเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความได้ทุกแบบและเขียนทุกวิธีได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน มีการใช้รูปประโยคและคำศัพท์แบบต่าง ๆ เพื่อการเขียนและไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม การเขียนนั้นจะแตกต่างจากเจ้าของภาษาในเรื่องของการใช้ศัพท์บางคำที่ผิดลีลาภาษาและยังเขียนได้ซ้ำกว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา คือจะถูกจำกัดเฉพาะความรู้และเขาวนปัญญาเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่เคยทำงานในสภาวะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

Jacobs et al. (1983, p.86) ได้นำเสนอแนวทางในการตรวจให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษสามารถทำได้ 3 รูปแบบ คือ

1. การตรวจโดยการวิเคราะห์ (Analytic Method) เป็นการตรวจโดยการแยกคะแนนเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ การกำหนดน้ำหนักของคะแนนของแต่ละองค์ประกอบขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน

2. การตรวจโดยอาศัยความประทับใจ (Impression Method) เป็นการตรวจที่ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน

3. การตรวจโดยภาพรวม (Holistic Method) จะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมายข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยจะถูกหักคะแนนน้อยมาก

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543, น. 107-108) ได้ให้แนวทางการประเมินผลความสามารถในการเขียน โดยใช้การแปลผลค่าเฉลี่ย (Mean) ของงานเขียนแต่ละชิ้นเป็นระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความสามารถมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความสามารถมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความสามารถปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความสามารถน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความสามารถน้อยที่สุด

Hughes (2003, pp. 75 – 93, อ้างถึงใน ญัฐทยา นวไตรลาภ, 2555, น. 3) ได้ให้แนวทางในการประเมินดังนี้

1. มีการกำหนดงานปฏิบัติการเขียนซึ่งเป็นตัวแทนที่แน่นอนของงานปฏิบัติที่คาดหวังให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถด้านการเขียน

2. การให้งานปฏิบัติต่าง ๆ ควรมีตัวอย่างของงานเขียนที่จะเป็นตัวแทนที่แท้จริงในการบ่งบอกความสามารถของผู้เรียน

3. ตัวอย่างของงานเขียนเหล่านั้นจะได้รับการตรวจให้คะแนนที่น่าเชื่อถือได้

นอกจากนี้ยังได้จำแนกเกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic Scoring) โดยพิจารณาเกณฑ์ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2

เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วนของอีวส์

องค์ประกอบ	ระดับ คะแนน	เกณฑ์
ไวยากรณ์ (grammar)	6	การใช้ไวยากรณ์หรือการลำดับคำถูกต้องเกือบทั้งหมด
	5	การใช้ไวยากรณ์หรือการลำดับคำถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
	4	การใช้ไวยากรณ์หรือการลำดับคำถูกต้องเพียงร้อยละ 50
	3	การใช้ไวยากรณ์หรือการลำดับคำถูกต้องเพียงบางส่วน ซึ่งบางครั้งไม่เข้าใจ ชัดเจนเพียงพอ
	2	การใช้ไวยากรณ์หรือการลำดับคำถูกต้องเพียงเล็กน้อย ผู้ประเมินต้องอาศัย การตีความด้วยตนเอง
การใช้คำศัพท์ (Vocabulary)	6	คำศัพท์และสำนวนที่ใช้เหมาะสมคล้ายกับเจ้าของภาษาเป็นผู้เขียน
	5	บางครั้งคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ไม่เหมาะสม อาศัยคำศัพท์อื่นมาสื่อ ความหมายแทนได้
	4	ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม การสื่อความหมายจัดเล็กน้อย เนื่องจากคำศัพท์ไม่ เพียงพอ
	3	คำศัพท์ที่ใช้จำกัดบางส่วนและการสื่อความหมายคลุมเครือ
	2	คำศัพท์ที่ใช้ค่อนข้างจำกัดและใช้ผิดวัตถุประสงค์ ผู้ประเมินต้องตีความด้วย ตนเอง
กลไกการเขียน (Mechanics)	6	ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องเกือบหมด
	5	ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
	4	ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องเพียงร้อยละ 50 ต้องอ่านซ้ำเพื่อ เพิ่มความเข้าใจ
	3	ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องเพียงบางส่วน ซึ่งบางครั้งไม่เข้าใจ ชัดเจนเพียงพอ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ระดับ คะแนน	เกณฑ์
ความคล่องแคล่ว (fluency)	2	ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องเพียงเล็กน้อย ผู้ตรวจต้องอาศัย การตีความด้วยตนเอง
	1	ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้องยากต่อความเข้าใจ
	6	ตัวเลือกของโครงสร้างและคำศัพท์ไม่เปลี่ยนแปลงเหมาะสมคล้ายกับผู้เขียน เจ้าของภาษา
	5	ตัวเลือกของโครงสร้างและคำศัพท์เปลี่ยนแปลงบางครั้ง การสื่อสารติดขัด บางส่วน
	4	การใช้ไวยากรณ์ หรือคำศัพท์โดยทั่วไปไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม
	3	การใช้ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ติดขัดบางส่วน ทำให้การสื่อสาร ติดขัดบ้าง
รูปแบบและการ เรียบเรียง (form and organization)	2	การใช้ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ทำให้การสื่อสารติดขัดไม่ได้ใจความ
	1	สื่อสารไม่ได้เนื่องจากการใช้ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ไม่ถูกต้องทำให้สับสน
	6	การเรียบเรียงดี ซึ่งสามารถสื่อความหมายเชื่อมโยงเนื้อหาดี ลักษณะคล้าย กับผู้เขียนเจ้าของภาษา
	5	เรียบเรียงได้ดี สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาได้ดีเป็นบางครั้ง แต่การสื่อสารยังมี ข้อบกพร่องอยู่
	4	การเรียบเรียงยังไม่ดีพอในบางส่วน มีการตรวจซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เห็น ความคิดชัดเจนขึ้น
	3	เนื้อหาสามารถเชื่อมโยงเรียบเรียงกันได้เล็กน้อย ซึ่งผู้ประเมินสามารถ พิจารณาเหตุผลในการเรียบเรียงได้บ้าง
2	การนำเสนอความคิดเห็นหลาย ๆ ความคิด ขาดความเชื่อมโยงกัน	
1	การเรียบเรียงเนื้อหาการสื่อสารไม่ต่อเนื่อง	

หมายเหตุ. ปรับปรุงจาก ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัดฉะเชิงเทรา.
(น. 31 - 33), โดย ญัฐทยา นวไตรลาภ. 2555, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.

ประภัสสร ท้าแก้ว (2551, น. 47) ได้กล่าวถึงการวัดผลประเมินผลการเขียนไว้ว่า การวัดความสามารถด้านการเขียนนั้น จะวัดในด้านต่อไปนี้ ด้านภาษาได้แก่ กลไกการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ส่วนด้านความคิด ได้แก่การนำเสนอเนื้อหาและลีลาการเขียน ซึ่งรวมถึงสำนวนโวหารและ อารมณ์ ของผู้เขียนด้วย

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น. 6) ได้กล่าวถึงการวัดความสามารถด้านการเขียนนั้นจะวัด ในด้านกลไกการเขียน คำศัพท์ และไวยากรณ์ ส่วนด้านความคิด จะวัดการนำเสนอเนื้อหา และลีลา การเขียน การสื่อความ ซึ่งรวมถึง จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนด้วยอีกทั้งควรมีเกณฑ์ การวัดที่ชัดเจนว่าวัดในเรื่องการใช้ภาษาหรือ ความคิด

วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น. 39) การวัดความสามารถและประเมินผลทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษนั้นต้องอาศัยเกณฑ์ในการประเมินจากองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างจากงานเขียน ของผู้เรียน ทั้งในเรื่องของความถูกต้อง ความเหมาะสมทางการใช้ภาษาและกลไกในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยตัวเล็ก ตัวใหญ่ การสะกดคำ โครงสร้างประโยค ความสามารถในการนำเสนอข้อมูล ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด เพื่อเป็นการถ่ายทอดการ เขียนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเล่าเรื่อง หรือการบรรยาย

สรุปได้ว่า การวัดผลและประเมินผลการเขียน คือ การวัดความสามารถด้านการเขียนในด้านภาษา กลไกการเขียน ไวยากรณ์ การนำเสนอเนื้อหา และลีลาการเขียน ความถูกต้องของวิธี การเขียนตัวอักษร การเขียนคำ เขียนประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การจัดลำดับคำ ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง การเขียนประโยคจากรูปภาพ การเขียนตามคำบอก และการเติมคำที่หายไป ใน ประโยค และตอบคำถามจากเรื่องที่กำหนดให้ โดยวิธีการประเมินผลจากแฟ้มสะสมงาน (Portfolio) และการประเมินผลทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ซึ่งเป็นความสามารถในการเรียบเรียงความคิดเพื่อสื่อข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาในการเขียนคำ วลี ประโยค และข้อความภาษาอังกฤษสั้น ๆ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียนเรียบเรียงภาษาออกมาเป็น งานเขียน และสามารถสื่อความหมายความคิด ความรู้สึก มุมมองของตนเองให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ และเข้าใจได้ถูกต้อง และมีการประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบ แยกส่วน ซึ่งปรับจากเกณฑ์การวัดและประเมินผลงานเขียนของ Jacobs et al. และฮิวส์ เนื่องจาก

การประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นงานเขียนที่ไม่มีรายละเอียดหรือความซับซ้อนมาก ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์เกณฑ์การประเมินนักเรียน 2 ด้าน คือ ด้านการใช้ภาษา และด้านเนื้อหา แบ่งเป็น 4 ระดับ ดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3

เกณฑ์การประเมินทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน	ระดับ คะแนน	น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
การใช้ภาษา	1. การสะกดคำศัพท์ถูกต้อง เลือกใช้คำตรงกับเนื้อหา ประโยคถูกต้อง และมีเครื่องหมายวรรคตอนที่ ถูกต้อง	4	3	12
	2. การสะกดคำศัพท์ผิดเล็กน้อย พอเดาความหมายได้ เขียนรูปประโยคผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย และ เครื่องหมายวรรคตอนผิดเล็กน้อย	3	-	-
	3. การสะกดคำผิดมาก แต่พอเดาความหมายได้ รูป ประโยคผิดพลาดมาก เครื่องหมายวรรคตอนไม่ครบ หรือไม่ถูกต้อง	2	-	-
	4. การสะกดคำผิดมาก เขียนรูปประโยคไม่ถูกต้อง และ ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน	1	-	-
เนื้อหา	1. มีรายละเอียดเนื้อหาตรงกับลักษณะที่กำหนดมาก ที่สุด	4	2	8
	2. มีรายละเอียดของเนื้อหาครบ แต่ยังไม่ครอบคลุม ทั้งหมด	3	-	-
	3. มีรายละเอียดของเนื้อหาเล็กน้อย	2	-	-
	4. มีรายละเอียดของเนื้อหาไม่ครบ	1	-	-
รวม				20

จากนั้นปรับคะแนนชิ้นงานแต่ละชิ้นจาก 20 เป็น 5 คะแนน เพื่อเทียบกับเกณฑ์แปลผลความสามารถในการเขียนของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความสามารถมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความสามารถมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความสามารถปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความสามารถน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความสามารถน้อยที่สุด

2.3 แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching Approach) หรือเรียกโดยย่อว่า CLT เป็นแนวทางในการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสารและความสามารถในการสื่อสารคือเป้าหมายหลักในการเรียนภาษา การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ตามแนวคิดของ ได้แก่ แนวการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบไม่อิงหลักไวยากรณ์ (Strong Interpretation of CLT) และแนวการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบอิงไวยากรณ์ (Weak Interpretation of CLT) (Littlewood, 1981, Cited in Nunan, 2004, p.9) สอดคล้องกับ Howatt (1984, Cited in Ali K., 2013, p. 4) ที่จำแนก CLT ออกเป็น 2 แบบ คือ the Weak Version of CLT หมายถึง “การเรียนรู้เพื่อที่จะใช้ภาษา” และ the Strong Version of CLT หมายถึง “การใช้ภาษาเพื่อที่จะเรียนรู้ภาษา” ซึ่งกลายมาเป็นแนวการสอนภาษาที่เป็นมาตรฐานสากลที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน นอกจากนี้ได้มีผู้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับ CLT ทั้ง 2 แบบไว้พอสังเขป ดังนี้

Strong Interpretation of CLT (Krashen, 1982, อ้างถึงใน ดวงกมล ฐิติเวส, 2554, น. 9-10) มองว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนเหมือนภาษาแรกของผู้เรียนที่เรียนภาษาจากการใช้ชีวิตประจำวัน (Natural Communication) ผู้เรียนรับรู้ (Acquire) ภาษาจากการเลียนแบบเจ้าของภาษา (ในที่นี้หมายถึงบิดา-มารดา หรือผู้ปกครอง) และการลองผิดลองถูกในชีวิตประจำวัน

Weak Interpretation of CLT เป็นแนวการสอนที่ให้ความสำคัญกับความรู้อันตัวภาษาหรือกฎไวยากรณ์ (Language Form) เชื่อว่าไวยากรณ์เป็นรากฐานของการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งการฟัง

การพูด การอ่าน และการเขียน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในความหมายของสิ่งที่ได้ยิน สามารถแสดง ความหมายออกมาทางตัวอักษรหรือถ้อยคำในการเขียนและการพูด อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียบ เรียงคำ (Vocabulary) มาเป็นประโยคได้ตามหน้าที่และประเภทของหน่วยคำนั้น ความรู้ในหลัก ไวยากรณ์เป็นไปเพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา แต่ไม่ใช่เป้าหมายหลักของการเรียนภาษา (Elis, 2003, p.28), (Nunan, 2004, p. 22), (Widodo, 2006, pp. 122-123)

แต่อย่างไรก็ตาม CLT ทั้งสองแบบมีมุมมองที่สอดคล้องกันว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาเป็น กระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน ผู้สอนไม่สามารถไปกำหนดบังคับกระบวนการเรียนรู้ให้เกิดได้ และในการสอนภาษาจำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่เอื้อต่อให้กระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้น และเป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์และความสำคัญต่อผู้เรียน (Littlewood, 1983, p.92-93) แต่ต่างกัน ที่ Strong Interpretation of CLT มองว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนควรเน้นให้ผู้เรียนได้ ทดลองใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตั้งแต่ต้น จากนั้นให้ผู้เรียนสร้างชิ้นงาน หรือแลกเปลี่ยน ความคิดระหว่างกัน การวิเคราะห์หลักไวยากรณ์และแยกสอนศัพท์เป็นคำ ๆ การสอนหลักไวยากรณ์เป็น สิ่งไม่จำเป็น แทบจะไม่มีการสอนหรืออาจมีแค่เพียงพอต่อการทำชิ้นงานเท่านั้น กระบวนการเรียนรู้จะ เกิดขึ้นเองทำหน้าที่ตามธรรมชาติในการถอดแบบหลักการใช่วิทยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ ระหว่างการใช้ภาษาประกอบกิจกรรม (Svignon, 1972, 1983, Cited in Richards and Rogers, 2001: p. 172) ในการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้วิจัยได้ ศึกษาเกี่ยวกับประเด็นดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายของแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ความแตกต่างระหว่างคำว่า Approach และคำว่า Method ซึ่ง Richards and Rodgers (2001) อธิบายว่า ทั้งสองคำมีขอบเขตที่แตกต่างกัน กล่าวคือ Approach นั้นหมายถึงสมมติฐานและทฤษฎี เกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของกระบวนการสอนภาษา เช่น ทฤษฎีหรือสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับ ภาษา บทบาทของครู ผู้เรียน ตำรา หรือบทบาทของสื่อการสอน เป็นต้น และการที่ Approach จะ นำไปสู่ Method ได้นั้น จะต้องผ่านกระบวนการออกแบบรูปแบบการสอน (Design) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า Approach มีลักษณะเป็นกรอบหรือแนวทางในการปฏิบัติไว้กว้าง ๆ เช่น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งถือว่าเป็น Approach เพราะในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ถูกจำกัดอยู่แค่เฉพาะ เรื่องความ ถูกต้องของไวยากรณ์ตามที่ระบุไว้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ แต่จะคำนึงถึงความหมายของไวยากรณ์ นั้น ๆ ที่ต้องการสื่อด้วย ในขณะที่ Method สามารถเทียบเคียงได้กับคำว่า วิธีการสอน เพราะผู้สอน

จะต้องดำเนินการสอนตามขั้นตอนที่วิธีการสอนระบุไว้อย่างชัดเจน (ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ, 2555, น. 94) สอดคล้องกับ Brown (2014, อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ, 2557, น. 40 - 41) ที่กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนมากกว่าเป็นระเบียบวิธีที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งหมายความว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถสอนด้วยวิธีการสอนและเทคนิคที่หลากหลาย จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

Larsen-Freeman (2000, pp. 128-132) กล่าวว่า การสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาของนักเรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษา และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละชุมชน ซึ่งเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างนักเรียน-ครู และนักเรียน-นักเรียนเป็นสำคัญ โดยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกลอยลางแสดงออกทางภาษา หรืออยากทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมชาติ โดยครูมีหน้าที่เพียงคอยช่วยเหลือ แนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน

องอาจ นามวงศ์ (2554, น. 1) กล่าวว่า การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนภาษาตามกระบวนการคิดของผู้เรียนและเป็นการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ โดยมีพื้นฐานแนวคิดมาจากแนวคิดที่ว่าภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร และมีเป้าหมายในการสอนภาษาคือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมโดยมีความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรพูด ควรจะพูดอย่างไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 37) กล่าวว่า CLT เป็นการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟังตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ อีกทั้งเป็นแนวคิดการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริงมีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นเป็นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2559, น. 1) กล่าวว่า การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นหลักการสอนที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสม เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม

สรุปได้ว่า แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) หมายถึง แนวทางการจัดการเรียนการสอน หรือกรอบในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีเป้าหมายในการเรียนการสอน คือ มุ่งเน้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสม เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ตลอดจนสามารถนำเอาสมรรถนะวิสัยในการสื่อสารที่เกิดจากการเรียนรู้ และทักษะทางภาษาที่ได้รับการฝึกฝนจากกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียนมาใช้ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และบริบททางสังคมที่เกี่ยวข้อง เน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ตรงกับความต้องการของตนเองได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมชาติ โดยครูมีหน้าที่เพียงคอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน

2.3.2 ลักษณะของการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ มีผู้อธิบายถึงลักษณะของการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ในทัศนะที่คล้ายคลึงกันดังนี้

Jack and Richard (2006, pp. 23-24) ได้ให้ข้อสรุป 10 ประการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. Interaction การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารในภาษานั้นอย่างมีความหมาย
2. Effective Task กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ภาษา และมีส่วนร่วมในการสื่อสาร
3. Meaningful Communication การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนสื่อสารเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตน น่าสนใจ และน่ามีส่วนร่วม

4. Integration of skills การสื่อสารเป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (Holistic Process) ที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาและหลายรูปแบบ

5. Language Discovery/ Analysis/Reflection: การเรียนภาษาเกิดจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัย (Inductive learning) คือผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง และจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (Deductive Learning)

6. Accuracy and Fluency: การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไปที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการใช้ภาษาและจากการลองผิดลองถูกในภาษา และถึงแม้ว่าความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ แต่เป้าหมายปลายทางของการเรียนภาษา คือ การมีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม

7. Individually: ผู้เรียนแต่ละคนมีแนวทางการพัฒนาภาษาของตนเองและมีอัตราการพัฒนาที่ไม่เท่ากัน ตลอดจนมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่ต่างกัน

8. Learning and Communication Strategies: การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

9. Teacher as facilitators: บทบาทของผู้สอนในห้องเรียน คือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและใช้ภาษา ตลอดจนเป็นผู้ให้ผลสะท้อนกลับการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของผู้เรียน

10. Collaboration and Sharing Atmosphere: ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

องอาจ นามวงศ์ (2554, น. 1) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มาจากแนวคิดที่ว่า ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร และมีเป้าหมายในการสื่อสารในการสอน คือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่รู้ว่าเมื่อไหร่ควรจะทำอย่างไร กับใคร เมื่อใดที่ไหน และควรพูดในลักษณะอย่างไร เป็นการสอนภาษาตามกระบวนการคิดของผู้เรียนสนับสนุนให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาในทุกทักษะให้สามารถใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี โดยให้ผู้เรียนเริ่มต้นเรียนรู้จากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน และการเขียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2557, น. 10) กล่าวว่า แนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ใกล้เคียงภาษาแรก คือ ภาษาไทย ที่เริ่มเรียนรู้จากการฟังและเชื่อมโยงกับภาพเพื่อสร้างความเข้าใจแล้วจึงนำไปสู่การเลียนเสียง คือ การพูด และนำไปสู่การอ่านและการเขียนตามลำดับ

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 37- 41) กล่าวว่า กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ตาม แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการจัดลำดับเป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ด้านภาษา ทักษะด้านภาษา และความสามารถด้านการสื่อสาร มีวัตถุประสงค์คือเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน กล่าวคือ เป็นแนวการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ภาษา (Usage) และยังให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) ตลอดจนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) และเน้นการฝึกโดยใช้ภาษาใน สถานการณ์จริงที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน แต่ก็ไม่ได้ละเลยความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์

สรุปได้ว่า การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีลักษณะการจัดกระบวนการ จัดการเรียนรู้ให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติใกล้เคียงกับภาษาแม่ (Mother Tongue) หรือภาษา แรกของผู้เรียนมากที่สุด โดยเรียงลำดับการเรียนการสอนเริ่มจากการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ตามลำดับ มีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยผู้สอนสามารถนำวิธีการสอนและ กิจกรรมที่หลากหลายมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ การใช้ภาษาให้มากที่สุด และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกล้าในการใช้ภาษาไม่ต้องกลัวว่าจะใช้ภาษาผิด ถึงแม้ว่าจะเป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่า แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงให้ ความความสำคัญกับความรู้ด้านไวยากรณ์ (Usage) และความถูกต้องของการใช้ภาษา ในการเรียน การสอนหากพบข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่อาจทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อนเกิดความไม่เข้าใจก็ควรแก้ไข ให้ผู้เรียนเข้าใจถูกต้องโดยทันที แต่หากผู้เรียนมีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่เล็กน้อยแต่ยังทำให้สื่อสาร ได้ ผู้สอนก็มิควรตำหนิหรือแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในขณะนั้น เพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ และวิตกกังวลเมื่อต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร กล่าวคือหากผู้เรียนมีความรู้แม่นยำเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ก็ส่งผลต่อความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่ สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารจริงได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.3.3 หลักการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 38) การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีหลักสำคัญดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน รูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ครูต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่ เมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ
2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) คือใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาท่าทางที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง
3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) คือผู้เรียนทำกิจกรรม ใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบข้อมูล สามารถเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาท สถานการณ์สำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ (function)
4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความคิดเห็น หรือระดมสมอง (Brainstorming Activity) ฝึกการทำงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving)
5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สื่อสารได้คล่อง (Fluency) เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function)
6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพ
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน
8. ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน
9. ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ

10. ต้องช่วยชี้แนะ นำทางผู้เรียน ให้คำแนะนำ ในระหว่างการดำเนินกิจกรรม พร้อมกับตรวจสอบความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

Lotti Baker and Janet Orr (2014, อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ, 2557, น. 39 - 40) ได้เสนอแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยได้สรุปจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามหลักทฤษฎีและงานวิจัยไว้ 4 ประการดังนี้

1. เน้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพด้วยความถูกต้องและคล่องแคล่ว (A focus on Effective Communication with Accuracy and Fluency) ความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นสัมพันธ์กับความถูกต้องในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ซึ่งต้องควบคู่ไปกับความคล่องแคล่วในการพูดและการเขียน และความสามารถที่จำเป็นในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วยความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical) ด้านวาทกรรม (Discourse) ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic) และด้านการใช้กลวิธีในการสื่อสารความหมาย (Strategic)

2. ความกล้าใช้ภาษาในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Risk-taking in Cooperative Groups) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแสดงถึงการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาเป็นกลุ่มที่มีโครงสร้างของการเอื้อประโยชน์ต่อกันในกลุ่ม ซึ่งกลุ่มนั้นสำคัญยิ่งต่อการเริ่มใช้ภาษาของนักเรียนที่ประหม่าในการพูดต่อหน้ากลุ่มใหญ่ กิจกรรมในกลุ่มเล็ก ๆ นั้นสร้างแรงจูงใจในการใช้ภาษาและกระตุ้นนักเรียนให้กล้าเสี่ยงในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาใหม่

3. เชื่อมโยงกับความหมายและบริบท (Connected to Meaning and Context) ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง สอดคล้องกับทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรม ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษาคือการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กิจกรรมการสอนภาษาควรเชื่อมโยงกับบริบทของชีวิตจริงที่มีความหมายต่อนักเรียน

4. ทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking Skills) ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญมากขึ้นสำหรับนักเรียนในทุกสาขาวิชา ไม่เพียงแต่ด้านภาษาเท่านั้น ทฤษฎีการคิดที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย คือทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy) นักเรียนมีความจำเป็นที่ต้องรู้จักทักษะการคิดทั้งในระดับสูงและระดับล่าง ทักษะในระดับล่าง คือ การจำและความเข้าใจ เช่น การจดจำคำศัพท์ใหม่และเข้าใจวลีพื้นฐาน ทักษะในระดับสูง คือ การสังเคราะห์และ

การประเมินผล เช่น การรวบรวมข้อมูลย่อยในการเล่าเรื่อง หรือแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจด้วยเหตุผล ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะภาระงานด้านการสื่อสารนั้นต้องบูรณาการทั้งทักษะระดับล่างและระดับที่สูงขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ในการสร้างภาษาใหม่นั้น นักเรียนต้องจดจำคำศัพท์ใหม่ สังเคราะห์ความคิด และประเมินเลือกวิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสาร

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีหลักสำคัญ คือ กิจกรรมเป็นการฝึกฝนผู้เรียนในด้านรูปแบบภาษาที่เรียนที่ใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย มีจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์กับทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาท่าทางที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง มีการฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร โดยกิจกรรมใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง สามารถแสดงความคิดเห็น หรือระดมสมองฝึกการทำงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ การแก้ปัญหา เกิดการเรียนรู้ในหลักภาษา ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สื่อสารได้คล่อง เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ตามศักยภาพของผู้เรียน มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ และต้องช่วยชี้แนะ นำทางผู้เรียน ให้คำแนะนำ ในระหว่างการทำกิจกรรม พร้อมกับตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

2.3.4 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีนโยบายที่มุ่งให้การศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทยพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยและสังคมโลกบนพื้นฐานความเป็นไทย อีกทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างมาตรฐานเด็กไทย และได้กำหนดจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนที่ครอบคลุมทั้งในด้านความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะ ดังนั้น การแสวงหา เทคนิค วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนตามจุดเน้นได้อย่างเป็นรูปธรรม สอนองตามแนวนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน นับเป็นเครื่องมือสำคัญ อันจะส่งผลให้การดำเนินงานตามนโยบายบรรลุเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559, น. 1-2) เสนอแนะวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

2.3.4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ในขั้นตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาที่

เชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อเห็นว่าผู้เรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนแล้วจึงเริ่มสอนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมในขั้นนี้สามารถใช้ได้หลากหลาย

2.3.4.2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย และกิจกรรมที่เหมาะสม ผู้สอนต้องเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ถูกต้อง และพยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy)

2.3.4.3 ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากขั้นนำเสนอเนื้อหา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งในการฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ช่วงนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกเพราะหากผู้สอนกระทำในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาอยู่ ความมั่นใจในการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วของผู้เรียนอาจลดลงได้

2.3.4.4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) ขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม และผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ หากผู้เรียนผิดพลาดในการใช้ภาษาผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยทันทีให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ

2.3.4.5 ขั้นสรุป (Wrap up) ขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชั่วโมง ในขั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อสรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น การให้ผู้เรียนนำเสนอรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด สรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารและรับสารได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบ 3Ps ที่มี 5 ขั้นตอนตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้เสนอแนะไว้ ประกอบด้วย 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เพื่อเป็นการปูพื้นความรู้เดิมที่ผู้เรียนเรียนมาแล้วเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาใหม่ และเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้เนื้อหาใหม่ 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยผู้สอน 3) ขั้นฝึก (Practice) เป็นการให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้ในขั้นการนำเสนอเนื้อหาเพื่อให้

ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency) 4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นการให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่เรียนมาในขั้นตอนก่อนหน้ามาฝึกใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว ในการใช้ภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยตนเอง 5) ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นการสรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วในช่วงเวลานั้น ด้วยการให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ

จากการศึกษาจากการศึกษาในเรื่องของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถสรุปได้ว่าในการจัดการเรียนการสอนในเรื่องการสื่อสารนั้น ควรมีการเน้นให้นักเรียนเข้าใจในสถานการณ์จริง ๆ ที่นักเรียนมีโอกาสได้พบด้วยตนเอง มีการนำสื่อจริงมาช่วยสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น มีการยกตัวอย่างสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหา ส่วนกิจกรรมที่จัดขึ้นนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทำทลายความสามารถของผู้เรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ และให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เหมาะสมใกล้เคียงกัน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสม เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม และเป็นหลักการสอนที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสาร 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นฝึก (Practice) ขั้นการใช้ภาษา (Production) ขั้นสรุป (Wrap up)

2.4 แผนการจัดการเรียนรู้

ครูผู้สอนที่สามารถพัฒนาการสอนได้ดีนั้น จะต้องสามารถเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีได้ด้วย เพราะแผนการจัดการเรียนรู้นั้นเปรียบเสมือนแนวทางหรือคู่มือของครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้งิจกรรมต่าง ๆ ที่เตรียมไว้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน และการสอนที่ขาดการวางแผนการจัดการเรียนรู้นั้นอาจจะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียน ซึ่งมีขอบเขตในการการศึกษาตามลำดับการนำเสนอ ดังนี้

2.4.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการสอน หรือคำว่า แผนการจัดการเรียนรู้ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติหมายถึง การเตรียมการสอนที่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเอกสารแนวทางสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ผู้เรียนที่เป็นการนำวิชาหรือประสบการณ์ ที่จะต้องทำการสอนตลอดปีการศึกษาหรือตลอดภาคเรียน มา สร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีการกำหนดจุดประสงค์ กิจกรรม สื่อ อุปกรณ์การวัดและ ประเมินผล (ชนาธิป พรกุล, 2554, น. 134) ได้มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึง ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนไว้หลายทัศนะ ดังต่อไปนี้

รุจิร ภูสาระ (2551, น. 159) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือและ แนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนมีความรู้ที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระ จุดประสงค์ วิธีดำเนินการหรือ กิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ และวิธีวัดผลและ ประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ แผนการเรียนรู้ที่ดีจะต้องบอกได้ว่าคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติคืออะไร จะเสริมสร้างกิจกรรมใดเพื่อพัฒนาผู้เรียนบ้าง ในการจัดกิจกรรม ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไร จะใช้สื่อหรืออุปกรณ์อะไรผู้เรียนจึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ และจะทราบได้ อย่างไรว่าผู้เรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวัง

โชติกา ภาชีผล (2554, น. 5) แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่เขียนไว้ล่วงหน้าที่ทำให้ผู้สอนมีความพร้อมและมั่นใจว่าจะสามารถบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด ไว้ และดำเนินการสอนได้ราบรื่น

ศศิธร เวียงวะลัย (2556, น. 51) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนในการจัด การเรียนการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้จัดทำขึ้นจากแนวการจัดการเรียนของคู่มือครู หรือกรมวิชาการภายใต้ กรอบสาระที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์ วิธีดำเนินการหรือ กิจกรรม ให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ และวิธีวัดผลและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์

เอมมิกา สุวรรณหิตาทร (2558, น. 21) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการวางแผนที่ ช่วยให้ผู้สอนทราบว่าในแต่ละชั่วโมง หรือสัปดาห์ ครูผู้สอนควรจะสอนเนื้อหาสาระใด ขอบข่ายสาระ การเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องใด รวมทั้งเป็นการสำรวจสภาพปัญหา ที่ช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการ จัดการเรียนรู้และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามเป้าหมาย

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 372) กล่าวว่า ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า หมายถึง แนวทางในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูได้จัดทำไว้อย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรเป็น

การเตรียมการเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติการเรียนการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งอย่างเป็นระบบ มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ จุดประสงค์การเรียนรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ และการวัด ประเมินผลการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นการแจกแจงรายละเอียดของหลักสูตรเพื่อนำมาใช้ในระดับชั้นเรียน มีจุดประสงค์ในการสร้างเพื่อเป็นการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่ครูผู้สอนได้จัดทำเป็นเอกสารไว้ล่วงหน้าโดยมีกระบวนการสร้างที่เป็นระบบ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สำหรับงานวิจัยนี้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นโดยใช้รูปแบบแผนแบบบรรยาย โดยกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญในแผนการจัดการเรียนรู้ 10 ประการ ได้แก่ 1) หัวเรื่อง 2) มาตรฐานการเรียนรู้ 3)สาระสำคัญ 4) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 5) เนื้อหาสาระ 6) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7) สื่อการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 9) บันทึกหลังการสอน และ 10) ภาคผนวก ซึ่งทุกองค์ประกอบที่กล่าวมานั้นจะต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นเกิดประสิทธิภาพและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในการสอนแต่ละเรื่อง

2.4.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ฉันท ชาติทอง (2552, อ้างถึงใน เอมมิกา สุวรรณหิตาทร, 2558, น. 21) และชนาธิป พรกุล (2554, น. 134) สรุปความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. ทำให้การจัดการการสอนมีความหมายยิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูมีคู่มือการสอนที่ดี
3. ทำให้ครูมีผลงานที่มีศักยภาพเป็นครูมืออาชีพ
4. ครูคนอื่นสามารถสอนแทนได้
5. ทำให้จัดการเรียนการสอนได้ตามสภาพที่เป็นจริง
6. ทำให้การเรียนรู้แบบองค์รวมที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้หลายอย่างในขณะเดียวกัน
7. ทำให้ขยายขอบเขตการศึกษาไปได้อย่างไม่จำกัด โดยมีความเกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ

ได้อย่างกลมกลืน

8. ช่วยให้การเรียนการสอนมีคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษา

9. ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ครอบคลุม โดยไม่จำกัดระยะเวลา

จากที่กล่าวมาในข้างต้นจะเห็นว่าประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีอยู่หลายประการ เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดการเรียนการสอน สมาน เอกพิมพ์ (2560, น.373 - 374) ได้อธิบายความจำเป็นที่จะต้องมีแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย อาทิ

1. การกำหนดหลักสูตรที่กว้างเกินไป และกำหนดในลักษณะทั่วไป ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าจะให้สอนแบบใดหรือลึกซึ้งเท่าใด

2. การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตรมักถูกกำหนดออกมาในรูปแบบของวัตถุประสงค์ทั่ว ๆ ไป ไม่ได้กำหนดไว้ในรูปแบบวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ทำให้บางครั้งผู้สอนไม่ทราบว่าต้องสอนอย่างไรจึงจะตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เพราะวัตถุประสงค์ทั่วไปนั้นปฏิบัติตามได้ยาก

3. หลักสูตรไม่ได้กำหนดกิจกรรมไว้เด่นชัด ทำให้ผู้เรียนนั่งฟังและจดตามเพียงฝ่ายเดียวจึงก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย

4. หลักสูตรไม่ได้กำหนดอุปกรณ์ หรือสื่อการสอนที่ชัดเจนครบถ้วน อีกทั้งยังไม่สัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนการสอน

5. ผู้สอนและผู้เรียนมักจะยึดแบบเรียนเป็นหลักเกณฑ์ตามหลักสูตร จึงทำให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่หลากหลาย โดยตามแบบเรียนเป็นหลัก

สุวิทย์ มูลคำ (2554, น. 58) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดการเรียนรู้ที่ทำได้ล่วงหน้าด้วยตนเอง ก่อให้เกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย อีกทั้งยังช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่าการสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่าสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดประเมินผลอย่างไร นอกจากนี้ แผนการจัดการเรียนรู้อย่างส่งเสริมให้ครูผู้สอนไปศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดประเมินผล และยิ่งไปกว่านั้นแผนการจัดการเรียนรู้อย่างสามารถใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอนแทนได้ ใช้เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญ ความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ทั้งนี้แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วยังมีประโยชน์ต่อวงการศึกษาก็ด้วย

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อผู้ประกอบวิชาชีพครู ในการวางแผนการสอน เพื่อวิเคราะห์และพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยนำหลักสูตรมาแจกแจงรายละเอียด ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและครอบคลุมตาม จุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และทักษะต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ มีผลโดยตรงทั้งต่อครูผู้สอนและผู้เรียน ดังนี้

1. ส่งผลให้ครูผู้สอนมีความมั่นใจและความเชื่อมั่น สามารถสอนได้ตามลำดับขั้นตอน ที่ระบุในแผนอย่างราบรื่น ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ได้อย่างสมบูรณ์
2. ส่งผลให้การสอนนั้นคุ้มค่ากับเวลา เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย เพราะครูผู้สอนมี ทิศทางในการสอนอย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ เกิดความคิด เจตคติ และทักษะ ตลอดจน เกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ และบรรลุผลตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น มีเครื่องมือวัดประสิทธิภาพในการจัดการ เรียนรู้ เพื่อให้ครูผู้สอนทราบถึงความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา
4. ทำให้ครูผู้สอนมีเอกสารบันทึกการสอน สำหรับใช้เป็นแนวทางในปรับปรุง พัฒนาการจัดการเรียนการสอนเนื้อหาอื่น ๆ ต่อไป
5. เป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนในเรื่องนั้น ๆ ตลอดจนวิชาที่เรียนและรวมไปถึงเจตคติที่ดีต่อตัวครูผู้สอนเอง เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ ผู้สอนสามารถสอนด้วยความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจมีความมั่นใจในการสอน และความพร้อมทางวัตถุ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้นด้วยการพิจารณาอย่างรอบคอบ และสื่อการสอนที่เตรียมพร้อม จะทำให้ครูผู้สอนมั่นใจในการสอน สามารถสอนได้อย่างชัดเจน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจใน บทเรียน และเกิดเจตคติที่ดีต่อรายวิชาและต่อครูผู้สอนตามลำดับ

2.4.4 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการนำรายวิชาแต่ละรายวิชาที่จะสอนมาจัด กิจกรรมการเรียนรู้อย่างชัดเจน หรือที่เรียกว่า แผนการเรียนรู้ ซึ่งเปรียบดังแผนที่นำทางในการจัดการ เรียนการสอน ประกอบด้วยส่วนย่อยที่ผูกโยงสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้ นำเสนอเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ในทัศนะที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ชนาธิป พรกุล (2552, น. 86) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน มีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) เรื่องและเวลาที่ใช้สอน 2) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (จุดประสงค์การเรียนรู้) 3) สารสำคัญ เนื้อหา (สาระ) 4) กิจกรรมการเรียนรู้ (สื่อการเรียนการสอน) และ 5) การวัดและประเมินผล

ไสว ประภาศรี (2553, น. 224) ได้ศึกษาและสรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ส่วนชื่อเรื่อง ประกอบด้วย ชื่อกลุ่มสาระ ชั้น ภาคเรียน ชื่อแผน และเวลา 2) ส่วนขององค์ประกอบที่สำคัญ ประกอบด้วย สารสำคัญหรือความคิดรวบยอด ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ หรือเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล แหล่งเรียนรู้ หรือสื่อการเรียน กิจกรรมเสนอแนะ หรือบันทึกหลังสอน

พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ (2557, น. 87) กล่าวว่า องค์ประกอบหลักของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ มี 4 ประการหลัก คือ 1) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2) สาร/เนื้อหา 3) กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ ขั้นตอนการเรียนการสอนและสื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ 4) การประเมินผลการเรียนรู้ นอกจากนี้ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ในการวางแผนงานใดก็ตาม องค์ประกอบที่ต้องคำนึงถึงในการวางแผน คือ 5W และ 2H ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

W₁ (Why) หมายถึง สอนไปทำไม (วัตถุประสงค์การเรียนรู้)

W₂ (What) หมายถึง สอนอะไร (เนื้อหา/สาระ)

W₃ (Who) หมายถึง สอนใคร (ใครสอน/สอนใคร)

W₄ (Where) หมายถึง สอนที่ใด

W₅ (When) หมายถึง สอนเมื่อใด

H₁ (How) หมายถึง สอนอย่างไร (กิจกรรมการเรียนรู้)

H₂ (How) หมายถึง ประเมินอย่างไร (ประเมินการเรียนรู้)

เอมมิกา สุวรรณหิตาทร (2558, น. 81-82) ได้สังเคราะห์องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ของครู พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้มี 6 องค์ประกอบสำคัญ คือ 1) สารสำคัญ 2) ผลการเรียนรู้/จุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 3) เนื้อหา/สารการเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนรู้ 5) สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ 6) การวัดและประเมินผล

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 385) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ควรประกอบด้วย 8 องค์ประกอบสำคัญดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระการเรียนรู้ (เนื้อหา) 4) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 6) การวัดและประเมินผล 7) กิจกรรมเสนอแนะ (อาจจะไม่มีก็ได้) 8) บันทึกหลังการสอน และ 9) ภาคผนวกของแต่ละแผน (ถ้ามี)

สรุปได้ว่า ในการวางแผน หรือออกแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ มีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 10 ประการ ประกอบด้วย 1) หัวเรื่อง 2) มาตรฐานการเรียนรู้ 3) สาระสำคัญ 4) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 5) เนื้อหาสาระ 6) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7) สื่อการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 9) บันทึกหลังการสอน และ 10) ภาคผนวก นอกจากนี้เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้สอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบ 5W 2H ได้แก่ สอนไปทำไม สอนอะไร สอนใคร สอนที่ไหน สอนเมื่อใด สอนอย่างไร และวัดผลประเมินผลการเรียนรู้นั้นอย่างไร ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้นั้น

2.4.5 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

ชนาธิป พรกุล (2552, น. 86) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีองค์ประกอบที่สำคัญครบถ้วนทุกองค์ประกอบ มีความสอดคล้องเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์อย่างเหมาะสม ผู้สอนสามารถตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งความถูกต้องนั้น หมายถึง ข้อความในแต่ละองค์ประกอบมีความถูกต้องตามลักษณะขององค์ประกอบนั้น และความสอดคล้อง หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่มีความเกี่ยวข้องต่อเนื่องอย่างสมเหตุสมผลเป็นเรื่องเดียวกัน

ชวลิต ชูกำแพง (2553, น. 93) ได้สรุปลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ดังนี้

1. มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน
2. กิจกรรมการสอนชัดเจน นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3. บทบาทและพฤติกรรมของครูในการจัดกิจกรรมมีความชัดเจน
4. สื่อมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้
5. วิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีความ

หลากหลาย

สุวิทย์ มูลคำ (2554, น. 59) อธิบายลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตัว ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด)
2. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ชัดเจน และนำไปสู่ผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง (ระบุบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้ชัดเจนว่าจะต้องทำอะไร จึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)
3. กำหนดสื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)
4. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้)
5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ (ในกรณีที่มีปัญหาเมื่อมีการนำไปใช้ หรือไม่สามารถจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ก็สามารถปรับเปลี่ยนได้ โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้)
6. ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่
7. สามารถแปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทนหรือเผยแพร่ ผู้ที่นำไปใช้จะต้องสามารถเข้าใจและใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้จัดทำแผน
8. มีการบูรณาการ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระความรู้ และวิธีการจัดการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน
9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน และสอดคล้องกัน โดยเฉพาะเนื้อหาสาระ และกิจกรรมการเรียนรู้ จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงองค์ความรู้ไปสู่การดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งวิธีการวัดประเมินผลจะต้องคำนึงถึงความชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เป็นสำคัญ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง

2.4.6 การจำแนกประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้

พิมพ์พันธ์ เดชคุปต์ (2557, น. 37) กล่าวว่า แผนที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน มี 3 ประเภท ได้แก่

1. แผนระยะยาว
2. แผนรายหน่วย
3. แผนการจัดการเรียนรู้รายวัน

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 376-378) ได้แบ่งประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้ตามระยะเวลาของการจัดทำแผนซึ่งมี 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว หรืออาจเรียกได้อีกหลายอย่าง เช่น กำหนดการสอน โครงการสอน หรือแนวการสอน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะต้องจัดทำเพื่อการวางแผนและเตรียมการในการนำหลักสูตรสู่การจัดการเรียนรู้ การจัดทำแผนระยะยาวอาจเป็นการวางแผนที่ยังไม่ให้รายละเอียดมากนัก เพียงแต่เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และเพิ่มเติมรายละเอียดจากโครงสร้างรายวิชา โดยทั่วไปแล้วการจัดทำกำหนดการสอนควรเขียนในรูปตาราง และมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่
 - 1) ส่วนหัวของกำหนดการสอน ต้องระบุว่าเป็นกำหนดการสอนรายวิชาใด กลุ่มสาระการเรียนรู้ใด ระดับชั้นไหน ระบุสัปดาห์ เริ่มจากสัปดาห์แรกถึงสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียน หน่วยกิต รวมไปถึงเวลาที่เรียนต่อภาคเรียน
 - 2) หน่วยการเรียนรู้และหัวข้อเรื่อง
 - 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่หลักสูตรกำหนด ต้องครอบคลุมพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยหรือคุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 4) กิจกรรมการเรียนการสอน รูปแบบ วิธีการ และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ ควรพิจารณาถึงธรรมชาติของวิชาเป็นหลักในการเลือกเทคนิควิธีการสอน
 - 5) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ รวมถึงวัสดุ อุปกรณ์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ครอบคลุมแหล่งการเรียนรู้ทั้งที่เป็นสถานที่และบุคคล

นอกจากนี้ยังอธิบายถึงลักษณะของกำหนดการสอนที่ดีไว้ว่าควรมีลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

- 1) เป็นแนวการสอนที่ได้มาจากการวิเคราะห์หลักสูตร
- 2) สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง และมีประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด
- 3) เขียนถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะสมกับผู้เรียนและระยะเวลาที่กำหนด
- 4) ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย
- 5) มีรายละเอียดมากพอที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจและนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้
- 6) มีคาบเวลาเรียนครบถ้วนตามโครงสร้างของหลักสูตร

2. แผนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายวัน รายชั่วโมง หรือรายคาบแผนการจัดการเรียนรู้ประเภทนี้โดยทั่วไปมีองค์ประกอบที่หลากหลายขึ้นอยู่กับหน่วยงานกำหนด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้จำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) แผนระยะยาว หรือกำหนดการสอน โดยจะกำหนดเนื้อหาสาระสำคัญ จำนวนคาบ เวลาและสัปดาห์ที่สอนไว้ตลอดภาคเรียน หรือตลอดปีการศึกษา เพื่อให้ผู้สอนเห็นแนวทางการสอนในแต่ละวิชา 2) แผนรายชั่วโมง เป็นส่วนที่เกิดขึ้นหลังจากผู้สอนทำกำหนดการสอนเสร็จแล้ว ซึ่งจะชี้แจงรายละเอียดของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมงให้ชัดเจนขึ้นเพื่อนำไปใช้จริง ทั้งด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผล ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นสำคัญ

2.4.7 รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (อ้างถึงใน ไสว ประภาศรี, 2553, น. 226) ได้จำแนกรูปแบบของการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ออกเป็น 3 รูปแบบดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อ รูปแบบนี้จะเรียงลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องตีตารางทำให้สะดวกในการเขียน แต่ทำให้ยากต่อการดูความสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อ
2. กึ่งตาราง รูปแบบนี้จะเขียนแบบความเรียงในส่วนแรก ๆ คือ ส่วนหัวข้อของแผนสาระสำคัญ วัตถุประสงค์ แล้วจึงจะสร้างตาราง ประกอบด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดและประเมินผล
3. ตาราง รูปแบบนี้จะเขียนตารางเป็นช่อง ๆ คล้ายแบบกึ่งตาราง โดยนำหัวข้อสาระสำคัญมาไว้ในตารางด้วย

สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้นิยมเขียนใน 3 รูปแบบ คือเขียนแบบบรรยายแบบตาราง และแบบกึ่งตารางหรือแบบผสม ซึ่งมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกันออกไปในการแสดงรายละเอียด และความสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้อ

2.4.8 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบที่ครบถ้วน และขั้นตอนการสร้างก็ต้องมีความถูกต้องและเป็นไปตามหลักการสร้างเครื่องมือ ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

รุจิร ภู่อสาร (2551, น. 11) ได้อธิบายว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ช่วยให้ครุมีทิศทางในการสอนที่ชัดเจน ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้มีหลักการพื้นฐานมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 พิจารณาระยะเวลาที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนว่าควรมีเวลาเท่าใด

ขั้นตอนที่ 2 พิจารณาระยะเวลาของแต่ละวิชา หรือแต่ละหัวข้อของแต่ละรายวิชาว่าควรจะใช้เวลาเท่าใด

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดรายละเอียดของหน่วยการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 5 ปรับหน่วยการเรียนรู้ให้เป็นรายสัปดาห์ หรือในการสอนแต่ละครั้ง ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ต้องผสมผสานเนื้อหาและจุดประสงค์ของหลักสูตร หลักจิตวิทยา นวัตกรรม การเรียนใหม่ ๆ และปัจจัยความพร้อมของโรงเรียน ตลอดจนความต้องการของชุมชนท้องถิ่น

ชนาธิป พรกุล (2552, น. 93-94) อธิบายว่าการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นขั้นหนึ่งของการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรดำเนินการอย่างน้อย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนควรศึกษาเรื่องและสาระที่จะสอนในชั่วโมงนั้น ๆ ให้เข้าใจ กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนรู้ เขียนสาระเป็นข้อ ๆ พร้อมคำอธิบายสั้น ๆ เขียนสาระสำคัญ ออกแบบการสอนโดยเลือกรูปแบบการสอนหรือวิธีสอนที่เหมาะสมกับสาระจากนั้นศึกษาวิธีการให้เข้าใจ ถ้ามีการสอนลักษณะเฉพาะ เช่น การสอนคิด หรือการสอนอ่านคิดวิเคราะห์ เขียน ผู้สอนจะต้องศึกษาเพิ่มเติม ในการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนวิธีสอนหรือลักษณะเฉพาะและจัดลำดับกิจกรรมเหล่านั้นตามขั้นตอนการสอน ระบุสื่อการเรียนรู้หรือแหล่งการเรียนรู้เรียงตามลำดับกิจกรรมที่ใช้ กำหนดเครื่องมือวัดผลและเกณฑ์การประเมินผล

2. ขั้นการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนเขียนตามแผนที่วางไว้ โดยเขียนตามวิธีเขียนแต่ละองค์ประกอบที่ได้ศึกษามา

3. ขั้นหลังการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ก่อนที่ผู้สอนจะนำแผนที่เขียนขึ้นไปจัดการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนควรทดลองทำบางกิจกรรม หรือทุกกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนทำ การทำเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้ตรวจสอบวิธีการทำกิจกรรม และคาดเดาคำตอบของผู้เรียนได้ บางครั้งอาจต้องทำการปรับบางกิจกรรม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, น. 230) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติ และค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, น. 115) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเอกสารหลักสูตรที่เกี่ยวข้องโดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตร สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เวลา การวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
3. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่ผู้สอนจะต้องวางแผนอย่างรอบคอบ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง กำหนดสื่อการจัดการเรียนรู้ และการวัดผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร

สรุปได้ว่า การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศทางในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา สารการเรียนรู้รายปีหรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
3. กำหนดผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน เพื่อนำไปใช้เป็นกรอบในการวางแผนการสอน โดยต้องครอบคลุมกับมาตรฐานการเรียนรู้
4. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาที่จะใช้สอน กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดประเมินผล ซึ่งทุกหัวข้อจะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างสมเหตุสมผล และจะต้องคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่วางแผนไว้

2.5 การหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ หรือแผนการสอน วิธีการและสื่อต่าง ๆ เมื่อใช้กับนักเรียนแล้วเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะประเมินการสอนของตนเองเพื่อนำไปพัฒนา และหาทางเลือกอื่น ๆ ในการพัฒนาการสอนของตนเอง การประเมินการสอน หรือที่เรียกว่าการหาประสิทธิภาพของการสอน

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้สามารถทำได้หลายวิธี อาจเน้นวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลายวิธีประกอบกัน ในการวิจัยครั้งนี้จะกล่าวถึงการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และการหาค่าประสิทธิภาพ ดังนี้

2.5.1 การหาประสิทธิภาพ

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้กล่าวถึง วิธีการหาประสิทธิภาพ 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้ และเหตุผลในการตัดสินคุณค่า โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Personal Expert) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านการใช้งานไปใช้ (Usability) ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนจะนำมาหาค่าประสิทธิภาพต่อไป

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ (CAD)

บทเรียนโปรแกรม เอกสารประกอบการเรียน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E1/E2=80/80$ $E1/E2=85/85$ $E1/E2=90/90$ เป็นต้น

$E1$ (Efficiency of Process) คือ การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior) ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยของผู้เรียน เรียกว่า "กระบวนการ" (Process) ที่เกิดจากการประกอบกิจกรรม ได้แก่ การทำโครงการ หรือทำรายงาน งานที่มอบหมาย และกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

$E2$ (Efficiency of Product) คือ การประเมินพฤติกรรมสุดท้าย (Terminal Behavior) คือ ประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่

ประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยน พฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด $E1/E2$ คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x}{\frac{n}{A}} \times 100 \quad (2-1)$$

เมื่อ E_1 แทน ร้อยละคะแนนใบงาน หรือแบบทดสอบย่อยของนักเรียน
ทั้งหมดรวมกัน

$\sum x$ แทน คะแนนรวมใบงาน หรือแบบทดสอบย่อยทั้งหมดรวมกัน

A แทน คะแนนเต็มของใบงานทุกชุดรวมกัน

n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum y}{\frac{n}{B}} \times 100 \quad (2-2)$$

เมื่อ E_2	แทน	ร้อยละคะแนนเฉลี่ยแบบวัตผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งหมดรวมกัน
$\sum y$	แทน	คะแนนรวมของแบบวัตผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบวัตผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
n	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล เป็นการประเมินประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ และการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ เป็นการหาประสิทธิภาพจากการทดลองใช้จริง การหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดให้ E_1 หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ โดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ และ E_2 หมายถึง ประสิทธิภาพของผลผลิต โดยประเมินจากคะแนนหลังเรียน ด้วยแบบวัตทักษะการเขียนของนักเรียนทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ

2.5.2 ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ

ชัยยงก์ พรหมวงศ์ (2526) กล่าวถึง ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้ว จะสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่มในขั้นนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60 วิธีดำเนินการในการทดลองแบบเดี่ยวนี้ เป็นการทดลอง ครู 1 คน ต่อเด็ก 1 คน ให้ทดลองกับเด็กอ่อนก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง และนำไปทดลองกับเด็กเก่ง อย่างไรก็ตามหากเวลาไม่อำนวยและสภาพการณ์ไม่เหมาะสมก็ให้ทดลองกับเด็กอ่อนหรือปานกลาง

2. แบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน (คละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณร้อยละ 10 นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70 วิธีดำเนินการสำหรับการทดลองแบบกลุ่ม เป็นการทดลองที่ครู 1 คน ต่อเด็ก 6 - 10 คน โดยให้คละกัน ทั้งเด็กเก่ง

ปานกลาง และเด็กอ่อน ห้ามทดลองกับเด็กอ่อนล้วนหรือเด็กแก่ล้วน เวลาทดลองจะต้องจับเวลาด้วยว่า กิจกรรมแต่ละกลุ่มใช้เวลาเท่าไร

3. ภาคสนาม (1:100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น หรือ 40 - 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน ร้อยละ 2.5 ก็ให้ยอมรับ หากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ใหม่ โดยยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์ วิธีดำเนินการในภาคสนาม เป็นการทดลองที่ใช้ครู 1 คน กับนักเรียนทั้งชั้น หรือ 30 - 40 คน หรือ 100 คน สำหรับเอกสารประกอบการเรียนรายบุคคล ชั้นที่เลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนคละกั้นแก่และอ่อน ไม่ควรเลือกห้องเรียนที่มีเด็กแก่หรือเด็กอ่อนล้วน

การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เมื่อทดลองแผนการจัดการเรียนรู้ภาคสนามแล้ว ต้องนำมาเทียบค่าระหว่างผลของประสิทธิภาพที่ได้รับกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าสมควรที่จะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับประสิทธิภาพให้ถือค่าแปรปรวนร้อยละ 2.5 - ร้อยละ 5 นั่นคือ ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 5 แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ ร้อยละ 2.5 ฉะนั้นการยอมรับประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียน มี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ประมาณร้อยละ 2.5 - ร้อยละ 5

สรุปได้ว่าขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพมี 3 แบบ คือ แบบเดี่ยว แบบกลุ่ม และ ภาคสนาม ซึ่งแต่ละแบบจะแตกต่างกันคือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในการนำไปใช้ควรพิจารณาเลือก ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง และนำผลลัพธ์ที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยในการยอมรับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นให้ถือค่าแปรปรวนร้อยละ 2.5 - 5 ซึ่งการยอมรับประสิทธิภาพมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์

จากแนวคิดการหาประสิทธิภาพที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ E1/E2 โดย E1 หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ โดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ E2 หมายถึง ประสิทธิภาพของผลผลิต โดยประเมินจากคะแนนหลังเรียน ด้วยแบบวัดทักษะการเขียนของนักเรียนทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ แล้วนำผลลัพธ์ที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยในการยอมรับ ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นให้ถือค่าแปรปรวนร้อยละ 2.5 - 5 ซึ่งการยอมรับ ประสิทธิภาพมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสาระสำคัญ ด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนรู้ อีกทั้งยังดำเนินการทดสอบค่าประสิทธิภาพ E1/E2 ตามขั้นตอนการทดสอบแบบภาคสนามกับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งชั้น แล้วเทียบกับเกณฑ์ ประสิทธิภาพ 75/75

2.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.6.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Good (1973, p. 7) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ คือ การทำให้สำเร็จ (Accomplishment) หรือประสิทธิภาพทางการกระทำในลักษณะที่กำหนดให้หรือด้านความรู้ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงการเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) ที่กำหนดให้หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบให้ หรือทั้งสองอย่าง

Mehrens (1976, p. 73) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ทักษะและ สมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชา ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มนชิตา เรืองรัมย์ (2556, น.44) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทั้งหมดที่เกิดจากการเรียนรู้ เกิดจากกระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงพฤติกรรม ความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ เจตคติ ที่เกิดขึ้นหลังจากที่ได้รับการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางด้านความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ และ เจตคติ และเป็นสิ่งที่สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบ

2.6.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการทดสอบเพื่อประเมินผลการเรียนโดยจะทำการวัดหลังจาก การเรียนการสอนสิ้นสุดลงจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในการวัดนั้นคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน ซึ่งสมนึก ภัททิยธนี (2551, น. 73–97) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเภทที่ครูสร้างมีหลายแบบแต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบดังนี้

1. ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรีเขียนบรรยายตามความรู้และข้อคิดเห็นของแต่ละคน
2. ข้อสอบแบบกาถูก – ผิด (True-False Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือกแต่ละตัวเลือกดั้งกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก – ผิดใช่ – ไม่ใช่จริง – หรือไม่จริงเหมือนกัน – ต่างกัน เป็นต้น
3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเติมคำหรือประโยคหรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้นเพื่อให้ได้ใจความและถูกต้อง
4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ (Short Answer Test) เป็นข้อสอบคล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำแต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นเป็นคนที่เขียนตอบคำถามที่ต้องการสั้น ๆ และกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง
5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบโดยมีคำถามหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุดแล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะจับคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่งตามผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้
6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) จะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวงและคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกันดูเผิน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

สมนึก ภัททิยธนี (2551, น. 67 – 71) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังต่อไปนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึงลักษณะของแบบทดสอบทั้งฉบับที่สามารถวัดได้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการหรือวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำความเที่ยงตรงจึงเปรียบเสมือนหัวใจของการทดสอบ

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึงลักษณะของแบบทดสอบที่ฉบับที่สามารถวัดได้คงที่คงจะไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะทำการสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม

3. ความยุติธรรม (Fair) หมายถึงลักษณะของแบบทดสอบที่ไม่เปิดโอกาสให้มีการได้เปรียบเสียเปรียบในกลุ่มผู้เข้าสอบด้วยกันและไม่เปิดโอกาสให้ทำข้อสอบได้โดยการเดา

4. ความลึกของคำถาม (Searching) หมายถึงข้อสอบแต่ละข้อนั้นจะต้องไม่ถามผิวเผินหรือถามประเภทความรู้ความจำแต่ต้องให้นักเรียนนำความรู้ความเข้าใจไปคิดดัดแปลงแก้ปัญหาแล้วจึงตอบได้

5. ความยั่วยุ (Exemplary) หมายถึงแบบทดสอบที่นักเรียนทำด้วยความสนุกเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่าย

6. ความจำเพาะเจาะจง (Definition) หมายถึงข้อสอบที่มีแนวทางหรือทิศทางคำถามตอบชัดเจนไม่คลุมเครือไม่แฝงกลเม็ดให้นักเรียนงง

7. ความเป็นปรนัย (Objective) โดยมีสมบัติ 3 ประการ ได้แก่ ตั้งคำถามให้ชัดเจนทำให้ผู้เข้าสอบทุกคนเข้าใจความหมายตรงกัน ตรวจสอบให้คะแนนได้ตรงกันแม้ว่าจะตรวจหลายครั้ง และแปลความหมายของคะแนนให้เหมือนกัน

8. ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึงแบบทดสอบที่มีจำนวนข้อสอบมากพอประมาณใช้เวลาสอบพอเหมาะประหยัดค่าใช้จ่ายจัดทำแบบทดสอบด้วยความประณีตตรวจให้คะแนนได้รวดเร็วรวมถึงสิ่งแวดล้อมในการสอบที่ดี

9. อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึงความสามารถในการจำแนกผู้เข้าสอบแบบทดสอบที่ดีจะตั้ง
องมีอำนาจจำแนกสูง

10. ความยาก (Difficulty) ขึ้นอยู่กับทฤษฎีที่เป็นหลักยึดเช่นตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ข้อสอบที่ดีคือข้อสอบที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไปหรือมีความยากพอเหมาะสมส่วนทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์นั้นความยากง่ายไม่ใช่สิ่งสำคัญสิ่งสำคัญอยู่ที่ข้อสอบนั้นได้วัดในจุดประสงค์ที่ต้องการวัดได้จริงหรือไม่ถ้าวัดได้จริงก็นับว่าเป็นข้อสอบที่ดีได้แม้ว่าจะเป็นข้อสอบที่ง่ายก็ตาม

สรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบเพื่อประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียนแล้ว ซึ่งมีทั้งแบบทดสอบมาตรฐานและ

แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น โดยแบบทดสอบมาตรฐานจะสร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขาวิชา ส่วนแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นนั้นก็มียหลายแบบโดยครูจะสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามลักษณะเนื้อหาวิชานั้น ๆ และเป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมในด้านต่างๆทั้ง 4 ด้าน คือ วัดด้านการนำไปใช้ วัดด้านการวิเคราะห์ วัดด้านการสังเคราะห์ วัดด้านการประเมินค่า และต้องเป็นแบบทดสอบที่ดีตามหลักการที่นักวิชาการกล่าวไว้เพื่อใช้เป็นแนวการประเมินและสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนข้อสอบที่ดีจะต้องมีความเที่ยงตรงความเชื่อมั่นความเป็นปรนัยอำนาจจำแนกและความยาก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แบบเติมคำ แบบข้อความสั้น และแบบอัตนัย เพื่อวัดความสามารถ ความสำเร็จ และสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

2.7 ความพึงพอใจ

สมหมาย เปียถนอม (2551, น. 5) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรมไม่สามารถมองเห็นรูปร่าง เป็นความรู้สึกร่วมกันที่รู้สึกเป็นสุขเมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการของตน และเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการแสดงออกของบุคคลที่มีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ ความพึงพอใจทำให้บุคคลเกิดความสบายใจหรือตอบสนองความต้องการที่ทำให้เกิดความสุขรวมทั้งสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก็เป็นปัจจัยทำให้เกิดความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ

วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น. 43) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกร่วมของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนในทางบวกเป็นความสุขของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียน ผลที่เกิดจากความพึงพอใจทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น ที่จะเรียน มีขวัญกำลังใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการเรียนการสอน รวมทั้งการส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมาย

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งความพึงพอใจเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้ แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนอง

หรือบรรลุดมมุ่งหมายในระดับหนึ่งในการปฏิบัติสิ่งใด ๆ และความรู้สึกนี้จะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง ในการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบของข้อคำถามให้ครอบคลุมองค์ประกอบหลักในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

2.7.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

สมหมาย เปียถนอม (2551, น. 7) กล่าวว่า แรงจูงใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่อการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่นแรงจูงใจที่บุคคลจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนจะเป็นผลที่เกิดจากทัศนคติต่อครูผู้สอน หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวม ตลอดจนความคาดหวังที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ ถ้ามีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และได้รับการตอบสนองทั้งรูปธรรมและนามธรรมเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ แรงจูงใจที่จะมีความรู้สึกพึงพอใจก็จะสูง แต่ในทางกลับกันถ้ามีทัศนคติในเชิงลบต่อการเรียนรู้ กิจกรรมนั้น ๆ และการตอบสนองไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้แรงจูงใจที่จะมีความรู้สึกพอใจก็จะต่ำไปด้วย

วิชัย เหลืองธรรมชาติ (อ้างถึงใน สมหมาย เปียถนอม, 2551, น. 4) อธิบายว่า ความพึงพอใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ คือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

จากทัศนะเกี่ยวกับแนวคิดความพึงพอใจในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ มีนักการศึกษากล่าวถึงทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ ดังนี้

1. ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ MacClenland (1978, อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2540, น. 141-144) กล่าวว่า ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ MacClenland (1978) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs for Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จดีเลิศตามมาตรฐาน เป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ 2) ความต้องการสัมพันธ์ภาพ (Needs for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น 3) ความต้องการอำนาจ (Hierarchy of Needs) เป็นความต้องการที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น และต้องการควบคุมผู้อื่น

2. ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของ Maslow (1970, อ้างถึงใน จันทรเพ็ญ ภูโสภา, 2558, น. 225-226) กล่าวว่า ความต้องการ (Needs) เป็นภาวะที่เกิดจากอินทรีย์สูญเสียสมดุลทางร่างกายหรืออารมณ์ การขาดอาจถึงขั้นขาดแคลนหรือมีบ้างแต่ไม่เพียงพอ เช่น ภาวะที่ร่างกายขาดน้ำ อาหาร หรือ การที่เด็กคนหนึ่งรู้สึกว่าคุณแม่รักตนน้อย จึงพยายามดิ้นรนหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเติมให้เต็ม อันเป็นการตอบสนองความต้องการในการดำเนินชีวิตของคนเรามีการกระทำหลายอย่างที่เกิดจากความต้องการเป็นแรงผลักดัน ซึ่งทฤษฎีที่สำคัญเกี่ยวกับการศึกษาธรรมชาติความต้องการ คือ ทฤษฎีความต้องการลำดับชั้น ของ Maslow (1987) ที่แบ่งความต้องการของคนเราไว้เป็นลำดับชั้น ดังนี้

- 1) ความต้องการทางสรีระ (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกายให้ชีวิตดำรงชีวิตอยู่ได้ เช่น อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค รวมไปถึงความต้องการทางเพศ
- 2) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการให้ร่างกายและอารมณ์มีความมั่นคงปลอดภัย เป็นอิสระจากความกลัว ปราศจากการถูกบังคับข่มขู่เข็ญห่างไกลจากอันตรายและความเจ็บปวดไม่เกิดการสูญเสียตำแหน่งการงาน รวมทั้งทรัพย์สินเงินทอง
- 3) ความต้องการความรักและการมีส่วนร่วม (Belonging and Needs) เป็นความปรารถนาดีที่จะให้ตนเองเป็นที่รักของคนอื่น ต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอยากให้คนในกลุ่มรับตนเข้าเป็นสมาชิก
- 4) ความต้องการที่จะรู้สึกตนเองมีค่า (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าเห็นความสำคัญของตน ยกย่องให้เกียรติตน ตลอดจนปรารถนาให้ผู้อื่นคิดถึงตนในแง่ดี ซึ่งในการดำเนินชีวิตทุกคนต้องการประสบความสำเร็จต้องการเป็นคนที่มีความสามารถ เมื่อประสบความสำเร็จตามที่ต้องการก็จะเกิดความมั่นใจในตนเองรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองมีค่า แต่หากไม่ประสบความสำเร็จตามที่ต้องการอาจมองโลกในแง่ร้าย เพราะเกิดความรู้สึกว่าคุณมีปมด้อยไร้ความสามารถ
- 5) ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาตามศักยภาพ (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดที่ต้องการจะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง กล้าที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเองปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ทั้งทางสติปัญญา ทักษะ และ อารมณ์ความรู้สึก พร้อมทั้งจะยอมรับตนเองทั้งส่วนดีและไม่ดี มีสติที่จะยอมรับว่าตนใช้กลไกการป้องกันตนเองในการปรับตัว จึงพร้อมที่จะเผชิญกับความเป็นจริงของชีวิต มองสิ่งใหม่รอบตัวเป็นสิ่งที่ท้าทายน่าตื่นเต้น และมีความหมายเพื่อให้ตนเองได้พัฒนาศักยภาพที่มีอยู่อันเป็นการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับ แรงจูงใจ และความต้องการ เนื่องจาก ความต้องการ และมีความคาดหวังในหลายสิ่งหลายอย่างของบุคคล จึงต้องกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อตอบสนองความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังเอาไว้ ซึ่งจะทำให้บุคคลได้รับความพึงพอใจ อีกทั้งการที่จะ ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในสิ่งใดได้ต้องอาศัยแรงจูงใจหรือสิ่งกระตุ้น เพื่อให้บุคคลปฏิบัติ ในสิ่งนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย

2.7.2 การสร้างความพึงพอใจ

เพื่อให้บุคคลเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ สามารถนำแนวคิดการสร้าง ความพึงพอใจ มาเป็นกรอบประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ ดังนี้

Scott (1967, p. 124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงาน ที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับ ผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและ การควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน มีวิธีการดังนี้
 - 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
 - 3.2 ผู้ปฏิบัติงานได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
 - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะต้องออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนหลังจากเรียนแล้ว ผู้เรียนจะได้รับการตอบสนองทั้งด้าน ร่างกาย จิตใจ และเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้การเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ในการเรียนได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เสริมสร้างความพึงพอใจ และสอดคล้องกับสภาพ ที่แท้จริงที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำในการทำ กิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.7.3 การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม หรือพฤติกรรมด้านจิตพิสัย เป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับธรรมชาติเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ หลักการวัดประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย และเครื่องมือวัด รายละเอียดดังนี้

อพันธ์ พูลพุทธา (2558, น. 95-96) สรุปได้ ธรรมชาติของการวัดความพึงพอใจ ดังนี้

1. เป็นการวัดความรู้สึกของบุคคลจึงไม่มีผิดหรือถูก ดังนั้นเทคนิควิธีการที่นำมาใช้ต้องสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง
2. เป็นการวัดทางอ้อม ในทางการวัดผลถือว่าเป็น Typical Performance คือให้ผู้ถูกวัดแสดงความรู้สึกออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบ หรือรู้สึกอย่างไร อยากทำสิ่งนั้นหรือไม่ โดยการใช้สถานการณ์จำลองเป็นเงื่อนไขในการวัดหรือเป็นสิ่งเร้าในการกระตุ้น และอาศัยการสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกมา เช่น การพูด หรือการเขียน ซึ่งคาดว่าเป็นผลสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ของบุคคลแล้วจึงสรุปถึงจิตพิสัยหรือคุณลักษณะที่วัดนั้นว่าบุคคลเป็นอย่างไร
3. เป็นการวัดที่มีความคลาดเคลื่อนในการวัดเกิดขึ้นได้ง่าย เนื่องจากจิตพิสัยเป็นเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกของบุคคล ที่มีลักษณะไม่คงที่ หรือไม่คงเส้นคงวาสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ เวลา วุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้ถูกวัด บางครั้งผู้ถูกวัดอาจมีการเสแสร้งและบิดเบือนคำตอบ ตอบไม่ตรงความคิดหรือความรู้สึกที่แท้จริง หากทราบว่าคำตอบของตนมีส่วนได้ส่วนเสียอย่างไรอย่างหนึ่ง
4. เป็นการวัดที่มักจะได้รับคำตอบของผู้ถูกวัดในลักษณะเป็นไปตามที่สังคมมุ่งหวัง ผู้ตอบทราบว่าสังคมต้องการหรือคาดหวัง หรือยกย่องสิ่งใด ก็มีแนวโน้มในการตอบไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ทั้งที่จริงแล้วอาจไม่ได้มีแนวโน้มว่าจะปฏิบัติเช่นนั้น

นอกจากนี้ยังได้สรุปหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยไว้ว่า ประกอบด้วยหลักสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. วัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมหรือคุณลักษณะที่ต้องการวัด เนื่องจากบุคคลมีอารมณ์ความรู้สึกเดียวกันแต่อาจแสดงออกไม่เหมือนกัน หรือบุคคลที่แสดงออกเหมือนกันอาจมาจากอารมณ์ความรู้สึกที่ต่างกัน ดังนั้นในการวัดจึงต้องกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้ชัดเจน และสร้างเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมนั้น ๆ

2. วัดหลาย ๆ ครั้ง ด้วยเทคนิคการวัดหลายวิธี เนื่องจากความรู้สึกของบุคคลไม่คงที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ จึงไม่ควรวัดเพียงครั้งเดียวหรือสถานการณ์เดียว เนื่องจากบางสถานการณ์อาจเหมาะกับวิธีการวัดอย่างหนึ่ง อีกสถานการณ์เหมาะกับวิธีการวัดอีกอย่างหนึ่ง

3. วัดผลอย่างต่อเนื่อง ด้วยวิธีการที่หลากหลายและวิธีการหรือเทคนิคที่นำมาวัดนั้น จะต้องช่วยให้ผู้ถูกวัดมีความสบายใจ ไม่เครียดและมั่นใจในการให้ข้อมูลว่าไม่มีผลใด ๆ ต่อผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะช่วยทำให้ทราบคุณลักษณะที่แท้จริงในด้านจิตใจ อันเป็นลักษณะถาวรของบุคคลนั้น ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่ถูกวัดเป็นอย่างดี จึงจะได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริง

4. ใช้ผลการวัดให้ถูกต้อง เพราะการวัดด้านจิตพิสัยเป็นการวัดความรู้สึกที่ไม่มีผิดหรือถูกเหมือนด้านพุทธิพิสัย ผลการวัดจึงไม่ได้เน้นที่การตัดสินว่าผ่านหรือไม่ผ่าน แต่ข้อมูลที่ได้จากการวัดนำไปใช้เพื่อการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือเป็นข้อมูลสำหรับการช่วยเหลือผู้เรียน

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ เป็นการวัดข้อมูลที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพแวดล้อม ทั้งในด้านเวลา สถานการณ์ ภูมิภาค หรือประสบการณ์ของผู้เรียน จึงทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ง่ายในการวัด ดังนั้นในการวัดต้องกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้ชัดเจน และสร้างเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็คุณลักษณะที่แท้จริงในด้านจิตใจของผู้เรียน และนำผลการวัดความพึงพอใจไปใช้ในการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์

2.8 บริบทของโรงเรียนบ้านคำเม็ก

โรงเรียนบ้านคำเม็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งอยู่หมู่ที่ 4 บ้านคำเม็ก ตำบลไผ่ อำเภอมือเม็กกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 46000 เพื่อให้เกิดความเข้าใจในบริบทของโรงเรียนบ้านคำเม็ก ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอบริบทของโรงเรียนในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านข้อมูลพื้นฐาน และด้านการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

2.8.1 ข้อมูลพื้นฐาน

โรงเรียนบ้านคำเม็ก เปิดทำการสอน 2 ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษาและระดับประถมศึกษา ตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันมีนักเรียนทั้งหมด 64 คน แบ่งเป็นระดับชั้นก่อนประถมศึกษา จำนวน 19 คน และระดับประถมศึกษา จำนวน 45 คน ซึ่งระดับประถมศึกษา ประกอบด้วย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 7 คน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 8 คน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 9 คน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 9 คน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 5 คน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 7 คน

สรุปได้ว่า โรงเรียนบ้านคำเม็ก เปิดทำการสอน 2 ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษาและระดับประถมศึกษา ตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันมีนักเรียนทั้งหมด 64 คน แบ่งเป็นระดับชั้นก่อนประถมศึกษา จำนวน 19 คน และระดับประถมศึกษา จำนวน 45 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

2.8.2 โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดให้นักเรียนทุกระดับชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาพื้นฐาน มีกำหนดโครงสร้างหลักสูตร ในรายวิชาพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนบ้านคำเม็กได้กำหนดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาทุกชั้นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาพื้นฐาน ตลอดปีการศึกษา ปีการศึกษาละ 80 ชั่วโมง น้้าหนัก 2.0 หน่วยกิต เวลาเรียนต่อสัปดาห์เท่ากับ 2 ชั่วโมง ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการเรียนการสอนรายวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 13 ชั่วโมง

2.8.3 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษ

รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 น้้าหนัก 2.0 หน่วยกิต เวลาเรียน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมเวลาเรียน 80 ชั่วโมงต่อปี โดยมีคำอธิบายรายวิชา และโครงสร้างรายวิชา ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ดังนี้

2.8.3.1 คำอธิบายรายวิชา

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน การสะกดคำ การอ่านออกเสียง คำ กลุ่มคำ บทอ่าน พูดเข้าจังหวะ บทสนทนา ประโยค ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเลือกระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ตรงความหมาย ตอบคำถามจากการฟังและการอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ ประโยค พูดเขียนให้ข้อมูลโต้ตอบเกี่ยวกับตนเอง สื่อสารระหว่างบุคคล ประโยคบอกความต้องการเกี่ยวกับตนเอง คำสั่งที่ใช้ในห้องเรียน ข้อความที่ใช้ในการพูด เขียน แสดงความต้องการของตนเอง ให้ข้อมูลความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำที่มีความหมายสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว เช่น โรงเรียน ร่างกาย อาหารและเครื่องดื่ม สัตว์ป่า สถานที่และเมือง กีฬา วัฒนธรรมเจ้าของภาษา แสดงกิริยา การขอบคุณ ขอโทษ การพูดแนะนำตนเอง คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลเจ้าของภาษา กิจกรรมทางภาษา การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง พูด วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นง่าย ๆ โดยใช้คำศัพท์เหมาะสมกับวัย บอกคำศัพท์เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ สุขศึกษา การใช้ภาษาในการฟัง พูด ทำท่าประกอบอย่างสุภาพ เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา อ่าน พูด ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

2.8.3.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ต 1.1 ป. 4/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.1 ป. 4/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต 1.1 ป. 4/3 เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน

ต 1.1 ป. 4/4 ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ

ต 1.2 ป.4/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 1.2 ป.4/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้องและคำขออนุญาตง่าย ๆ

ต 1.2 ป.4/3 พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือ
ในสถานการณ์ง่าย ๆ

ต 1.2 ป.4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเองเพื่อนและ
ครอบครัว

ต 1.2 ป.4/5 พูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และ
กิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

ต 1.3 ป. 4/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ต 1.3 ป. 4/2 พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวตาม
ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.3 ป. 4/3 พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

ต 2.1 ป. 4/1 พูดและทำท่าประกอบอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ต 2.1 ป. 4/2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/ งานฉลองและชีวิตความ
เป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา

ต 2.1 ป. 4/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

ต 2.2 ป. 4/1 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และ
ข้อความของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

ต 2.2 ป. 4/2 บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลอง
ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

ต 3.1 ป. 4/1 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ
และนำเสนอด้วยการพูด/ การเขียน

ต 4.1 ป. 4/1 ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

ต 4.2 ป. 4/1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

2.8.3.3 เนื้อหารายวิชา ประกอบด้วย 6 หน่วยการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 2.4)

ตารางที่ 2.4

โครงสร้างรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	ความคิดรวบยอด	เวลา (ชม.)	น้ำหนัก คะแนน
Starter :	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2	การทบทวนคำศัพท์และประโยค	2	5
Welcome back	ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 2.1 ป.4/1 ต 2.1 ป.4/3, ต 4.1 ป.4/1	ที่เรียนมาแล้ว การพูดทักทาย การถาม - ตอบข้อมูลส่วนตัว และ ประโยคคำสั่ง ขอร้อง ขออนุญาต ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารในชีวิตประจำวันได้		
1. School day	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 1.2 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/5, ต 1.3 ป.4/1 ต 1.3 ป.4/2, ต 1.3 ป.4/3 ต 2.1 ป.4/3, ต 2.2 ป.4/1 ต 3.1 ป.4/1, ต 4.1 ป.4/1	การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับวิชา ห้องเรียน และชีวิตประจำวัน การใช้ Present Simple Tense และการออก เสียงคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วยเสียง ʌ ทำให้ ผู้เรียนสามารถพูดและเขียนเกี่ยวกับวิชา ที่ชอบ วิชาและห้องเรียนที่เรียน และ ชีวิตในโรงเรียนของตนเองได้ ซึ่งเป็นการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้สื่อสาร ในชีวิตประจำวัน	13	15
2. The amazing body	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 1.2 ป.4/2 ต 1.2 ป.4/4, ต 1.2 ป.4/5 ต 1.3 ป.4/1, ต 1.3 ป.4/2 ต 2.1 ป.4/3, ต 2.2 ป.4/1 ต 3.1 ป.4/1, ต 4.1 ป.4/1	การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย และรูปร่างลักษณะของ บุคคล การอ่านตัวเลข โครงสร้าง ประโยคในการเปรียบเทียบชั้นกว่า ทำ ให้ผู้เรียนสามารถพูดขอและให้ข้อมูล พูดและเขียนบรรยาย/เปรียบเทียบ รูปร่างลักษณะของบุคคลได้ และยัง บูรณาการร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นอีกด้วย	13	15

(ต่อ)

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	ความคิดรวบยอด	เวลา (ชม.)	น้ำหนัก คะแนน
3. At the supermarket	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 1.2 ป.4/2 ต 1.2 ป.4/3, ต 1.2 ป.4/4 ต 1.3 ป.4/1, ต 1.3 ป.4/2 ต 1.3 ป.4/3, ต 2.1 ป.4/3 ต 2.2 ป.4/1, ต 3.1 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1	การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ผัก ผลไม้ เงินตราของประเทศอังกฤษ (pound/pence) คำคุณ - ศัพท์ (cheap/expensive) คำบุพบท (near/between) การใช้ some/ any, there is/there are, have got/has got และบทสนทนาเพื่อถาม - ตอบ เกี่ยวกับราคา ทำให้ผู้เรียนขอและให้ ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและราคา อ่านจับ ใจความ พูด/เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับร้านค้า และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับราคาสินค้าได้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้สื่อสารใน ชีวิตประจำวัน	13	15
4. Wild animals	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 1.2 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/5, ต 1.3 ป.4/1 ต 1.3 ป.4/2, ต 2.1 ป.4/3 ต 2.2 ป.4/1, ต 3.1 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1, ต 4.2 ป.4/1	การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ป่าและ แหล่งที่อยู่อาศัย โครงสร้างประโยค Present Simple Tense คำถามแบบ Wh-questions ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ ภาษาอังกฤษในการพูดขอและให้ข้อมูล เขียน e-mail และเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับสัตว์ป่าได้ ซึ่งเป็นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และ ยังนำไปบูรณาการร่วมกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น	13	15

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	ความคิดรวบยอด	เวลา (ชม.)	น้ำหนัก คะแนน
5. City and space	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 1.3 ป.4/1 ต 1.3 ป.4/2, ต 2.1 ป.4/3 ต 2.2 ป.4/1, ต 3.1 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1, ต 4.2 ป.4/1	การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ในเมือง และสิ่งต่าง ๆ ในอวกาศ โครงสร้างประโยค Present Simple Tense การใช้ prepositions of place ทำให้ผู้เรียนสามารถพูดขอและให้ข้อมูล และเขียนให้ข้อมูล เกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ในเมืองและสิ่งต่าง ๆ ในอวกาศได้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	13	15
6. Sports day	ต 1.1 ป.4/1, ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3, ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1, ต 1.2 ป.4/4 ต 1.3 ป.4/1, ต 1.3 ป.4/2 ต 2.1 ป.4/3, ต 2.2 ป.4/1 ต 3.1 ป.4/1, ต 4.1 ป.4/1 ต 4.2 ป.4/1	การเรียนรู้คำศัพท์ และฝึกพูดถาม - ตอบเกี่ยวกับกีฬา อุปกรณ์กีฬา การอ่านเนื้อเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับวันแข่งขันกีฬาและชีวิตของนักกีฬา การเรียนรู้โครงสร้างประโยค Present Continuous Tense และ Present Simple Tense การใช้ Can ทำให้ผู้เรียนสามารถขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเล่นกีฬาเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันแข่งขันกีฬา และชีวิตประจำวันของตนเองได้ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน	13	15

(ต่อ)

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	ความคิดรวบยอด	เวลา (ชม.)	น้ำหนัก คะแนน
Culture	ต 1.2 ป.4/3, ต 2.1 ป.4/1 ต 2.1 ป.4/2, ต 2.1 ป.4/3 ต 2.2 ป.4/2	การเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและ เรียนรู้ภาษาได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น และ นำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม	2	5
	รวม		80	100

สรุปได้ว่า โรงเรียนบ้านคำเม็ก จัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ วิชา
ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 เป็นวิชาพื้นฐาน ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้
และตัวชี้วัดชั้นปี 20 ตัวชี้วัด ซึ่งจากตารางที่ 2.2 โครงสร้างรายวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิชาภาษาอังกฤษ คำนำน้หนัก 2.0 หน่วยกิต เวลาเรียน 80 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา
ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำเนื้อหาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Sports day
มีเนื้อหาการเรียนรู้ใกล้ตัวผู้เรียน ได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับกีฬา อุปกรณ์กีฬา เนื้อเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับวัน
แข่งขันกีฬา และชีวิตของนักกีฬา อีกทั้งมีการเพิ่มเติมเนื้อหา ไวยากรณ์ตามความเหมาะสมกับวัย และ
ความสามารถของผู้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน เพื่อฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ
การเขียนภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 118) ได้ทำการศึกษาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแบบ

ฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 3) ทดลองใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 4) ประเมินและปรับปรุงแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวัดทัพยายท้าว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐมเขต 1 จำนวน 23 คน แบบแผนการวิจัย คือ one Shot Case Study เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแบบสอบถามความคิดเห็นการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ (%), ค่าเฉลี่ย (\bar{x}), ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพ 78.32/79.13 การทดลองการใช้แบบฝึกทักษะ ดำเนินการสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนชื่นชอบกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ให้ความสนใจ กระตือรือร้นร่วมมือกันทำกิจกรรม หลังจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนมีทักษะในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง โดยนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุดทุกด้าน

นางลักษณ์ อัสสาไพร และนิตยา เปลื้องนุช (2552, น. 70) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบผสมผสาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษเขต 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษาที่ 2552 จำนวน 33 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบผสมผสาน พบว่า คะแนนจากใบงานและคะแนนจากแบบทดสอบวัดทักษะท้ายหน่วยการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนคำ มีคะแนนรวมเฉลี่ย 27.72 เรื่องการเขียนประโยคมีคะแนนรวมเฉลี่ย 31.72 และเรื่องการเขียนข้อความมีคะแนนรวมเฉลี่ย 40.59 คิดเป็นร้อยละ 92.4, 79.3 และ 81.18 ตามลำดับ เมื่อรวมคะแนนทักษะการเขียนทั้ง 3 หน่วยพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.29

2. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนพบว่า จำนวนนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์ 32 คนคิดเป็นร้อยละ 96.97 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.9 คิดเป็น ร้อยละ 84.5 ของคะแนนเต็ม เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ลดารวรรณ ฝาระมี (2553, น. 146) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยโครงการ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนิคมสร้างตนเองห้วยหลวง 2 อำเภออุดจักษ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุรธานีเขต 4 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 28 คน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิชาภาษาอังกฤษ แผนการจัดกิจกรรมโครงการภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70.71 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียน จำนวน 21 คน ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด 28 คน

ทิพย์วรรณ ธงภักดี (2553, น. 1) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการประเมินผลโดยใช้ แฟ้มสะสมงาน ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่กำหนดไว้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลงานการเขียนทราบว่าความสามารถในการเขียนของนักเรียน สามารถช่วยให้พัฒนาทักษะการเขียนได้ดี ผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแบบ Controlled Writing โดยมีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบประกอบด้วย กิจกรรม 4 ประเภท คือ กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน กิจกรรมอ่านออกเสียง Reading Card กิจกรรมการใช้ Reading Card และกิจกรรมการเขียน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น และมีส่วนร่วมในกิจกรรมดีขึ้น

2. เมื่อนักเรียนเรียนจากแบบฝึกนี้แล้ว นักเรียนมีความรู้ และความสามารถในการเขียนสูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ เมื่อผลการทดสอบความก้าวหน้าของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริพร สุทธิยา (2554, น. 1) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า 1) แบบฝึกทักษะ การเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.22/76.53 2) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะมี

ประสิทธิผลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมเท่ากับ .62 แสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มเติมร้อยละ 62 มีประสิทธิผลด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเท่ากับ .66, .66, .46 และ .72 ตามลำดับ แสดงว่าผู้เรียนมีความเพิ่มขึ้นร้อยละ 66, 66, 46 และ 72 ตามลำดับ 3) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม และรายด้าน การฟัง การพูด การเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการอ่านไม่แตกต่างกัน 4) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะ มีความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 99.58 นักเรียนที่เรียนโดยแผนการเรียนปกติมีความคงทนในการเรียนรู้ ร้อยละ 96.03

ณัฐกานต์ ตันทิพย์ (2556, น.1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 17.25 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิมทุกคน เนื่องจากครูผู้สอนมีการใช้สื่อการสอนประกอบการจัดการเรียนการสอน และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 160 - 165) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีเนื้อหาประกอบด้วย 5 เรื่อง คือแบบฝึกหน่วยที่ 1 My Hometown หน่วยที่ 2 my favorite food หน่วยที่ 3 my job หน่วยที่ 4 How can I go? หน่วยที่ 5 What are you doing? โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดไทรย้อย (ญาณธรรมสัมฤทธิ์) จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 25 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องต้องการให้สร้างแบบฝึกทักษะที่มีรูปภาพประกอบสวยงาม มีรูปแบบที่หลากหลาย เนื้อหาน่าสนใจ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่ใกล้ตัวมาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งหาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามเกณฑ์ 85.15/81.20 และผลการทดลองใช้แบบฝึกทักษะพบว่า นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเดิม ตอบคำถามได้ถูกต้อง นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางและอ่อนอาจจะใช้เวลาในการทำแบบฝึกช้ากว่า แต่ก็เข้าใจเรื่องที่เรียนได้มากขึ้น นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ และรักความเป็นไทย/รักท้องถิ่น อยู่ในระดับดี และมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก

ปีพมา วาสสามัคคี (2557, น. 65 – 74) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอน แบบปกติ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลนครนายก จังหวัดนครนายก จำนวน 2 ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ตำนานและนิทานพื้นบ้านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 84.77/81.02
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.9.1 งานวิจัยต่างประเทศ

Aaron (1959, pp. 138 – 142) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ โดยใช้คำ 60 คำ สอบเด็กระดับ 4 จำนวน 193 คน และระดับ 8 จำนวน 174 คน พบว่า เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ จะเป็นเด็กที่สะกดคำได้ดีทั้งเด็กในระดับ 4 และ 8 เด็กระดับ 8 ที่สามารถแบ่งคำ

ออกเป็นพยางค์ได้ จะสามารถสะกดคำได้ดีด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามเด็กในระดับ 4 ที่สามารถแบ่งออกเป็นพยางค์ได้ ไม่ได้เป็นเครื่องชี้วัดว่าเด็กจะเขียนสะกดคำได้ดี

Clanton (1977, p. 7220-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่หายไป สัปดาห์ละ 4 แบบฝึกหัด รวม 3 สัปดาห์ กับนักเรียนระดับ 6 – 7 จำนวน 194 คน พบว่า คะแนนการทดสอบสะกดคำของกลุ่มทดลองไม่สูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทดสอบหลังการทำแบบฝึก แต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังการทำแบบฝึกสูงกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึก นักเรียนระดับ 6 ที่จัดระบบการสอนที่ดี ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนระดับ 7 ที่เป็นกลุ่มทดลอง

Mitchell (1980, 1392-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนการเขียนสะกดคำ 3 แบบ คือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรมและกิจกรรมการเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มเขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียนและการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

Lawrey (2001, p. 1) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 3 จำนวน 87 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนน การทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกหัด และนักเรียนทำแบบทดสอบหลังจากฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.8 นั่นคือ แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

Kelley (2003, p. 1) ได้ศึกษาการสอนเขียนชั้นอนุบาล ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งซึ่งทั้ง ๆ ที่นักเรียนเข้าทำการทดสอบมีค่าในจำนวนร้อยละ สูงกว่าแต่ประถมศึกษาปีที่ 3 ทำคะแนนได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรัฐในการประเมินการเขียนของรัฐติดต่อกันเป็นเวลา 5 ปี ข้อมูลการทดสอบบ่งชี้ว่าการปฏิบัติเหนือกว่าคะแนนเฉลี่ยอย่างสม่ำเสมอทั้งจำนวนประชากรประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมดในโรงเรียนและกลุ่มย่อยของนักเรียนโดยไม่แยกเพศ เชื้อชาติ และระดับสังคมเศรษฐกิจเพื่อการศึกษาปฏิบัติการสอนและมุมมองของครูในโรงเรียนที่มีการปฏิบัติ การสอนได้สูงโรงเรียนนี้ จึงได้มีการใช้รูปแบบการวิจัยวิธีผสมกันหลายวิธี ครูตอบแบบสำรวจเป็นรายสัปดาห์ซึ่งประมาณค่าระดับการเน้นที่ครูให้แก่ตัวแปรการสอน จำนวน 20 ตัวแปร รวมทั้งเรียงแฟ้มการสอนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ และมีครูชั้นเดียวกัน 3 คน จากโรงเรียนที่ปฏิบัติการสอนได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรัฐมารวมตรวจสอบด้วย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า มีสาระสำคัญหลายประการ

ที่สัมพันธ์กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสอนเขียนของครู ครูชั้นอนุบาล ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนที่มุ่งศึกษารายงานว่ามีการกำหนดคาบสอนเขียนประจำวันในรูปแบบปฏิบัติการเขียน นโยบายโรงเรียนได้รับการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างเข้มแข็งจากอาจารย์ใหญ่โรงเรียนนักเรียนแบ่งปัน การเขียนของตนเองเป็นประจำและได้รับการสะท้อนกลับจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนและครูของตน และนักเรียนเขียนถึงหัวข้อการเลือกของตนเอง และเขียนถึงหัวข้อที่กำหนดให้ทันที อย่างสม่ำเสมอ ครูต่างระดับชั้นเรียนได้บูรณาการการเขียนเข้ากับวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรและไม่ได้เน้นแบบฝึกที่แยกกันต่างหาก ในด้านไวยากรณ์ กลไก และการรวมประโยค นอกจากการฝึกที่แบ่งปันกันนี้แล้ว ครูยังได้อ้างปัจจัยอื่น ๆ ว่าเป็นตัวช่วยให้เกิดความสำเร็จของโรงเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษมีการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ ซึ่งผลของการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละรูปแบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น และมีพัฒนาการดีขึ้นตามลำดับ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และช่วยพัฒนาการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพ สามารถสร้างเสริมให้ผู้เรียนมีการพัฒนาความรู้ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งที่จะพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับในการใช้ประกอบการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น

2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งได้กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. รูปแบบการวิจัย
4. เครื่องมือวิจัย
5. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายโป่งกลาง ตำบลไผ่ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 49 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านคำเม็ก สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 9 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ตัวแปรต้น

3.2.1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.2.2 ตัวแปรตาม

3.2.2.1 ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

3.2.2.2 ผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษ

3.2.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียน

3.3 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design โดยมีลักษณะการทดลอง ดังตารางที่ 3.1 (ไพศาล วรคำ, 2556, น.142)

ตารางที่ 3.1

แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

3.4 เครื่องมือวิจัย

3.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.4.1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 11 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 11 ชั่วโมง

3.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลประเมินผล

3.4.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 1 ฉบับ เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

3.4.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ 1 ฉบับ

3.5 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.5.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคำเม็ก และศึกษาข้อบ่งชี้เนื้อหาวิชา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชาภาษาอังกฤษ และเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้ครอบคลุมผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง วัดดูประสงค์การเรียนรู้ และเลือกเนื้อหาคำศัพท์ที่จะใช้ในการสอนจากเอกสารจริง ได้แก่ หนังสือเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ จากนั้นได้ดำเนินการเขียนแผนตามขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังนี้

3.5.1.1 ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จาก Jack C. Richards (2006) Lotti Baker and Janet Orr (2014) องอาจ นามวงศ์ (2554) และ สถาบันภาษาอังกฤษ (2557) โดยผู้วิจัยเลือกใช้ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา

เพื่อการสื่อสาร แบบ 3Ps ที่มี 5 ขั้นตอน ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) ได้เสนอแนะไว้ ประกอบด้วย

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) หมายถึง ทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาที่เชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย

2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) หมายถึง การให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย และกิจกรรมที่เหมาะสม พยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy)

3) ขั้นฝึก (Practice) หมายถึง การให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากขั้นนำเสนอเนื้อหาให้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาค่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งในการฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ช่วงนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกเพราะหากผู้สอนกระทำในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาอยู่ ความมั่นใจในการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วของผู้เรียนอาจลดลงได้

4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) หมายถึง การให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม และผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ หากผู้เรียนผิดพลาดในการใช้ภาษาผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยทันทีให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ

5) ขั้นสรุป (Wrap up) หมายถึง สรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น การให้ผู้เรียนนำเสนอรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด สรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

3.5.1.2 ศึกษาเกี่ยวกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจาก Morrow (1981) Johnson (1982) ประภัสสร ทำแก้ว (2551) สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557) วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558) และสถาบันภาษาอังกฤษ (2557) โดยกิจกรรมการเขียนที่นำมาใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่

- 1) กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการปูพื้นฐานหรือทบทวนความรู้ก่อนการเขียน
- 2) กิจกรรมระหว่างการเขียนเป็นการฝึกการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ

3) กิจกรรมหลังการเขียน เป็นการเชื่อมโยงการเขียนสู่กิจกรรมทักษะอื่น หรือ การเขียนเรื่องที่แตกต่างจากสิ่งที่เรียน

4) กิจกรรมการถ่ายโอน เป็นการเขียนเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิมหรือเขียน เรื่องใหม่โดยใช้ความรู้จากการเขียนเรื่องในเรื่องเดิม

3.5.1.3 กำหนดรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารในแต่ละแผนดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2

รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	ชื่อแผน/ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	Vocabulary (Sport)	เขียนคำศัพท์ สะกดคำ และระบุภาพ/บอก ความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและ อุปกรณ์กีฬาได้	1
2	Can you play?	1. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการเล่นกีฬา และกิจวัตร ประจำวันได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้	1
3	Yes, I can. /No, I can't.	1. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการเล่นกีฬา และกิจวัตร ประจำวันได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้	1
4	What is he/she doing?	1. ตอบคำถามจากการอ่านได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ใน วันกีฬาได้	1
5	He/She Is Catching The baseball.	1. ตอบคำถามจากการอ่านได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ใน วันกีฬาได้	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	ชื่อแผน/ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
6	What are they doing?	1. ระบุภาพจากการฟังได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ ในวันกีฬาได้	1
7	They are catching the baseball.	1. ตอบคำถามจากการอ่านได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ ในวันกีฬาได้	1
8	What is your favorite sport?	1. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการเล่นกีฬา และ กิจวัตรประจำวันได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้	1
9	My favorite sport is ...	1. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการเล่นกีฬา และ กิจวัตรประจำวันได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้	1
10	What is his/her favorite sport?	1. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการเล่นกีฬา และ กิจวัตรประจำวันได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ ในวันกีฬาได้	1
11	His/Her favorite sport is ...	1. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการเล่นกีฬา และ กิจวัตรประจำวันได้ 2. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ ในวันกีฬาได้	1
รวม			11

3.5.1.4 สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามองค์ประกอบ หลักการสอนและ
ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 5 ขั้นตอน ดังที่ได้กล่าวถึงใน
3.5.1.2 และนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้องและ
เหมาะสม

3.5.1.5 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจากอาจารย์ที่
ปรึกษาแล้วมาแก้ไขปรับปรุงและนำเสนอ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) นางกุลลดา งามเมือง ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) ครู วิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านคำเม็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษาอังกฤษ

2) นายอนุพงศ์ เกษมเศรษฐ์ ค.ม. (คอมพิวเตอร์ศึกษา) ครู วิทยฐานะ
ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านคำเม็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์
เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล

3) รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ป.ร.ด. (ไวยากรณ์) ผู้อำนวยการ
สำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา
ภาษาการวิจัย

4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล เอกะกุล ศษ.ม. (การวัดและการประเมินผล
การศึกษา) อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล

5) ดร.ธัญญาลักษณ์ เขจรภักดิ์ ค.ต. (หลักสูตรและการสอน) อาจารย์
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมด้านหลักสูตร
และการเรียนการสอน

เพื่อพิจารณา ความเหมาะสม และความตรงตามเนื้อหา ตลอดจนวิเคราะห์ความสัมพันธ์
ชื่อเรื่อง เนื้อหา ความคิดรวบยอด จุดประสงค์การเรียนรู้ว่ามีความสัมพันธ์กัน และมีความเหมาะสม
หรือไม่ ด้วยแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยรายการประเมิน 20
ข้อ ครอบคลุมองค์ประกอบหลักของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ประการ ได้แก่
การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดสาระสำคัญ การกำหนดสาระการเรียนรู้ การกำหนด
กิจกรรมการเรียนรู้ การกำหนดสื่อการเรียนรู้/ แหล่งเรียนรู้ และการกำหนดการวัดและประเมินผล

ด้วยแบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนสำหรับผู้เชี่ยวชาญ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 82) ดังนี้

ให้ 5 คะแนน เมื่อมีความเหมาะสมมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน เมื่อมีความเหมาะสมมาก

ให้ 3 คะแนน เมื่อมีความเหมาะสมปานกลาง

ให้ 2 คะแนน เมื่อมีความเหมาะสมน้อย

ให้ 1 คะแนน เมื่อมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3.5.1.6 นำคะแนนจากการประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ ทั้งหมด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย จากนั้นนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert (อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121) มีเกณฑ์การ แปลความหมายค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51- 5.00 แปลความว่า เหมาะสมระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50 แปลความว่า เหมาะสมระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51- 3.50 แปลความว่า เหมาะสมระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51- 2.50 แปลความว่า เหมาะสมระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00- 1.50 แปลความว่า เหมาะสมระดับน้อยที่สุด

3.5.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้รับการประเมินแล้วมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว และมีความเหมาะสมไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน เพื่อศึกษาหาข้อบกพร่องและทดสอบหาเวลาที่เหมาะสมกับแผนการจัดกิจกรรมรู้ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลังจากการทดลองใช้ จัดพิมพ์และนำมาใช้สอนจริงกับนักเรียนกลุ่มทดลอง

ผลการประเมินพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.64$, S.D. = 0.44) (ภาคผนวก ข)

3.5.2 การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบปรนัยเลือกตัว 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 1 ฉบับ ตามขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

3.5.2.1 ศึกษาหลักการวิธีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลจาก Jacobs and et (1983) ประภัสสรทำแก้ว (2551) วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554) วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558) และบุญชุม ศรีสะอาด (2556)

3.5.2.2 ศึกษาและวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พ.ศ. 2551

3.5.2.3 สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3

จำนวนข้อสอบและจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ (ข้อ)	
	ออก (ข้อ)	ใช้จริง (ข้อ)
1. เขียนคำศัพท์ สะกดคำ และระบุภาพ/บอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและอุปกรณ์กีฬาได้	7	6
2. เขียนขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเล่นกีฬา และกิจวัตรประจำวันได้	5	3
3. ตอบคำถามจากการอ่านได้	3	1
4. ระบุภาพจากการฟังได้	3	2
5. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้	6	4
6. เขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันกีฬาได้	6	4
รวม	30	20

3.5.2.4 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 30 ข้อ ที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมความชัดเจนเชิงเนื้อหา ก่อนนำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประเมินแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2551, น. 67 - 71) มีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจ ว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5.2.5 วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC เลือกข้อทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไปได้ข้อทดสอบจำนวน 20 ข้อ ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพอยู่ในระดับใช้ได้และแสดงว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยจริง .80 กับ 1.00 (ภาคผนวก ข)

3.5.2.6 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ตรวจสอบและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคำเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 5 คน นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนสอบมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนนตอบผิดให้ 0 คะแนน

3.5.2.7 นำคะแนนมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายขนาดเล็ก คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไปได้ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.43 - 0.71 ค่าอำนาจจำแนก (B) อยู่ระหว่าง 0.78 - 0.96 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (r) เท่ากับ 0.98 (ภาคผนวก ข)

3.5.2.8 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบจริง เพื่อนำไปทดลองคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.5.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.5.3.1 ศึกษาการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจจากตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจาก Scott (1967) สมหมาย เปียถนอม (2551) จันทรพีญ ภูโสภ (2558) และอพันธ์ พูลพุทธา (2558)

3.5.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถามในรายการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครอบคลุมองค์ประกอบกระบวนการในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านผู้สอน 2) ด้านเนื้อหา 3) ด้านกิจกรรมในการเรียน และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล

โดยแต่ละด้านประกอบด้วยข้อคำถามด้านละ 3 ข้อ มีการกำหนดค่าความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ให้ 5 คะแนน หมายถึง เมื่อมีความพึงพอใจมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน หมายถึง เมื่อมีความพึงพอใจมาก

ให้ 3 คะแนน หมายถึง เมื่อมีความพึงพอใจปานกลาง

ให้ 2 คะแนน หมายถึง เมื่อมีความพึงพอใจน้อย

ให้ 1 คะแนน หมายถึง เมื่อมีความพึงพอใจน้อยที่สุด

เกณฑ์การประมาณค่าความพึงพอใจของผู้เรียนและการแปลความหมายมีกำหนดไว้ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 45-46)

ค่าเฉลี่ย 4.51- 5.00 แปลความว่า มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50 แปลความว่า มีความพึงพอใจระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51- 3.00 แปลความว่า มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51- 2.50 แปลความว่า มีความพึงพอใจระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 0.00- 1.50 แปลความว่า มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

3.5.3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของการใช้ภาษา รวมไปถึงลักษณะของข้อคำถาม

3.5.3.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำ ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากอาจารย์ที่ปรึกษา

3.5.3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาความเห็นให้คะแนนและนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผลการ

พิจารณาความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ค่าเฉลี่ย IOC ของข้อคำถามที่นำมาใช้ในแบบสอบถาม ความพึงพอใจมีค่าตั้งแต่ 0.60 – 1.00 (ภาคผนวก ข)

3.5.2.8 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อนำไปทดลองคู่กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6.1 ครูทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและวิเคราะห์หาคุณภาพแล้ว และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน

3.6.2 ครูดำเนินการทดลองการสอนการเขียนภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้จัดทำขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 11 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 11 ชั่วโมง โดยในการสอนแต่ละแผนจะมีการเก็บคะแนนจากกิจกรรมการทำใบงานระหว่างการสอน และประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจากงานเขียนใบงานระหว่างการสอน

3.6.3 หลังการทดลองครบตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูทำการทดสอบหลังเรียน (Post - test) เพื่อทดสอบทักษะในการเขียน และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง หลังจากผ่านการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารมาแล้ว ด้วยแบบทดสอบเดิม

3.6.4 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแบ่งความพึงพอใจที่ต้องการวัดออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านผู้สอน 2) ด้านเนื้อหา 3) ด้านกิจกรรมในการเรียน 4) ด้านการวัดและประเมินผล โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ในการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบประเมินเครื่องมือต่าง ๆ ของผู้เชี่ยวชาญ คะแนนแบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และคะแนนจากแบบสอบถามความพึงพอใจตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยศึกษาขั้นตอนการใช้โปรแกรมและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจาก อพันธ์ พูลพุทธา (2558) บุญศรี พรหมมาพันธุ์ (2558) และไพศาล วรคำ (2559) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.7.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สูตร E1/ E2

3.7.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test (Nonparametric Tests)

3.7.3 วิเคราะห์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$)

3.7.4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) แล้วเทียบกับเกณฑ์

3.8 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.8.1 คำนวณค่าร้อยละ (Percentage: %) ใช้สูตร (ไพศาล วรคำ, 2559, น. 321)

$$\text{ร้อยละ (\%)} = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3-1)$$

เมื่อ f แทน ความถี่ของรายการ

N แทน จำนวนทั้งหมด

3.8.2 คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{x}) ใช้สูตร (ไพศาล วรคำ, 2559, น. 323)

$$\bar{x} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n} \quad (3-2)$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

x_i แทน คะแนนของคนที่ i

n แทน จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3.8.3 คำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ใช้สูตร (ไพศาล วรคำ, 2559, น. 325)

$$S = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2}{n-1}} \quad (3-3)$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

x_i แทน คะแนนของคนที่ i

n แทน จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3.8.4 คำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ใช้สูตร (ไพศาล วรรคำ, 2559, น. 325)

$$S^2 = \frac{\sum_{i=1}^n (X_i - \bar{X})^2}{n-1} \quad (3-4)$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	X_i	แทน	คะแนนของคนที่ i
	n	แทน	จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3.8.5 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดทักษะความสามารถ การเขียนภาษาอังกฤษแบบปรนัย และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์ของ แบบสอบถามความพึงพอใจ โดยการหาดัชนีความสอดคล้อง (The Index of Item-objective Congruence: IOC) (ไพศาล วรรคำ, 2559, น. 269)

$$IOC = \frac{\sum R}{n} \quad (3-5)$$

เมื่อ	IOC	แทน	เป็นดัชนีความสอดคล้อง
	R	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	n	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.8.6 หาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.97)

$$p = \frac{R}{N} \quad (3-6)$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าระดับความยากง่าย
	R	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

3.8.7 ค่าอำนาจจำแนก (r) (ปราณี หล้าเบญจสะ, 2559, น. 7)

$$r = \frac{R_H + R_L}{N_H \text{ or } N_L} \quad (3-7)$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	R_H	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง
	R_L	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ
	N_H	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนสูง
	N_L	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนต่ำ

3.8.8 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ Alpha Coefficient ตามวิธี Cronbach's (ไพศาล วรคำ, 2559, น. 288)

$$\alpha = \left[\frac{k}{k-1} \right] \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right] \quad (3-8)$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
k	แทน	จำนวนข้อคำถาม
s_i^2	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนแต่ละข้อ i
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม t

3.8.9 เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มด้วยการทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test (Nonparametric Tests) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการคำนวณ ดังนี้ (สุวิมล ติรภานันท์, 2553 อ้างถึงใน กัลยา บุญหล้า, น้ำเพชร ยอดแสน และสุรีย์รัตน์ แก้วศรีเมือง, 2561, น. 81)

$$T = \min \left| \sum R_i^+, \sum R_i^- \right| \quad (3-9)$$

เมื่อ $\sum R_i^+$ และ $\sum R_i^-$ แทน ผลรวมของอันดับของ D_i ที่มีเครื่องหมายบวก และลบตามลำดับ

T แทน ค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่า (ไม่คิดเครื่องหมาย) ระหว่างอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และอันดับที่มีเครื่องหมายลบ

เกณฑ์ในการตัดสินใจที่ได้จากการคำนวณจะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 เมื่อ T ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับค่าวิกฤต T

สถิติทดสอบคือ

$$Z = \frac{T^+ - \mu_{T^+}}{\sqrt{\sigma_{T^+}^2}} \quad (3-10)$$

3.8.10 การหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ ใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E1/E2) เกณฑ์ 75/75 (บุญชม ศรีสะอาด, 2546) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x}{\frac{n}{A}} \times 100 \quad (3-11)$$

เมื่อ E_1 แทน ร้อยละคะแนนใบงาน หรือแบบทดสอบย่อยของนักเรียนทั้งหมดรวมกัน

$\sum x$ แทน คะแนนรวมใบงาน หรือแบบทดสอบย่อยทั้งหมดรวมกัน

A แทน คะแนนเต็มของใบงานทุกชุดรวมกัน

n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum y}{\frac{n}{B}} \times 100 \quad (3-12)$$

เมื่อ E_2 แทน ร้อยละคะแนนเฉลี่ยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งหมดรวมกัน

$\sum y$ แทน คะแนนรวมของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยกำหนดใช้สัญลักษณ์และความหมายต่าง ๆ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
E1	แทน	ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้
E2	แทน	ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้

4.2 ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใช้แบบฝึกหัดหรือใบงานระหว่างเรียน และการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร E1/E2 ตามเกณฑ์

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test (Nonparametric Tests)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วเทียบกับเกณฑ์

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วเทียบกับเกณฑ์

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.1

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

จำนวนนักเรียน	รายการ	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ
9	ประสิทธิภาพกระบวนการ	330	246.56	5.81	74.71
9	ประสิทธิภาพผลลัพธ์	20	15.11	1.83	75.56
ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ (E1/ E2) เท่ากับ 74.71/75.56					

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 74.71/75.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด กล่าวคือประสิทธิภาพกระบวนการ (E1) มีค่าเท่ากับ 74.71 ประสิทธิภาพผลลัพธ์ มีค่าเท่ากับ 75.56

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

ตารางที่ 4.2

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนกับหลังเรียน

การทดสอบ	N	คะแนนรวม	(\bar{x})	S.D.	Wilcoxon Signed-Ranks Test (Z)	Sig.
ก่อนเรียน	9	89	9.89	1.76	-2.684	.007*
หลังเรียน	9	136	15.11	1.83		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่าคะแนนทดสอบโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x}=9.89$, $S.D. =1.76$) และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{x}= 15.11$, $S.D. = 1.83$) ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตารางที่ 4.3

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์		
	(\bar{x})	S.D.	แปลผล
ด้านการใช้ภาษา	3.76	0.38	มีความสามารถมาก
ด้านเนื้อหา	3.71	0.38	มีความสามารถมาก
รวม	3.74	0.38	มีความสามารถมาก

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีทักษะในการเขียน ภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับมีความสามารถมาก ($\bar{x}= 3.74$, S.D. = 0.38) และเมื่อพิจารณาแยกเป็น รายด้าน พบว่านักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในด้านการใช้ภาษาอยู่ในระดับมี ความสามารถมาก ($\bar{x}= 3.76$, S.D. = 0.38) และด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมีความสามารถมาก ($\bar{x}= 3.71$, S.D. = 0.38) สรุปได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการการเรียนการสอน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนระดับมี ความสามารถมาก

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว เทียบกับเกณฑ์

ตารางที่ 4.4

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อ การเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์		
	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ด้านครูผู้สอน			
1. นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ และเป้าหมาย ในการเรียนอย่างชัดเจนจากครู	4.00	0.71	มาก
2. นักเรียนได้รับการกระตุ้น ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนด้วย สื่อที่หลากหลาย	4.40	0.55	มาก
3. นักเรียนได้รับคำแนะนำจากครูในการทำกิจกรรม	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านครูผู้สอน	4.33	0.62	มาก
ด้านเนื้อหา			
4. เนื้อหาที่เรียนมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	3.93	1.73	มาก
5. เนื้อหาที่เรียนมีการใช้ภาษาและจัดรูปแบบ ตรงกับความสนใจและ ความต้องการของนักเรียน	4.60	0.89	มากที่สุด
6. เนื้อหาที่เรียนมีความเหมาะสมกับเวลา และมีความยืดหยุ่น	4.80	0.45	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหา	4.60	0.91	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
7. นักเรียนมีบทบาทในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ และครู	4.02	1.53	มาก
8. นักเรียนได้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	3.60	1.34	มาก
9. นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในการเรียน	4.20	0.45	มาก
รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.13	0.99	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์		
	\bar{x}	S.D.	แปลผล
ด้านการวัดและประเมินผล			
10. มีการประเมินผลตลอดการทำกิจกรรม	4.17	1.39	มาก
11. การประเมินผลครอบคลุมตามจุดประสงค์การเรียนรู้	3.80	1.10	มาก
12. นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง	3.40	1.52	ปานกลาง
รวมด้านการวัดและประเมินผล	4.00	1.20	มาก
โดยรวม	4.27	0.47	มาก

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 4.27, S.D. = 0.47) และเมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจโดยเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{x} = 4.60, S.D. = 0.91) ด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 4.33, S.D. = 0.62) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 4.13, S.D. = 0.99) และด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 4.00, S.D. = 1.20)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคำเม็ก สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 9 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random sampling) โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบวัดทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการวิจัย และสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ผู้วิจัยดำเนินการสรุปผลการวิจัย ตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลได้ดังนี้

5.1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 74.71/75.56 ซึ่งมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

5.1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ในระดับมีความสามารถมาก (\bar{x} = 3.74, S.D. = 0.38)

5.1.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 4.27, S.D. = 0.47)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

5.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนววิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 74.71/75.56 ซึ่งมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 หมายความว่า นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียน รวมกันคิดเป็นร้อยละ 74.71 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.56 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังพบว่ามีความสอดคล้องกับแนววิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching Approach : CLT) เป็นการสอนภาษาอังกฤษให้ เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟังตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ มุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนที่ เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียน

สามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร กล่าวคือ เป็นแนวการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ภาษา (Usage) และยังให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) ตลอดจนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) และเน้นการฝึกโดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน แต่ก็ไม่ได้ละเลยความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2557, น. 37) ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วยเนื้อหาที่เป็นเรื่องใกล้ตัวที่นักเรียนมีโอกาสพบได้ในชีวิตประจำวัน คือ Sports Day และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผ่านกระบวนการตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้ผ่านการประเมินตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพเหมาะสม ที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ผ่านการทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเหมาะสมในด้านเนื้อหา ด้านภาษา ด้านรูปแบบ และการนำแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงและนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การฝึกทักษะการเขียนจากกิจกรรมการเรียนรู้ ใบงาน และการทำแบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 160 - 165) พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะที่มีรูปภาพประกอบสวยงาม มีรูปแบบที่หลากหลาย เนื้อหาน่าสนใจ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่ใกล้ตัวคือ ข้อมูลท้องถิ่นชะอำมาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏว่ามีประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E1/E2) เท่ากับ 85.15/81.20 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเดิม ตอบคำถามได้ถูกต้อง และเข้าใจเรื่องที่เรียนได้มากขึ้น และการวิจัยของปีพมา วาสสามัคคี (2557, น.65 – 74) เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอน แบบปกติ พบว่า ตำนานและนิทานพื้นบ้านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 84.77/81.02 และนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าก่อนได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพราะการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้การสอนแบบ 3Ps มีขั้นตอนการสอนที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยที่ขั้นที่ 1 warm up เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการสนทนาความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียน และการใช้บัตรเพื่อทบทวนความรู้ ขั้นที่ 2 presentation นำเสนอความรู้ โดยใช้สื่อ เอกสารประกอบการเรียนการสอนที่มีภาพ เสียง และเนื้อหา ขั้นที่ 3 practice เป็นการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้สื่อความหมายและเกิดความคิดล่องแคล่วในการใช้ภาษา ขั้นที่ 4 production เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยการถ่ายโอนการเรียนรู้จากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริง และขั้นที่ 5 wrap up เป็นการสรุปความรู้ การปฏิบัติกิจกรรมโดยใช้การสรุปความรู้ด้วยการทำแบบฝึกหัด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปีทมา วาสสามัคคี (2557, น.65 – 74) ในการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการวิจัยของณัฐกานต์ ตันทิพย์ (2556, น.1) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 17.25 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิมทุกคนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.3 ผลการศึกษาทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยประเมินทักษะการเขียนด้านการใช้ภาษาและด้านเนื้อหาจากใบงานระหว่างเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ในระดับมีความสามารถมาก ($\bar{x} = 3.74$, S.D. = 0.38) ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา มากกว่าวิธีการใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ตลอดจนความถูกต้องของการใช้ภาษา โดยเน้นการฝึกโดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน และการเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สอดคล้องกับคำกล่าวของ ประภัสสร ทำแก้ว (2551, น. 46) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการสอนเขียนไว้ว่าการสอนเขียนควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน โดยเริ่มจากสิ่งที่ยากก่อนไปสู่สิ่งที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้องอาศัยการฝึก แก่ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา จะทำให้ความสามารถในการเขียนดี ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยสุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 160 - 165) พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเดิม ตอบคำถามได้ถูกต้อง นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางและอ่อนอาจใช้เวลาในการทำแบบฝึกช้ากว่า แต่ก็เข้าใจเรื่องที่เรียนได้มากขึ้น นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการวิจัยของณัฐกานต์ ต้นทิพย์ (2556, น. 1) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 17.25 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิมทุกคนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.4 นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.47) และเมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.91) ด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = 0.62) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.99) และด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} =$

4.00, S.D. = 1.20) ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา มีความยืดหยุ่น ภาษา รูปแบบ ตรงกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน และเนื้อหาเข้าใจง่ายมีความชัดเจน อีกทั้งนักเรียน ยังได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายร่วมกับเพื่อน ๆ และครู โดยใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ครูคอยให้คำแนะนำ กระตุ้นการเรียนรู้ และทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ เรียนอยู่เสมอ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปัทมา วาสสามัคคี (2557, น. 65 – 74) การจัดการ เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนาน และนิทานพื้นบ้านกับการสอน แบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน พบว่านักเรียนที่เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้การวิจัยของสุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 160 – 165) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูล ทองถิ่นชะอำมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ และรักความเป็นไทย/รักท้องถิ่น อยู่ในระดับดี และมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวความคิดการสอนเพื่อการ สื่อสาร ทำให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น และมีความพึงพอใจ ต่อการเรียนการสอน การทำกิจกรรม เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวความคิดการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการฝึกให้ผู้เรียนได้ ใช้ภาษา โดยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ทั้งในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เรียน ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งการสอนตามจะไม่เน้นหลักไวยากรณ์ แต่จะสอดแทรกหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกว่าการเรียนเนื้อหา นั้นเป็นเรื่องยากและเกิดความเบื่อหน่าย ซึ่งการ สอนแบบนี้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้สอนควรนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และนำไปปรับใช้ในการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ทั้งทักษะการฟัง การพูด และอ่าน เนื่องจากช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้น และเป็นการจัดกิจกรรมการสอนภาษาที่เน้นได้รับประสบการณ์ทั้งในสถานการณ์จริง และสถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

5.3.1.2 ใบความรู้ แบบฝึกหัด ควรมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และเหมาะสมกับเวลาในการปฏิบัติของนักเรียน ซึ่งนักเรียนสามารถทำให้เสร็จสิ้นในเวลาเรียน และครูแจ้งผลการเรียนให้นักเรียนทราบทันที

5.3.1.3 ควรพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ใบความรู้ แบบฝึกหัด เพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ครบ 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ในเนื้อหาอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในทุกกระดับช่วงชั้น เพื่อจะสรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เหมาะสมและได้ผลดีกับนักเรียนระดับใด

5.3.2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเขียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เช่น ภาษาไทย หรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เป็นต้น เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่อการเรียนของนักเรียน

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *แนวปฏิบัติ ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนรู้ การสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *เทคนิค วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อขับเคลื่อนจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กัลยา บุญหล้า, น้ำเพชร ยอดแสน และสุรีย์รัตน์ แก้วศรีเมือง. (2561). การเปรียบเทียบสถิติทดสอบเมื่อประชากร 2 กลุ่มไม่เป็นอิสระกัน. *วารสารวิทยาศาสตร์ลาดกระบัง*, 27(1). 78 – 87.
- จันทร์เพ็ญ ภูโสภาน. (2558). *จิตวิทยาและการแนะแนวสำหรับครู*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จिरดา วุฒยมากร และศิริเดช สุชีวะ. (2550). *การพัฒนาเครื่องมือระบุนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย: รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ (รายงานการวิจัย)*.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ชนาธิป พรกุล. (2554). *การสอนกระบวนการคิดทฤษฎีและการนำไปใช้ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*.
กรุงเทพฯ : วี พรินท์ (1991) จำกัด.
- ชนันรัตน์ วิจิตรโท. (2553). *ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง จังหวัดนครนายก ที่จัดการเรียนรู้ด้วย กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน)*
กรุงเทพฯ : โครงการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ชัยยงค์ พรมวงศ์. (2526). *เทคโนโลยีและการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชัน.
- โชติกา ภาชีผล. (2554). *การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ณัฐตากานต์ ปินทุภาศ. (2560). *องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน*. เชียงใหม่ : ภาควิชาเศรษฐศาสตร์
เกษตรและส่งเสริมเผยแพร่การเกษตร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐกานต์ ตันทิพย์. (2556). *การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร
และการสอน). อุตรดิตถ์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ณัฐทยา นวไตรลาภ. (2555). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัด
ฉะเชิงเทรา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ).
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- ดวงกมล จิตติเวส. (2554). *ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ดวงพร หนูพงษ์. (2540). *ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครู
ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสำนักงาน
ประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ทิพย์วรรณ ธงภักดี. (2553). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน*.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธียนพร ขาวสะอาด. (2549). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
โดยใช้เอกสารจริงเกี่ยวกับท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหินช้าง
อำเภอเมือง จังหวัดระนอง*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นงลักษณ์ อัสสาไพโร และนิตยา เปลื้องนุช. (2552). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบผสมผสาน*. *วารสารศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 32(4), 70-75.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- บุญศรี พรหมมาพันธุ์. (2558). เทคนิคการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในการวิจัย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.*, 8(2), 24-30.
- ประนอม สุรัสวดี. (2534). *ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภัสสร ทำแก้ว. (2551). *ผลการใช้แบบฝึกการเขียนภาษาอังกฤษจากการควบคุมไปสู่การเขียนอิสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน). สงขลา : มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ปราณี หล้าเบ็ญสะ. (2559). *การหาคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผล*. ยะลา : มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- ปัทมา วาสสามัคคี. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ. *วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 9(1), 65 – 74.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล วรคำ. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม : ตักศิลาการพิมพ์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ภาณุพันธุ์ ประภาติกุล. (2562). *องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน*. สืบค้นจาก: http://agecon-extens.agri.cmu.ac.th/Course_online/Course_352331.html.
- มณฑนกร เจริญรักษา. (2552). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มนชิตา เรืองรัมย์. (2556). *การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- มณิรัตน์ ชุ่มขุนทด. (2552). การศึกษาผลการแก้ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกพัฒนา
ลายมือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดมหารัณพ์ สำนักงานเขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร. สืบค้นจาก <https://sites.google.com/site/teacherworks2010>.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารการศึกษา.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี.(2539). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุจิรี ภูสาระ. (2551). การพัฒนาหลักสูตร : ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : บั๊ค พอย.
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรงเรียนบ้านคำเม็ก. (2561). แผนปฏิบัติการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562. กภาพสินธุ์ : โรงเรียน
บ้านคำเม็ก.
- ลดาวรรณ ฝาระมี และธีรชัย เนตรถนอมศักดิ์. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยโครงการ.
วารสารศึกษาศาสตร์ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 4(พิเศษ), 146 – 152.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น.
- วัชรินทร์ รัตตะมณี. (2554). รายงานการวิจัย : การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเรียงความของ
นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม โดยการใช้เทคนิคการ
กำหนดประเด็นหลัก เสริมประเด็นย่อย. กรุงเทพฯ : โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม.
- วิจิตรา สุระคำพันธ์. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิด
ของบรู๊คสและวิทโธร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง. (2557). รายงานวิจัย : การเพิ่มทักษะการเขียนด้วยชุดแบบฝึกโครงเรื่อง.
สุพรรณบุรี : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). การจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไอเดียนส์โตร์.

- ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ. (2555). การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ:อดีตสู่ปัจจุบัน. ภาษาปริทัศน์. (27), 89-104.
- ศิริพร สุทธิยา. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2557). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากลระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 6). กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทีพีเอ็น เพรส.
- สมหมาย เปียถนอม. (2551). ความพึงพอใจของนักศึกษาในการได้รับการบริการจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. นครปฐม : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- สมาน เอกพิมพ์. (2560). การจัดการเรียนรู้ สิ่งแวดล้อมและการจัดการชั้นเรียนในศตวรรษที่ 21. มหาสารคาม : ตักศิลาการพิมพ์.
- สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2559). กฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter). กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2559). เทคนิค วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อขับเคลื่อนจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สุกัญญา แซ่ม้อย. (2555). การศึกษานโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม : กรณีศึกษาประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สุนิตี ภูจิราพันธุ์. (2554). การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ทริปเฟล เอ็ดดูเคชั่น.
- สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- สุวิทย์ มูลคำ. (2554). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการคิด*. กรุงเทพฯ : อี เค บุคส์.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : ทริปเพิล เอ็ดดูเคชั่น จำกัด.
- องอาจ นามวงศ์. (2554). Active 3Ps : บทบาทการจัดการเรียนรู้ที่ครูควรเปลี่ยน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 34(3-4), 1-9.
- อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2558). *การพัฒนาความสามารถด้านทักษะการเขียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ปีการศึกษา 2558*. กรุงเทพฯ : โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม.
- อพันธ์ พูลพุทธา. (2558). *เอกสารประกอบการสอนการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- อัจฉรา วงโสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์.
- อารีย์ วชิรวารกร. (2542). *การวัดผลและประเมินผลการเรียน*. กรุงเทพฯ : โครงการตำราวิชาการ สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- เอมมิกา สุวรรณหิตาทร. (2558). *การพัฒนาแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของครู ระดับชั้นมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Aaron, I.E. (1959). *The Relationship of Selected Measures to Spelling Achievement at the Fourth and Eighth Grade Levels*. *Journal of Educational Research*.
- Clanton, Patricia Brantley, (1977). *The Effectiveness of the Letter-cloze Procedure as a Method of Teaching Spelling*. *Dissertation Abstracts International*, 38(5), 2690-2691-A.
- Diane Larsen-Freeman. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Second Edition. Oxford : Oxford University Press.
- Elis, R. (2003). *Task-Based Language Learning and Teaching*. Oxford : Oxford University Press.

- Good, Cater V.(1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw Hill Book Company.
- Harris, D. P. (1974). *Testing English as a Second Language*. New Delhi : McGraw-Hill Publishing.
- Heaton, J.B. (1976). *Writing English Language Test*. London : Longman Groups Limited.
- Jack, C. R., and Theodore S. R. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching* (2nded). Cambridge : Cambridge University Press.
- Jacob D.L. and et al. (1983). *Testing ESL Composition: A Practical Approach*. Masachusetts : Newbury House Publisher.
- Karakas, Ali. (2013). Is Communicative Language Teaching a Panacea in ELT - Student and Teacher Perspectives. *Journal of Second and Multiple Language Acquisition*, 1, 1-20.
- Kelly. (2003). The Effectiveness of Combining Practice on Primary Students Overall Writing Quality and Syntactic Maturity, *TESL Reporter*, 22.
- Lado, R. (1984). *Language teaching: A scientific approach*. New York : McGraw-Hill.
- Lawrey, E.B.L. (2001). *The Effects of Four Drill and Practice Times Units on the Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities*. New York : McGraw-Hill.
- Littlewood, W. (2004). *Communicative Language Teaching: An Introduction*. UK : Cambridge University Press.
- Mehrens, William.(1976). *A Measurement and Evaluation and Psychology*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Mitchell, J. C. (1980). Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6. *Dissertation Abstracts International*, 4, 1392-A.
- Nunan, D. (2004). *Task-based language teaching*. UK : Cambridge University Press.

Raimes, Ann. (1983). *Techniques n Teaching Writing*. London : Oxford University Press.

Richards, Jack C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge :
Cambridge University Press.

Widodo, H. P. (2006). Approaches and procedures for teaching grammar. *English Teaching: Practice and Critique*, 5(1), 122-141.

Wilkins.D.K. (1974). *Language as Communication*. New York : McGraw Hill.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน	กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Sports Day	เวลา 13 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Can you play ...?	เวลา 1 ชั่วโมง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและอุปกรณ์กีฬา การใช้ can ทำให้ผู้เรียนสามารถพูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาและความสามารถในการเล่นกีฬาได้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ต 1.2 ป.4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว

ต 1.1 ป.4/4 ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่ายๆ

ต 1.1 ป.4/3 เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.3 ป.4/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาและความสามารถในการเล่นกีฬาได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย มุ่งมั่นในการทำงาน มีความมั่นใจในการกล้าแสดงออก

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์: volleyball, race, badminton, helmet, skateboard, ball, bat, ping-pong, etc.

โครงสร้าง: A: Can you....?

B: Yes, I can. / No, I can't.

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

1. ครูให้นักเรียนทุกคนยืนขึ้น แล้วออกกำลังกายยามเช้า/บ่าย เพื่อให้ร่างกาย กระปรี้กระเปร่าก่อนเรียน โดยนักเรียนออกกำลังกายตามครูด้วยท่าทางง่ายๆ เช่น กระโดดตบมือ ใช้มือขวาแต่นิ้วเท้าซ้ายมือซ้ายแต่นิ้วเท้าขวาสลับไปมา ฯลฯ เป็นเวลา 2-3 นาที

2. ตรวจสอบความรู้ก่อนเรียนอย่างไม่เป็นทางการ โดยสนทนาเกี่ยวกับการเล่นกีฬาชนิดต่างๆ ความสามารถในการเล่นกีฬาของนักเรียน ลักษณะของเกม กติกา ข้อบังคับในเกม ประโยชน์ของกีฬา และผลัดกันเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับกีฬา โดยมีภาพกีฬาประกอบ หรือครูขออาสาสมัคร 3 คน ออกมายืนหน้าห้อง เพื่อทำท่าเล่นกีฬาประเภทต่างๆ ตามที่ครูกระซิบบอก 6-7 ประเภท นักเรียนที่เหลือช่วยกันเดาประเภทของกีฬา เมื่อทราบจึงพูดดังๆ เช่น

อาสาสมัคร: ทำท่าเล่นเทนนิส

Students: Tennis.

อาสาสมัคร: ทำท่าเล่นบาสเกตบอล

Students: Basketball.

3. ครูทบทวนคำศัพท์ของบทเรียนที่ผ่านมา ด้วยบัตรภาพ และบัตรคำ ด้วยการติดบัตรภาพบนกระดาน ซึ่งเป็นภาพเกี่ยวกับกีฬาชนิดต่างๆ 8 ชนิด แล้วให้นักเรียนพูดระบุคำศัพท์ ได้แก่

Baseball badminton ping-pong skateboard Basketball

volleyball tennis race boxing

ครูวางบัตรคำทั้ง 8 บนขอบกระดาน แล้วสุ่มเรียกนักเรียนแถวหลัง 2 คน ให้ช่วยกันติดบัตรคำใต้บัตรภาพ โดยนักเรียนในห้องที่เหลือช่วยกันบอก จนนักเรียนจับคู่บัตรคำกับบัตรภาพได้ถูกต้อง นักเรียนอ่านคำศัพท์บนกระดานอีกครั้งพร้อมๆ กัน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. ครูนำเสนอโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการถาม-ตอบ เกี่ยวกับความสามารถของนักเรียน โดยครูเขียนโครงสร้างประโยคให้นักเรียนดูบนกระดาน แล้วถามคำถามนักเรียน ดังนี้

Can you _____?

Yes, I can. /No, I can't.

Teacher: I can swim. Can you swim, A?

Student A: Yes, I can. /No, I can't.

Teacher: I can play tennis. Can you play tennis, B?

Student B: Yes, I can. /No, I can't.

Teacher: I can play volleyball. Can you play volleyball, C?

Student C: Yes, I can. /No, I can't.

“can” แปลว่า “สามารถ” can จัดเป็นกริยาช่วย อยู่โดดเดี่ยวไม่ได้ต้องมีกริยาแท้
ต่อท้าย

และเป็นกริยาช่องที่ 1 เท่านั้น เช่น

I can swim. ฉันสามารถว่ายน้ำได้

I can play tennis. ฉันสามารถเล่นเทนนิสได้

โครงสร้าง

ประโยคบอกเล่า: Subject + can + v.1 + (object).

ประโยคปฏิเสธ: Subject + cannot + v.1 + (object).

ประโยคคำถาม: Can + subject + v.1 + (object)?

เช่น ประโยคบอกเล่า: I can play football.

ประโยคปฏิเสธ: I cannot play football.

ประโยคคำถาม: Can I play football?

Yes, you can. หรือ No, you can't.

หมายเหตุ - หลัง can จะตามด้วยคำกริยาช่อง 1 คือ กริยาที่ไม่เติม s, es, ing, ed

- cannot รูปย่อ คือ can't (British English ออกเสียงว่า ‘คานท’

ส่วน American English ออกเสียงว่า ‘แคนท’)

- ถ้าถาม I ตอบ you, ถ้าถาม you ตอบ I

2. ครูเขียนตัวอย่างประโยคทั้งประโยคคำถาม บอกเล่า และปฏิเสธ ที่มี can อยู่ในประโยค แล้วให้นักเรียนสังเกตการใช้ can ในประโยคดังกล่าว จากนั้นครูให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยค โดยใช้ “can” โดยครูเขียนประโยคที่นักเรียนแต่งบนกระดาน

3. ขั้นฝึก (Practice)

1. นักเรียนเขียนตัวอักษร A-E ลงในสมุด แล้วดูรูปภาพ A-E ในหนังสือเรียน หน้า 76 ข้อ 5 Listen and put a tick ✓ for yes or a cross ✗ for no. ครูให้นักเรียนบอกว่ารูป A-E คือกีฬาอะไร จากนั้นครูเปิด CD/track 81 ให้นักเรียนฟัง 2 รอบ แล้วขีดถูก ✓ หน้าตัวอักษรซึ่งเป็นกีฬาที่ Kim สามารถเล่นได้ และกากบาท ✗ หน้าตัวอักษรซึ่งเป็นกีฬาที่ Kim เล่นไม่ได้ในสมุดของตนเอง

A: Kim, can you play badminton?

B: Yes, I can.

A: Can you play baseball?

B: No, I can't.

A: Can you play ping-pong?

B: Yes, I can.

A: Can you play volleyball?

B: No, I can't.

A: Can you skateboard?

B: No, I can't.

นักเรียนจับคู่กัน แล้วฝึกถาม-ตอบว่านักเรียนสามารถเล่นกีฬาในรูป A-E ได้หรือไม่ เสร็จแล้วให้บันทึกบทสนทนาลงในสมุด ครูสุ่มเรียกนักเรียน 4-5 คน ให้ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน

a ✓	c ✓	e ✗
b ✗	d ✗	

3. นักเรียนตีชื่องตารางตามแบบที่ครูเขียนบนกระดาน แล้วเดินถามเพื่อน ในห้องเรียนว่า สามารถเล่นกีฬาอะไรได้บ้าง โดยใช้คำถาม Can you? เสร็จแล้วเขียนประโยคบรรยายข้อมูลที่นักเรียนได้มา พร้อมกับบอกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน

ตัวอย่าง

Sport	Nu	Fah	Som	Dum	Dee
Football	✓	×	×	✓	×
Badminton	✓	✓	✓	×	✓
Ping-pong	✓	×	✓	✓	×
Volleyball	×	×	×	✓	✓

- Nu can play football, badminton and ping-pong, but he can't play volleyball.
- Fah can play badminton, but she can't play football, ping-pong and volleyball.
- Som can play badminton and ping-pong, but she can't play football and volleyball.
- Dum can play football, ping-pong and volleyball, but he can't play badminton.
- Dee can play badminton and volleyball, but he can't play football and ping-pong.

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production)

ครูสุ่มหยิบภาพคำศัพท์อยู่ใน Word box แล้วให้นักเรียนเขียนประโยคคำถามและคำตอบตามโครงสร้างการใช้ Can ในสมุด

A: Can you....?

B: Yes, I can./ No, I can't.

5. ขั้นสรุป (Wrap up)

1. ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปเกี่ยวกับวิธีการใช้ can โดยให้นักเรียนดูตารางในแบบฝึกหัด หน้า 56 ข้อ 5 Look and compare. จากนั้นเติมคำที่ขาดหายไปลงใน Note box

Can and can't are the same for you, I, they and he.

2. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการใช้ can/can't ในแบบฝึกหัด หน้า 56 Now complete the sentences with can or can't. แล้วร่วมกันเฉลยคำตอบ

1 can 2 can't 3 can 4 can 5 can't

3. ให้นักเรียนทำใบงานฝึกทักษะการเขียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. หนังสือเรียน Smile ป. 4
2. แบบฝึกหัด Smile ป. 4
3. บัตรภาพ
4. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัด	เครื่องมือที่ใช้ในการวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาและความสามารถในการเล่นกีฬาได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเองได้	ประเมินจากการทำใบงาน	ร้อยละ 60 ผ่านเกณฑ์
2. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	แบบประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	ระดับปานกลาง
3. สังเกตการมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน และมีความมั่นใจกล้าแสดงออก	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	ระดับปานกลาง

สรุปผลการสอน

(1) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนและศักยภาพที่พัฒนาแล้ว

.....

.....

.....

(2) ปัญหาที่พบ

.....

.....

.....

(3) แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

ผู้สอน

(นางสาวเมอริลลีน พันธุ์สะอาด)

วันที่เดือน.....พ.ศ.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Smile Word bank

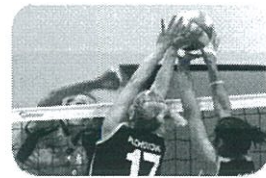
Sports

baseball

football

volleyball

skateboarding

ping-pong

badminton

tennis

race

Basketball

ใบงานที่ 1

 Write the following names of sport.

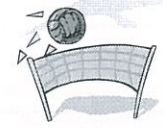
1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

แบบทดสอบทักษะในการเขียน

 Rearrange the words to correct sentences.

1. Can/volleyball/you/?/play

2. I/can/Yes,./

3. swim/.I/Can

4. swim /Can/ you /?

5. football/Can/play/?/you

6. I/can't/No,./

7. play/ping-pong/They/can't/.

8. football/you/Can/play/?

9. can/He/play/badminton/.

10. tennis/Can/you/play/?

เฉลยใบงานที่ 1

1. Basketball	6. Tennis
2. Ping-pong	7. Baseball
3. Volleyball	8. Swim
4. Boxing	9. Ball
5. Badminton	10. Skateboard

เกณฑ์การให้คะแนนใบงานที่ 1

- เขียนสะกดคำศัพท์ได้ถูกต้อง = 1 คะแนน
 เขียนสะกดคำศัพท์ไม่ถูกต้อง หรือไม่มีการเขียน = 0 คะแนน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบทักษะในการเขียน

1. Can you play volleyball?
2. Yes, I can.
3. I can swim.
4. Can you swim?
5. Can you play football?
6. No, I can't.
7. They can't play ping-pong.
8. Can you play football?
9. He can play badminton.
10. Can you play tennis?

เกณฑ์การประเมินทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน	ระดับ คะแนน	น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
การใช้ภาษา	- การสะกดคำศัพท์ถูกต้อง - การเลือกใช้คำตรงกับเนื้อหา - ประโยคถูกต้อง - มีเครื่องหมายวรรคตอนที่ต้อง	4	3	12
	- การสะกดคำศัพท์ผิดเล็กน้อย พอเดาความหมายได้ - เขียนรูปประโยคผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย - เครื่องหมายวรรคตอนผิดเล็กน้อย	3		
	- การสะกดคำผิดมาก แต่พอเดาความหมายได้ - รูปประโยคผิดพลาตมาก - เครื่องหมายวรรคตอนไม่ครบหรือไม่ถูกต้อง	2		
	- สะกดคำผิดมาก - เขียนรูปประโยคไม่ถูกต้อง - ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน	1		
เนื้อหา	มีรายละเอียดเนื้อหาตรงกับลักษณะที่กำหนดมากที่สุด	4	2	8
	มีรายละเอียดของเนื้อหาครบ แต่ยังไม่ครอบคลุมทั้งหมด	3		
	มีรายละเอียดของเนื้อหาบางส่วน	2		
	มีรายละเอียดของเนื้อหาบางส่วน	1		
รวม				20

แบบบันทึกการประเมินทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Can you play?

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

เลข ที่	ชื่อ - สกุล	ประเมิน/คะแนน			ปรับคะแนน เป็นคะแนน เต็ม (5)	แปลผล
		การใช้ ภาษา (12)	เนื้อหา (8)	รวม คะแนน (20)		
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวณอร์ลิต พันธุ์สะอาด)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์แปลผล

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความสามารถมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความสามารถมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความสามารถปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความสามารถน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความสามารถน้อยที่สุด

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง

1. แบบประเมินนี้เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญใช้สำหรับประเมินคุณภาพแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งการจัดการจัดกิจกรรมการภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็น สำคัญ จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามความคิดของผู้เรียน โดยใช้การสอนแบบ 3Ps ที่มี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) หมายถึง ทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว เพื่อให้ เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาที่เชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของ บทนั้น ๆ โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย

2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) หมายถึง การให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการ นำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย และกิจกรรมที่เหมาะสม พยายาม ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy)

3) ขั้นฝึก (Practice) หมายถึง การให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากขั้นนำเสนอ เนื้อหาให้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาคล่องแคล่ว (Fluency) ซึ่งในการฝึกอาจจะฝึก ทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ช่วงนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ภาษา ของผู้เรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกเพราะหากผู้สอนกระทำในระหว่างที่ผู้เรียน กำลังลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาอยู่ ความมั่นใจในการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วของผู้เรียนอาจลดลง ได้

4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) หมายถึง การให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมา ใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม และผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ หากผู้เรียนผิดพลาดในการใช้ภาษาผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยทันทีให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึก สบายใจ

5) ขั้นสรุป (Wrap up) หมายถึง สรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น การให้ผู้เรียน นำเสนอรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด สรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

2. แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 รายการประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีค่า ระดับความคิดเห็นในแบบสอบถามนี้มี 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสำคัญตามความคิดเห็นของท่านที่พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นข้อเลือกที่เหมาะสมหากมีความคิดเห็นหรือข้อแนะนำเพิ่มเติมกรุณาเขียนลงในช่องว่าง ที่กำหนดให้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ส่วนที่ 1

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมินความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านสาระสำคัญ					
1. สอดคล้องกับเนื้อหา					
2. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3. ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
ด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
4. สอดคล้องกับเนื้อหา					
5. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
6. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
7. สามารถประเมินผลได้					
ด้านเนื้อหา					
8. เนื้อหามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์					
9. เนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน					
10. ความชัดเจนของสาระการเรียนรู้					
11. คำศัพท์ที่ใช้สอนมีประโยชน์ชีวิตประจำวัน ของผู้เรียนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
12. ความเหมาะสมของขั้นตอนการสอน					
13. การจัดกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน					
14. ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมตามระดับ ความสามารถ					
15. ผู้เรียนสามารถนำกิจกรรมการสอนไป ใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้					
ด้านสื่อการสอน					
16. ความเหมาะสมของเนื้อหา กับสื่อการสอน ที่นำมาใช้สอนกับผู้เรียน					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
17. สื่อการสอนที่นำมาสอนมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน					
18. ความเหมาะสมของสื่อการสอนกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
ด้านการประเมินผลการเรียนรู้					
19. สอดคล้องกับจุดประสงค์					
20. สอดคล้องกับเนื้อหา					
21. สามารถวัดและประเมินผลตามที่ระบุไว้					
22. ส่งเสริมการวัดด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและเจตคติ					

ส่วนที่ 2

ข้อเสนอแนะ.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

5. No. It's fast. You jump high. You wear a helmet.

What is it?

a. Skateboard	b. basketball
c. volleyball	d. race

6. You jump high. You hitting over the net.

What is it?

a. Skateboard	b. basketball
c. volleyball	d. race

7. Mark: How many players has a football team got?

Mike: _____

a. Eleven players.	b. Six players.
c. Eight player	d. Nine players.

8. Dan: You hit a tennis ball with a _____.

a. ball	b. racket
c. skateboard	d. net

9. There are six players in a team. They hit a ball with their hands.

What is the sport?

a. Baseball	b. Basketball
c. Football	d. Volleyball

10. Lek: _____.

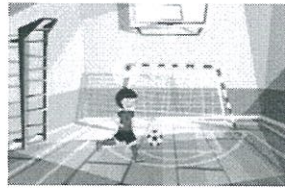
Linda: She is playing baseball.

a. Do you like baseball?	b. Is she playing baseball?
c. What is she doing?	d. What are you doing?

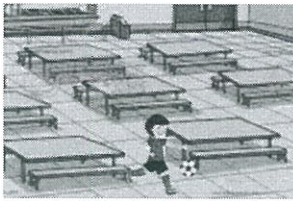
11. I play football in the playground.

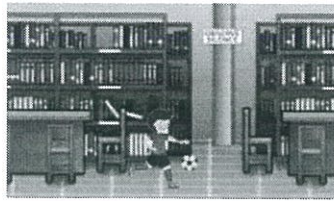
a.

b.

c.

d.

12. I play baseball in the _____.

a. library

b. cafeteria

c. playground

d. gym

13. A: _____

You: I am 145 centimeters tall.

a. How do you do?

b. How do you spell 'centimeters'?

c. How old are you?

d. How tall are you?

14. A: _____

You: I am 10 years old.

a. How old are you?

b. How tall are you?

c. How do you do?

d. How much is it?

15. A: Can you swim?

You: _____.

a. I am girl.

b. I am boy.

c. I play volleyball

d. Yes, I can.

16. A: _____.

You: My favorite sport is ping-pong.

a. What do you do?

b. What's your favorite sport ?

c. What's your name?

d. What sport do you like?

Today is Sports Day at our school. The students are doing different kinds of sports. My friends and I are in the ___(17)____. We are not in the classroom. We are very happy because today is the ___(18)____. Tom, Harry and Jack are running a ___(19)____. There are six players in a team. They hit a ___(20)____. We have fun today.

17. a. gym b. playground
c. library d. cafeteria
18. a. Sports Day. b. Day off
c. Science Day. d. Sunday
19. a. football b. volleyball
c. race d. boxing
20. a. football b. volleyball
c. race d. boxing

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1. a.	8. b.	15. d.
2. b.	9. d.	16. b.
3. d.	10. c.	17. b.
4. a.	11. a.	18. a.
5. a.	12. d.	19. c.
6. d.	13. d.	20. b.
7. a.	14. a.	

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสอบถามความพึงพอใจ
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของตนเอง

ให้ 5 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ให้ 3 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ให้ 2 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ให้ 1 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	ด้านครูผู้สอน					
1	นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ และเป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจนจากครู					
2	นักเรียนได้รับการกระตุ้น ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนด้วยสื่อที่หลากหลาย					
3	นักเรียนได้รับคำแนะนำจากครูในการทำกิจกรรม					
	ด้านเนื้อหา					
4	4. เนื้อหาที่เรียนมีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
5	5. เนื้อหาที่เรียนมีการใช้ภาษาและจัดรูปแบบ ตรงกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน					
6	6. เนื้อหาที่เรียนมีความเหมาะสมกับเวลา และมีความยืดหยุ่น					
	ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
7	นักเรียนมีบทบาทในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ และครู					
8	นักเรียนได้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					
9	นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในการเรียน					

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	ด้านการวัดและประเมินผล					
10	มีการประเมินผลตลอดการทำกิจกรรม					
11	การประเมินผลครอบคลุมตามจุดประสงค์การเรียนรู้					
12	นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ข.1

ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
	1	2	3	4	5			
ด้านสาระสำคัญ								
1. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	5	4	4.60	0.54	มากที่สุด
2. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	4	4	4	5	4.40	0.54	มาก
3. ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.54	มากที่สุด
ด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง								
4. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	4	5	4.60	0.54	มากที่สุด
5. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	4	4	4	4	4.20	0.44	มาก
6. เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4	4	4	4	4	4.00	0.00	มาก
7. สามารถประเมินผลได้	5	5	4	4	4	4.40	0.54	มาก
ด้านเนื้อหา								
8. เนื้อหา มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์	5	5	4	4	5	4.60	0.54	มากที่สุด
9. เนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.54	มากที่สุด
10. ความชัดเจนของสาระการเรียนรู้	5	5	4	4	5	4.60	0.54	มากที่สุด
11. คำศัพท์ที่ใช้สอนมีประโยชน์ต่อ ชีวิตประจำวัน	4	4	4	4	5	4.20	0.44	มาก
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้								
12. ความเหมาะสมของขั้นตอนการสอน	5	5	4	4	5	4.60	0.54	มากที่สุด
13. การจัดกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	4	4	4.60	0.54	มากที่สุด
14. ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมตามระดับ ความสามารถ	4	5	4	4	5	4.40	0.54	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
	1	2	3	4	5			
15. ผู้เรียนสามารถนำกิจกรรมการสอนไป ใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ด้านสื่อการสอน	5	5	5	5	4	4.80	0.44	มากที่สุด
16. ความเหมาะสมของเนื้อหากับสื่อการ สอนที่นำมาใช้สอนกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด
17. สื่อการสอนที่นำมาสอนมีประโยชน์ต่อ ชีวิตประจำวัน	4	5	5	4	4	4.40	0.54	มาก
18. ความเหมาะสมของสื่อการสอนกับ ระดับความสามารถของผู้เรียน ด้านการประเมินผลการเรียนรู้	4	5	4	4	5	4.40	0.54	มาก
19. สอดคล้องกับจุดประสงค์	5	5	5	5	4	4.80	0.44	มากที่สุด
20. สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	4	5	4.60	0.54	มากที่สุด
21. สามารถวัดและประเมิน ผลตามที่ได้รับไว้	4	4	4	5	5	4.40	0.54	มาก
22. ส่งเสริมการวัดด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและเจตคติ	5	5	4	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด
เฉลี่ย						4.51	0.49	มากที่สุด

ตารางที่ ข.2

ค่าความแสดงค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อสอบ ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
1	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
3	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
4	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
5	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6	0	1	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
7	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
9	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
11	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
12	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
13	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
14	0	1	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
16	0	1	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
17	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
18	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
19	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
20	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
21	0	1	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
22	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
23	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
24	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
25	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.2 (ต่อ)

ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	ข้อที่	1	2	3	4			
26	0	1	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
27	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
28	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
29	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
30	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

จากตารางภาคที่ ข.2 พบว่า ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินค่าความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.8 – 1.0

ตารางที่ ข.3

ผลการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจจำแนก	Sig.	แปลผล	คุณภาพของข้อสอบ
1	0.43	ใช้ได้	0.8564	*	0.0139	ใช้ได้
2	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้
3	0.43	ใช้ได้	0.8564	*	0.0139	ใช้ได้
4	0.71	ใช้ได้	0.7806	*	0.0383	ใช้ได้
5	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้
6	0.43	ใช้ได้	0.8564	*	0.0139	ใช้ได้
7	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้
8	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้
9	0.43	ใช้ได้	0.8564	*	0.0139	ใช้ได้
10	0.71	ใช้ได้	0.7806	*	0.0383	ใช้ได้
11	0.43	ใช้ได้	0.8564	*	0.0139	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.3 (ต่อ)

ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจจำแนก		Sig.	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ
12	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้	ใช้ได้
14	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.71	ใช้ได้	0.7806	*	0.0383	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.71	ใช้ได้	0.7806	*	0.0383	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.43	ใช้ได้	0.8564	*	0.0139	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.57	ใช้ได้	0.9604	*	0.0006	ใช้ได้	ใช้ได้

*ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (r) เท่ากับ .98

จากตารางที่ ข.3 พบว่า ค่าอำนาจจำแนก (B) อยู่ระหว่าง 0.78 – 0.96 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (r) เท่ากับ 0.98

ตารางที่ ข.4

ค่าความแสดงค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					รวม	IOC	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
	1	2	3	4	5			
ด้านครูผู้สอน								
1. นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ และ เป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจนจากครู	1	1	-1	1	1	3	0.60	สอดคล้อง
2. นักเรียนได้รับการกระตุ้น ทบทวนความรู้ เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนด้วยสื่อที่ หลากหลาย	1	1	0	1	1	4	0.8	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ ข.4 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					รวม	IOC	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
	1	2	3	4	5			
3. นักเรียนได้รับคำแนะนำจากครูในการทำกิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ด้านเนื้อหา								
4. เนื้อหาเข้าใจง่ายมีความชัดเจน	1	1	1	-1	1	3	0.6	สอดคล้อง
5. เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับควมสนใจและความต้องการของนักเรียน	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
6. การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาและมีความยืดหยุ่น	1	1	1	1	0	4	0.8	สอดคล้อง
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน								
7. นักเรียนมีบทบาทในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ และครู	1	1	-1	1	1	3	0.6	สอดคล้อง
8. นักเรียนได้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	1	1	1	1	0	4	0.8	สอดคล้อง
9. นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในการเรียน	1	1	0	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ด้านการวัดและประเมินผล								
10. มีการประเมินผลตลอดการทำกิจกรรม	1	1	1	0	1	4	0.80	สอดคล้อง
11. การประเมินผลครอบคลุมเนื้อหา	1	1	0	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
12. นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.4 พบว่า ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าอยู่ระหว่าง 0.6 – 1.0

ตารางที่ ข.5

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เลขที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนระหว่างเรียน											รวมคะแนน(E ₁)	คะแนนหลังเรียน(E ₂)
		แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 4	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 5	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 6	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 7	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 8	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 9	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 10	แผนจัดการเรียนรู้ที่ 11		
(20)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(30)	(330)	(20)
1	8	21	21	24	24	21	24	23	21	20	23	21	243	14
2	12	21	24	24	25	18	21	20	23	23	23	23	245	17
3	13	24	22	21	25	23	26	24	24	20	23	26	258	18
4	9	21	18	18	24	24	23	21	24	23	20	23	239	13
5	10	24	24	21	24	21	24	24	25	20	23	23	253	17
6	9	21	18	24	21	24	22	24	24	23	20	23	244	15
7	8	24	24	21	18	21	24	25	23	20	23	21	244	13
8	9	21	18	24	21	24	23	23	23	23	20	24	244	15
9	11	24	24	21	24	21	23	23	23	20	23	23	249	14
รวม	89	201	193	198	206	197	210	207	210	192	198	207	2219	136
เฉลี่ย	10.90	23.10	22.30	22.80	23.60	22.70	24.00	23.70	24.00	22.20	22.80	23.70	246.56	15.11
S.D.	3.60	2.85	3.77	3.22	3.17	3.20	2.49	2.67	2.36	3.12	2.90	2.63	5.81	1.83
ร้อยละ	54.50	77.00	74.33	76.00	78.67	75.67	80.00	79.00	80.00	74.00	76.00	79.00	74.71	75.56

จากตารางที่ ข.5 พบว่าผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนว
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E₁/E₂) เท่ากับ
74.71/75.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ ข.6

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียน

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	ด้านการใช้ภาษา		ด้านเนื้อหา		รวม	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1	3.75	0.36	3.75	0.31	3.75	0.33
2	3.56	0.42	3.61	0.42	3.59	0.41
3	3.66	0.46	3.75	0.44	3.70	0.44
4	3.84	0.50	3.82	0.58	3.83	0.53
5	3.75	0.47	3.82	0.38	3.78	0.41
6	3.89	0.36	3.75	0.31	3.82	0.34
7	3.94	0.37	3.82	0.38	3.88	0.37
8	4.03	0.21	3.82	0.22	3.92	0.23
9	3.52	0.22	3.40	0.33	3.46	0.28
10	3.61	0.21	3.61	0.21	3.58	0.26
11	3.80	0.33	3.75	0.31	3.77	0.31
ภาพรวม	3.76	0.38	3.71	0.38	3.74	0.38

เกณฑ์แปลผล

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความสามารถมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความสามารถมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความสามารถปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความสามารถน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความสามารถน้อยที่สุด

ตารางที่ ข.7

เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียน - หลังเรียน ด้วย Wilcoxon Signed Ranks Test

NPAR TESTS

/WILCOXON=pre WITH post (PAIRED)

/STATISTICS DESCRIPTIVES

/MISSING ANALYSIS.

NPar Tests

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
pre-test	9	9.89	1.76	8	13
post-test	9	15.11	1.83	13	18

Wilcoxon Signed Ranks Test

Ranks

		N	Mean Rank	Sum of Ranks
post-test - pre-test	Negative Ranks	0 ^a	.00	.00
	Positive Ranks	9 ^b	5.00	45.00
	Ties	0 ^c		
	Total	9		

a. post-test < pre-test

b. post-test > pre-test

c. post-test = pre-test

Test Statistics^a

	post-test - pre-test
Z	-2.684 ^b
Asymp. Sig. (2-tailed)	.007*

a. Wilcoxon Signed Ranks Test

b. Based on negative ranks.

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๙๐๖

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณกุลลดา งามเมือง

ด้วย นางสาวเมอริลล พันธ์สะอาด รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๓ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุล่วงวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒

ที่ ศบ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๙๐๖

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณอนุพงศ์ เกษมเศรษฐ์

ด้วย นางสาวณเฮอร์ลิต พันธุ์สะอาด รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๐๓ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุล่วงวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเลิง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ประสพสุข ฤทธิเดช

ด้วย นางสาวเมอริลลิ พันธุ์สะอาด รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๐๓ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุนิติบุคคล

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล เอกะกุล

ด้วย นางสาวแอมอร์ลิล พันธุ์สะอาด รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๐๓ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุนิติบุคคล

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ธัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์

ด้วย นางสาวณัฏฐิณี พันธุ์สะอาด รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๐๓ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ ความเหมาะสมด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวเมอร์ลิล พันธุ์สะอาด
วัน เดือน ปี เกิด	4 ตุลาคม 2532
ที่อยู่ปัจจุบัน	134 หมู่ 9 ตำบลไผ่ ถนนถีนานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ 46000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2555	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์
พ.ศ. 2562	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY